

JAMES HADLEY CHASE

'The thriller maestro of the generation'

HAVE A NICE NIGHT

James Hadley Chase UGODNU NOĆ VAM ŽELIM

1

U otrcanom, slabo osvijetljenom baru na dokovima rijeke St. Johns, Jacksonville, dva su muškarca sjedila za stolom i tiho razgovarala. Osim ove dvojice i debelog, postarijeg barmena, u baru nije bilo nikoga.

Čovjek na lijevoj strani zvao se Ed Haddon: kralj kradljivaca umjetnina: briljantan planer koji je živio životom bogatog umirovljenog poslovnog čovjeka, plaćao porez, i seljakao se po svojim raznim stanovima u Fort Lauderdaleu, jugu Francuske, Parizu i Londonu. On je bio mozak koji je planirao, organizirao i zapovijedao skupinom vrhunskih lopova koji su za njega obavljali poslove i za to bili bogato nagrađeni.

Haddona ste mogli zamijeniti sa senatorom ili čak državnim tajnikom. Bio je visok, krupan, guste metalnosive kose, veselog, privlačnog lica i dobroćudnog osmijeha političara. Iza ove fasade krio se britki mozak i nemilosrdan, lukav um. Čovjek s desna bio je Lu Bradlev: smatrali su ga najboljim svjetskim kradljivcem umjetnina. Bio je vitak, star oko trideset pet godina, crne kratke kose, oštih crta lica i sivih nemirnih očiju. Osim njegove stručnosti s bilo kakvom vrstom brave, također je bio majstor krinke. Koža njegovog lica bila je poput gume: nekoliko jastučića u ustima i njegovo mršavo lice postajalo je gojazno. Sam je izrađivao perike. Kad je nosio brkove ili bradu, svaka je dlaka postavljena na svoje mjesto, jedna po jedna. Njegovo vitko tijelo, uz dodatak podstavljene odjeće koju je sam konstruirao, pretvaralo ga je u čovjeka čiji je jedini životni interes gomila hrane. Zbog njegovog nevjerojatnog talenta za masku nije imao policijski dosje, iako su ga sve policije svijeta tražile.

Ova dva muškarca, koja su radila zajedno već godinama, održavali su post mortem njihovog posljednjeg posla: krađe ikone Katarine Velike iz vashingtonskog muzeja. Obojica su se slagala kako je planiranje bilo briljantno, a izvedba savršena. Bila je to jednostavno jedna od onih stvari u kojima se planiranje, organizacija i razmišljanje nije isplatilo. Haddonu se nije žurilo, zapalio je cigaru, a Bradlev je, prepoznavši znakove nestrpljivo čekao.

"Izgubio sam novac na toj krađi, Lu", rekao je Haddon kad je bio zadovoljan kako cigara gori. "U redu, nema smisla plakati zbog

prolivenog mlijeka. Jednom popušiš: jednom dobiješ. A sada je vrijeme za profit... točno?"

Bradlev je kimnuo.

"Imaš nešto, Ede?"

"Ne bih sjedio u ovoj rupi da nemam. Ovo će biti veliko, ali zahtijeva trud. Morat ću sakupiti dobru ekipu." Cigarom je pokazao Bradlevja. "Ti si na vrhu mog spiska. Moram znati hoćeš li tijekom iduća tri tjedna biti na raspolaganju." Bradlev se lukavo nasmiješio.

"Uvijek sam na raspolaganju kad me ti trebaš, Ede." "Aha." Haddon je kimnuo. "Pretpostavljam da je tako. Znaš da zaradiš gomilu love kad je organiziram nešto. A sada obrati pažnju. Kad sam planirao krađu ikone, i zato što sam morao raditi s onim pederom Claudeom Kendrickom, tri sam dana ostao u hotelu Spanish Bay, Paradise City. Puno me koštalo. A taj je hotel uistinu poseban. To je vjerojatno najskuplji de luxe hotel na svijetu, a to puno govori. Nema sobe, samo apartmane. Usluga nije s ovog svijeta, i samo ljudi s više novca od pameti odsjedaju tamo, i dopusti mi da ti kažem, Lu, još uvijek postoji gomila drkadžija koji stvarno imaju više love od pameti, pa ovaj hotel nikad, ponavljam, nikad, nema praznih apartmana."

Bradlev je podigao obrve.

"Odsjeo si tamo?"

"Točno. Krećem se među bogatima. Na taj način dolazim do ideja. U redu, to košta, ali se često i isplati. Taj mi je hotel dao ideju." Haddon je povukao dim cigare, a onda otresao pepeo na pod."Hotel je u privatnom vlasništvu Francuza, Jeana Dulaca, koji zna svoj posao. Privlačan je, šarmantan i njegova bogata klijentela ga obožava. Sam je izabrao osoblje: neki su Francuzi - otuda najbolja hrana, najbolja hotelska usluga i znanje o upravljanju de luxe hotelom. Nisam mogao dobiti apartman u hotelu. Odsjeo sam u jednom od brojnih bungalova na zemljištu hotela: dvije spavaće sobe, dnevna i tako dalje: jako de luxe. Apartmani su rezervirani cijelu godinu. Malo sam lutao hotelom. Imao sam pristup blagovaonicama, trima restoranima, bazenu." Pogledao je Bradlevja. "Jako, jako otmjeno i puno jako, jako bogatih muškaraca i žena."

Bradlev je pažljivo slušao.

"Ne moram ti reći", nastavio je Haddon nakon pauze, "kako se, kada muškarci postanu bogati, njihove supruge žele natjecati sa

suprugama ostalih bogatih muškaraca. To je u ljudskoj prirodi. Osim odjeće, bundi od nerca i slično, otmjeni nakit nalazi se vrlo visoko na listi prioriteta. Ako gospođa Snook nosi dijamantnu ogrlicu, gospođa Pook gnjaviti će supruga sve dok i ona ne dobije jednu. Onda gospođa Snook dodaje naušnice i narukvicu. Te razmažene kučke, koja nikad u životu nisu zaradile ni dolar, zahtijevaju i dobivaju dragulje vrijedne tisuće dolara. Večera u hotelu vrijeme je kad treba vidjeti ove žene u glavnom restoranu, prepune dijamanta, smaragda, rubina. Večerao sam tamo, i nikad ni na jednom mjestu nisam vidio takvu izložbu dragulja. Pretpostavljam kako su te večeri te glupe, bezvrijedne žene nosile, brat bratu, nakit vrijedan šest, možda čak i sedam milijuna dolara."

Bradlev je uzdahnuo.

"Jako lijepo", rekao je. "I?"

"Da." Haddon je povukao dim cigare. "Sinulo mi je kako bi bilo profitabilno opljačkati Spanish Bay hotel."

"Šest milijuna?" pitao je Bradlev zureći u Haddona. "Možda bude i više, ali recimo šest."

"Zanimljivo." Bradlev se počeošao po glavi dok je razmišljao. "Ne mogu to trenutno zamisliti, Ede. Opljačkati hotel? Što to točno znači?"

"Naravno da možeš zamisliti", odgovorio je Haddon i nasmiješio se. "Iako si pametan, Lu, nemaš moju pamet, i zato ti i ja tako dobro radimo zajedno. Ti organiziraš krađu. Ja planiram ... točno?"

Bradlev je kimnuo.

"Znači plijen bi mogao biti šest", rekao je i pogledao Haddona. "Koliko ide meni?"

"Dva", uzvratio je Haddon. "Ja plaćam troškove. Pošteno?" "Jako dobro", nastavio je Bradlev, "a kad dobijemo plijen, tko će ga čuvati?" Njegova vjera u Haddonovo planiranje bila je tolika da mu nije čak ni na pamet palo reći ako umjesto kad. "Bit će frke, naravno", rekao je Haddon. "Murija Paradise Citvja je učinkovita. Brzo će im biti dojavljeno. Dobro surađuju s državnom policijom i policijom Miamijsa. Bit će rizično pokušati iznijeti plijen iz grada. Planiram ga dati Kendricku. Moram razgovarati s njim, on je naš prvi izbor." Bradlev se namrštitio. "Mrzim tog debelog pedera." "Zaboravi. Pametan je, i to je sve zbog čega trebamo brinuti." "U redu." Bradlev

je slegnuo ramenima. "Što će ovo biti: oružana pljačka? To ne kužim, Ede: ne hotel. Nego kako ćemo to obaviti?"

Haddon je mahnuo debelom barmenu da donese još dva pića. Čekao je sve dok ih nije donio i odnio prazne čaše. "Kad sam odsjeo u hotelu, Lu", rekao je nakon što su dva muškarca nazdravila i otpila piće, "razgovarao sam s debelom kravom prepunom dijamantima. Uvijek ćeš pronaći neku babuskaru, čiji je suprug bio sretan umrijeti i riješiti je se, kako sjedi u baru. Rekla mi je kako svake godine na mjesec dana dolazi u hotel. Svaki put kad je pomaknula svoje debelo tijelo čuo sam šuškanje novčanica. S njom sam proveo sat vremena, slušao priče o njezinom suprugu, naftaškoj faci, koji je umro prije pet godina, o njezinoj djeci i vražjim unucima. Natjerala me da gledam obiteljske fotografije. Znam takva čudovišta: zapni za oko nekoj babuskari i nadrapao si. Ali dobro, ja sam super u tome. Nakon nekog vremena počeo sam se diviti njezinim dijamantima. Od oka, rekao bih kako je na sebi imala oko sto tisuća dolara. Rekla je kako je oduvijek insistirala da joj suprug za godišnjice braka poklanja dijamante. Pitao sam ju boji li se kako će ju netko, u ovim danima pljačke i bezakonja, opljačkati. Rekla mi je kako nikad ne nosi dijamante van hotela. Rekla je kako je osiguranje hotela toliko dobro da nikad nije ni pomislila da bi mogla biti opljačkana. Nastavili smo razgovor, pa ti mogu nešto reći o osiguranju. Svaki gost na dolasku dobiva sigurnosnu kutiju sa šifrom. Samo gost zna kombinaciju. Kad gost ode na spavanje, sve vrijednosti stavljaju se u kutiju, i dva službenika osiguranja odnose kutije u hotelski sef. Jesi skužio?"

Bradev je kimnuo.

"Šifrirane brave?" nasmiješio se. "Nema problema. Šifrirane brave su za mene dječja igra."

"I mislio sam kako ćeš to reći. Znači kad sve te bogate seronje odu na spavanje hotelski je sef prepun kutija. I to je bilo to. Sve do fijaska s ikonom nisam razmišljao o pljački hotela. A sada sam siguran kako će se isplatiti."

Bradev se zamislio, a onda pitao: "Kako izgleda hotelski sef?"

"To ćeš ti otkriti. Ja čak ni ne znam gdje je."

"U redu. To ne bi trebalo biti teško. Reci mi o osiguranju. Jesi li saznao nešto o tome?"

"Postoje dvojica privatnih detektiva koji rade u smjenama. Obojica

izgledaju sposobno. Oko dvadeset i jedan sat dva naoružana čuvara dolaze na dužnost i ostaju do dva ujutro. Mladi su i opaki. Život u hotelu utiša se oko tri sata, ali pokoji gost zna se vratiti iz noćnog provoda oko četiri. Mislim kako je najbolje vrijeme za provalu u sef oko tri. Više ti ne mogu reći. Za detalje ćeš se morati pobrinuti sam." "Hoćeš reći kako moram odsjesti u hotelu?"

"Nema drugog načina. Pretpostavio sam kako ćeš biti slobodan, pa je jedan od mojih ljudi rezervirao, preko turističke agencije, jedan od hotelskih apartmana. Na taj način ne mogu ući u trag rezervaciji."

Bradev je kimnuo s odobravanjem.

"Također sam uplatio solidan polog, pa neće biti problema. Odlaziš idući ponedjeljak pod imenom Cornelius Vance." "Lijepo bogataško ime."

"Sredit ću ti Rollsa. Ne zaboravi, odlaziš među izuzetno bogate. Mislim kako bi trebao biti vrlo bogati invalid u kolicima sa skrbnikom. Nemoj stvarati prijateljstva s ostalim gostima. Reci ljudima u hotelu kako želiš biti sam. Ovo će me koštati oko pedeset soma dolara, Lu. Apartman, bez obroka košta osamsto dolara dnevno. Nemoj piti. Jedi malo ili će se račun popeti do neba. Ponesi vlastito piće. Ručak donosi izvana, ali moraš večerati u restoranu kako bi mogao vidjeti plijen? Kužiš?"

Bradev je kimnuo.

"Tvoj je posao lociranje sefa i njegovo otvaranje. Trebamo dobrog tipa koji će voziti Rollsa i kretati se među osobljem. Njegov će posao biti lociranje sefa i pružanje pomoći tebi u prebacivanju kutija kad dođe vrijeme. To je grubi plan. Sada ga rastavi na dijelove."

"Kažeš kako je noću na dužnosti jedan od privatnih detektiva?"

"Da."

"Dvojica naoružanih stražara također su tamo?"

"Oni ti neće stvarati probleme, Lu." Haddon se nasmiješio. "Oni su prvi problem, plus detektiv, koje sam morao riješiti. To sam i učinio. Oni ti neće stvarati probleme."

"Ako ti tako kažeš, Ede. Onda da vidimo mog skrbnika. Sviđa mi se ideja da budem u kolicima. Tako ću biti zadnji na koga će murija posumnjati, a onda će biti kasno. Trebam vozača koji će se pobrinuti za kutije, ali ne vidim ga kao svog skrbnika. Zgodna, seksi medicinska sestra više će saznati od tipa. Zgodna, seksi sestra u

odori može lutati hotelom, razgovarati sa svima i saznati informacije koje trebamo." "Misliš na svoju curu?" upitao je Haddon.

"Aha. Toliko je seksi da mi se digne kad pomislim na nju. Ona je prava osoba za ovaj posao."

Haddon je slegnuo ramenima.

"Detalje prepuštam tebi. Ja ću se pobrinuti za vozača. Ti se pobrini za sestru."

"Ona ide u troškove, Ede?"

"Maksimalan ulog za ovaj posao bit će dvadeset somova i to uključuje sve."

"U redu. A sada o stražarima i privatnom detektivu." Haddon je dovršio piće.

"Gledaš televiziju?"

"Pretpostavljam. Ne često. Meni, na dugačko i na široko, televizija smrdi."

"Jesi li ikad gledao tipa koji lovi divlje životinje?"

"Aha. Često sam mislio kako sigurno ima mrak život: opak, ali udaljen od svega. I...?"

"Jesi li vidio tigra uspavanog strelicom s uspavljujućim sredstvom?"

Bradev je zbunjeno pogledao Haddona.

"Aha."

"Zainteresiralo me. Raspitao sam se kod dobrog prijatelja." Haddon je posegnuo, podigao aktovku i stavio ju na stol. Pogledao je barmena koji je bio zaposlen čitanjem sportske rubrike u novinama, pogledao napušteni bar, a onda iz aktovke izvadio nešto što je sličilo malom zračnom pištolju. "Ovo me koštalo, Lu, ali radi. Napunjen je sa šest malih strelica napunjenih istim uspavljujućim koktelom kojeg koriste tipovi u džungli da bi uspavali tigra. Pištolj je automatik. Trebaš samo nanišanići stražara, potegnuti okidač i spavat će barem šest sati."

Bradey je razjapio usta.

"Ne vjerujem."

Haddon se nacerio.

"Ma daj, Lu. Pa već bi trebao znati da ja znam organizirati stvari."

"Hoćeš reći kako s ovim pištoljem uspavam tipa?" "Tako je. Jesi li dobar s pištoljima, Lu?" "Nikako. Ne volim oružje. Nikad nisam nosio pištolj, a ni neću."

"Sredit ću ti tipa koji je izvrstan strijelac. On će se pobrinuti za stražare, voziti Rollsa i pomoći ti s kutijama. Nema frke." "Stvarno misliš kako ova droga neće nikog povrijediti? Nema nuspojava?"

"Tip zaspi, probudi se nekih šest sati kasnije i dobro mu je."

"Pa, da ne povjeruješ?" Bradev je s divljenjem gledao Haddona. "Uistinu si pun ideja, Ede."

"Pretpostavljam. A ti sada organiziraj svoj dio. Recimo da se za ručak nađemo u hotelu Seavievv, u Miamiju u subotu! Ja ću biti tamo. Možemo još jednom sve ponoviti. Ti ćeš se u ponedjeljak poslijepodne pojaviti u Spanish Bay hotelu. Važi?"

"Naravno."

"U redu." Haddon je stavio pištolj u krilo i sakrio ga pod stolom. Mahnuo je barmenu. "Kako bih te smirio, Lu, prikazat ću ti jednu malu demonstraciju."

Debeli barmen je prišao i Haddon mu je dao deset dolara i rekao neka zadrži ostatak, gledao je barmena kako se vraća do šanka, podigao pištolj, nanišanio i pritisnuo okidač. Čuo se tihi p/op. Barmen je zastao, pljesnuo se rukom po vratu i okrenuo pogledati Haddona koji je zatvarao aktovku, i u tom su trenutku barmenova koljena popustila i srušio se na pod. "Vidiš?" pitao je Haddon. "Brzo i lako, ha?"

Bradey je razrogačenih očiju gledao onesviještenog barmena. "Izvadi mu strelicu iz vrata, Lu", rekao je Haddon, "i idemo." Bradev je teturavo došao do onesviještenog barmena, pronašao malu metalnu strelicu zabijenu u barmenov vrat i izvukao ju.

"Siguran si kako će biti dobro?" pitao je dok je Haddonu dodavao strelicu.

"Siguran sam. Idemo odavde prije no što netko dođe." Barmen je počeo hrkati dok su dva muškarca izjurila iz bara na vruće, usijano sunce.

Maggie Schultz još je od svoje četrnaeste godine bila opasnost za muškarce. Sada, u dvadeset i trećoj, bila je smrtonosnija od atomske bombe. Bila je lijepa na svaki mogući način: plavokosa, tijelo joj je bilo toliko savršeno da su se svi modni fotografi i porno producenti trgali za njezine usluge. Uspela se ljestvama kurvanja, prečku po prečku, sve dok se nije našla u poziciji da bira poslove. Upoznala je Lua Bradevja, i po prvi puta u životu se zaljubila. Bilo je trenutaka

kad se Bradev pitao kako se to dogodilo, jer je Maggie mogla odabrati bilo kojeg muškarca. Objasnio joj je kako se bavi antikvitetima i cijelo vrijeme putuje, ali ako se željela preseliti u njegov stan na West Sideu u New Yorku i nastaviti pozirati i spavati s debelim drkadžijama koji su joj plaćali, to je bilo u redu što se njega tiče. Pošto je ljubav bila tako prekrasna stvar za Maggie, složila se. Maggie je pomagala u pokušaju krađe ikone. Bradev je odlučio kako ovoga puta mora spustiti karte na stol i uvesti ju u svijet lopova. To bi moglo biti čupavo. Maggie je oduvijek voljela ući u nečiji krevet, ali Bradev je sumnjao kako će joj se krađa svidjeti.

Tijekom leta od Jacksonvillea do New Yorka razmišljao je o tome. Nije se mogao sjetiti ni jedne djevojke koja bi mogla odglumiti seksi medicinsku sestru bolje od Maggie. Zaključio je kako bi ju, pošto je bila toliko ludo zaljubljena u njega, uz odgovarajući pristup, mogao nagovoriti na suradnju. Kad je stigao na aerodrom otišao je u trgovinu i kupio joj divovskog čupavog pandu.

Već joj je javio da stiže. Njezini vriskovi uzbuđenja i veselja preko telefona gotovo su mu probušili bubnjić.

Kad je otvorio vrata stana Maggie se, potpuno gola, bacila na njega. Nekoliko je sekundi imao osjećaj da će ga ugušiti. A Maggie je onda ugledala plišanog pandu.

"Oh, vidi!" cijuknula je. "Oh, dušo! Za mene je?"

"Što misliš gdje si ... u nudističkom kampu?" pitao je i nacerio se.

Zagrlila je pandu.

"Oh, dragi! Prekrasan si! Sjetio si se! Obožavam ga! Pre-divan je!"

Bradev je spustio kovčeg.

"Ne kao ti, dušo. Idemo se malo zabaviti, ha?" i krenuo prema spavaćoj sobi.

Pola sata kasnije Maggie je opet grlila pandu. Umorni Bradev ležao je na leđima i razmišljao je li ga ikoja od žena s kojima je spavao mogla iscijediti kao Maggie.

"Dušo, može cuga?" pitao je.

"Naravno." Kliznula je s kreveta još uvijek grleći pandu, a on je promatrao njezina prekrasna leđa, čvrste, okrugle guzove, duge, vitke noge dok je jurila iz sobe i sa zadovoljstvom uzdahnuo.

Tek kad su se vratili s večere u otmjenom i skupom restoranu i sjeli jedno pored drugoga Bradev je počeo sa šprehom.

"Što kažeš na tjedan dana u Paradise Citvju?" pitao je onako usput. Maggie ne plave oči su se razrogačile u čudu.

"Misliš na ono mjesto kamo idu svi oni dosadni milijunaši?" "Tako je." Maggie je veselo cijuknula i skočila na Bradevja koji ju je odrješito odgurnuo.

"Prestani, Maggie! Želiš li poći sa mnom?"

"Pokušaj me spriječiti! Paradise City! Stvari o kojima sam slušala! Prekrasni hoteli, palme, plaže, restorani..." "Smiri se, Maggie. Tamo idem obaviti posao. Ako želiš sa mnom moraš mi pomoći."

"Naravno da ću ti pomoći, dušo. Za tebe bih učinila apsolutno sve! Znaš to. Ludo te volim!"

"Maggie. Slušaj me. Ja nisam trgovac starinama." Maggie se nacerila.

"Nikad to nisam ni mislila, dušo. Jednom sam spavala s trgovcem starinama. Nakon što se ispuhao i došao sebi nije mogao prestati pričati što je kome prodao. Bio je pun antikviteta."

Bradey ju je potapšao po ruci.

"Pametna cura." Zastao je, pa onda nastavio. "Ja sam profesionalni lopov." Čekao je njezinu reakciju. Zatreptala je očima, a onda kimnula.

"Hoćeš reći da kradeš od bogatih i daješ siromašnima? Poput Robina Hooda? Gledala sam Robina Hooda s Errolom Flynnom. Baš je guba."

Bradey je uzdahnuo.

"Zaboravi Flynnu. Kradem od bogatih i zaradu trpam u svoj džep."

Maggie je razmislila o ovome i kimnula.

"Oduvijek sam mislila kako bi Robin Hood trebao pregledati glavu. Da ti nešto kažem, dušo: bilo je prigoda kad me neki debeli, bogati govнар pojebao i zaspao, a kad je zaspao ja sam mu iz novčanika znala ukrasti nekih tisuću dolara. To i mene također čini lopovom, zar ne?"

Bradey je ispustio uzdah olakšanja. Preskočio je prepreku i sada je Maggie morao objasniti što treba učiniti.

Prepričao joj je Haddonov plan pljačke hotela Spanish Bay. Maggie je slušala i po izrazu njezina koncentrirana lica Bradey je bio zadovoljan što ga pomno sluša.

"Za nas će biti barem dva milijuna, dušo", zaključio je. "Kad dobijem

lovu vjenčat ćemo se."

Maggieje uzdahnula.

"To si rekao i zadnji put, ali nisi dobio nikakvu lovu i nismo se vjenčali. Sve što sam dobila bio je put u Švicarsku i dijamantni sat." Lagano gaje poljubila. "Nemoj misliti da zanovijetam. Švicarska mi se sviđela i sviđio mi se i sat." "Posao nije uspio", rekao je Bradev. "Ovaj hoće."

"I, što moram učiniti?"

"Idem u hotel kao starac u invalidskim kolicima. Ti ćeš biti moja medicinska sestra. Bit ćeš mrak u odori."

Maggie se nacerila.

"Oh, da! To mi se sviđa! Oduvijek sam željela biti medicinska sestra! Iskreno, dušo! Volim pomagati bogatim starkeljama. Stvarno! Definitivno!"

Bradey je s naporom prikrio nestrpljenje. Bilo je trenutaka kad je Maggie bila naporna.

"Tvoj je posao otkriti gdje je sef. Morat ćeš razgovarati s osobljem i zavesti hotelske detektive."

Maggieje pljesnula rukama.

"To neće biti problem."

Bradev ju je pogledao i pomislio kako to definitivno neće biti problem. Maggie je mogla zavesti i Georgea Washingtona da izađe iz groba.

"Pa, dušo, idemo!"

"Pokušaj me spriječiti!" vrisnula je Maggie i bacila mu se u naručje.

Nakon stoje proveo dvadeset godina u raznim američkim zatvorima Art Bannion, sada pedesetogodišnjak, prihvatio je izreku kako se zločin ne isplati.

Zbog svoje povezanosti s brojnim vrhunskim kriminalcima koji su također bili iza rešetaka tijekom njegovih brojnih boraka u zatvoru i poznanstava s njima, ugledao je prigodu za novu karijeru koja će pomoći drugima i biti profitabilna za njega.

Uz pomoć supruge sada je vodio možda jedinu agenciju za nezaposlene u podzemlju. Nakon svega, govorio je, u Hollywoodu su imali agente koji su filmskim mogulima pronalazili zvijezde i drugorazredne glumce, pa zašto onda nemati agenciju koja će pronaći odgovarajućeg muškarca ili ženu za pomno planirani zločin?

U posljednjih pet godina izgradio je agenciju, počeo je s onima koji su s njim bili u zatvoru, a onda došao do imena onih koji su bili preporučeni kao nadolazeća mlađa kriminalna generacija. Sav je posao obavljao telefonom. Imao je mali ured blizini Broadwayja, New York, i radio od 9 h do 18 h, pušio, čitao krimiče i čekao poziv. Njegova supruga, Beth, nalazila se u manjem uredu, plela veste koje Art nije želio, ali je morao nositi. Kad je poziv došao Beth bi vještim prstima prelistala gomilu dosjea, odnijela ih u Artov ured, a on bi stranci dao ime i adresu muškarca ili žene koji su odgovarali njegovim potrebama. Art je uzimao deset posto od plaće muškarca ili žene. Ovo je bilo zadovoljavajuće i za klijenta i Artu, i tijekom godina Art je prikupio značajnu količinu novca, uvijek u gotovini, i daleko od pandži porezne službe. Njegove su aktivnosti bile skrivene iza natpisa na vratima koji je glasio: Svjetska udruga ljubitelja Biblije. Nisu ga gnjavili ni posjetitelji ni policija.

Ovog jutra Art Bannion, vitak, pročelav, s licem na kojem bi mu i lešinar zavidio, zavalio se u svoj naslonjač, stavio noge na stol i razmišljao o prošlosti. S vremena na vrijeme čitanje krimića mu je dosadilo i kad telefon ne bi zvonio počeo bi razmišljati o pogreškama i životu u raznim zatvorima, pa čak i ocu i majci.

Njegovi su roditelji bili mali farmeri koji su bili sretni crnčenjem na zemlji i zarađivanjem po Artovom mišljenju, sitniša. Njegov brat Mike, deset godina mlađi od Artu, nije posjedovao Artovu ambiciju. Art je u sedamnaestoj otišao od kuće u potrazi za novcem i slavom. Nakon godinu dana gladovanja u New Yorku uhvaćen je, s još dvojicom ljudi, u pokušaju obijanja sefa u banci. Završio je na dvogodišnjoj robiji. Od tada nije nikad prestao pokušavati zaraditi na lak način, a činio je to toliko loše da su ga neprestano hvatali i bacali u buksu. Kad su mu roditelji umrli, njegov brat Mike otišao je u vojsku i postao narednik što je Art smatrao jednim od najnižih oblika životinjskog ponašanja. Ipak, volio je brata koji se nikad nije miješao, nikad nije kritizirao, uvijek ga je posjećivao u zatvoru i nikad nije pokušavao promijeniti Artov način života. Između njih dvojice postojala je jaka veza i Art se potajice divio bratu.

Kad je Art napokon prihvatio činjenicu kako se zločin ne isplati pogledao je uokolo, pronašao i oženio Beth, nisku, debeljuškastu, simpatičnu četrdesetogodišnjakinju čiji je otac služio doživotnu zbog

umorstva i čija je majka vodila šugavi bordel u Nevv Orleansu. Beth je bila sretna što pomaže Artu u vođenju njegove kriminalne agencije i što ima lijepo namješten, udoban, četverosobni stan.

Sjedeći za stolom i razmišljajući o prošlosti Art se sjetio brata i rastužio. Mikeu je bilo uistinu teško: toliko teško da to Art ne bi poželio ni najgorem neprijatelju. Kad je Mike stigao do čina narednika oženio se. Art je Mikeovu suprugu Mary vidio samo jednom, ali složio se s izborom. Bila je lijepa, atraktivna djevojka koja je Mikea činila više nego sretnim. Mike je najavio vjenčanje kad je posjetio Artu u zatvoru, prije nekih šest godina. Uz veseli osmijeh rekao je Artu kako on i Mary planiraju veliku obitelj. Art se prisilio izgledati veselo, ali je mislio kako svatko tko želi djecu treba pregledati glavu. Mike je premješten u Californiju i braća su na nekoliko godina izgubila kontakt. Art se rijetko pitao kako Mikeu ide, ali nije volio pisati pisma, i bio je u potpunosti zaokupljen otvaranjem svoje agencije.

A sada, dva tjedna kasnije, Mike ga je nazvao i pitao mogu li se vidjeti. Po Mikeovom je glasu Art osjetio kako nešto nije u redu. Rekao je Mikeu neka navrati do njega kući, ali Mike je rekao kako s Artom želi nasamo razgovarati.

"Nema problema", rekao je Art. "Beth može otići do prijateljice. Nešto nije u redu?"

"O tome želim s tobom razgovarati", rekao je Mike. "Vidimo se kod tebe u devetnaest sati", i spustio slušalicu. Art se namrštio sjetivši se sastanka. Kad je otvorio vrata stana nakon zvonjave zvona ugledao je čovjeka kojeg je jedva prepoznao kao svog brata. Kad je posljednji put vidio Mikea divio se njegovoj kondiciji i onom izgledu koji vojska daje stalnima. Mike je bio sjena starog sebe: mršav, upala lica i očiju prepunih očaja kojeg je Art gotovo mogao osjetiti. Dva su muškarca sjedila u tišini Artove dnevne sobe i Art je slušao. Mike je u kratkim rečenicama opisao onih šest godina što se nisu viđali.

Godinu dana nakon vjenčanja stigla je djevojčica: mongoloid. Mary je dala otkaz na poslu kako bi mogla biti s djetetom, po imenu Chrissy, i pazila na nju. Morali su smanjiti životni standard i preživljavati od Mikeove vojničke plaće. "Isuse!" rekao je Art. "Žao nije. Mongoloidno dijete? Što je do vraga to?"

"Mentalno zaostalo dijete", rekao mu je Mike. "Drago, privrženo

dijete koje nikad neće naučiti pisati i može govoriti samo s poteškoćama. Zaboravi. To je bio naš teret, i oboje smo bili ljudi za njom."

"I ...?"

Mike je dugo zurio u ništa i očaj u njemu se povećao. "Mary je prije tri tjedna pogazio auto."

Art se uspravio i zagledao u brata."

"Želiš reći kako ti je supruga mrtva?" izlanuo je.

"Da."

"Za ime Božje, Mike! Zašto mi nisi rekao?" "Sada ti govorim." "Ali zašto sada? Mogao sam nešto učiniti. Mogao sam biti s tobom. Za ime Božje ..."

"Nitko nije mogao za mene ništa učiniti", rekao je Mike tiho. "To sam morao sam prebroditi. A sada nemam suprugu, i moram se brinuti za Chrissy. Stavio sam ju u dom u blizini moje barake kako bih ju mogao vidati vikendom. Riješio sam se svoje male kuće. Sada živim u baraki. Taj je dom dobar za Chrissy, ali košta. Do sada mi je uspijevalo plaćati." "Želiš novac, Mike? Mogu ti nešto dati. Koliko trebaš? Učinit ću što mogu."

"Ne trebam takav novac, Arte", odgovorio je Mike. "Kako to misliš?" pitao je Art. "Mogu ti posuditi nekoliko somova. Do vraga! Mogu ti dati novac."

"Trebam barem pedeset tisuća", rekao je Mike.

Art se zabezeknuo.

"Jesi lud? Zašto ti do vraga treba toliko novac?"

"Kako bih se pobrinuo za Chrissy. Razgovarao sam s liječnikom koji vodi brigu o njoj. On je dobar tip. Rekao mi je kako Chrissy ima srčanu manu. To je uobičajena stvar kod mongoloida. Neće živjeti duže od petnaest godina. Kako bih joj dao najbolju moguću skrb, a znam kako će ju u tom domu dobiti, trebam pedeset tisuća dolara i to će biti dovoljno do kraja njezinog kratkog života."

"Ali, Mike! Pa, zarađuješ! Ja ću uletjeti. Ne moraš odjednom sakupiti taj novac. Možeš domu plaćati svaki mjesec." Mike je kimnuo.

"To sam i ja mislio, ali bit ću mrtav za nekih pet, šest mjeseci."

Art se skamenio. Pogledao je brata, vidio upalo lice i oči i osjetio jezu kako mu se uspinje uz kičmu.

"Mrtav? Ne seri! Dobar si za još dvadeset godina! O čemu pričaš?"

Mike je jedan dugi trenutak zurio u whiskey u svojoj čaši, a onda pogledao brata u oči.

"Imam rak", rekao je tiho.

Art je zatvorio oči. Osjetio je kako mu krv nestaje iz lica. Nastala je duga tišina, a onda je Mike nastavio: "Tijekom prošle dvije godine imao sam čudne bolove. Dolazili su i prolazili. Nisam rekao Mary. Mislio sam kako to nije ništa. Znaš? Ljudi imaju bolove i to je ništa, ali naprave paniku. Kad sam izgubio Mary i ti bolovi su postali gori zabrinuo sam se za Chrissy, pa sam razgovarao s liječnikom. Dogovorio mi je pregled kod specijalista u Northportu, Long Island. Zato sam ovdje. Posjetio sam ga prije nekoliko dana i rekao mi je kako još imam nekih šest mjeseci života. Za nekoliko ću mjeseci morati u bolnicu i nikad neću izaći."

"Bože! Žao mi je!" kazao je Art. "Taj tip je možda pogriješio." "Nije. Ali daj, zaboravi. Razgovarajmo o poslu, Arte." Mike je brata pogledao ravno u oči. "Rekao si mi što radiš: pronalaziš ljude za zločin. Nema teorije da skupim pedeset tisuća dolara, ali moram učiniti upravo to. Možeš li mi pronaći posao za koji ću dobiti pedeset cigli? Za Chrissy, čak ću i ubiti. Što možeš učiniti?"

Art je izvadio rupčić i obrisao znoj s lica.

"Ne znam, Mike. Shvaćam tvoje argumente, ali pedeset somova za posao prilično je rijetko. Ti si amater. Nemaš dosje. Moji ljudi ne bi željeli raditi s tobom. Tako velik posao ostaje u obitelji, kako bi se reklo."

"Preskoči to, Arte", rekao je Mike, glas mu je škripao. "Računam na tebe. Kakav god posao bio, obaviti ću ga, i obaviti ću ga dobro. Imam mjesec dana bolovanja. Ostati ću ovdje dok mi ne nađeš nešto. Odsjeo sam u hotelu Mirador." Ustao je. "Bilo što - ponavljam bilo što - za što ću dobiti pedeset somova. Razmisli, Arte. Računam na tebe. U redu?" Art je kimnuo.

"Dat ću sve od sebe, ali ne mogu ti ništa obećati." Mike gaje gledao. "Računam na tebe", rekao je. "U tvojim lošim danima, ja sam bio uz tebe. A sada ja očekujem da ti budeš uz mene. Do viđenja", i otišao je.

Art je dao sve od sebe, ali nitko od njegovih redovnih nije želio imati ništa s amaterom. I ovo je jutro sjedio za solom i razbijao glavu kako bratu pronaći posao za koji će dobiti pedeset tisuća dolara. Pitao se

treba li prodati dionice, ali znao je kako se Beth s tim neće složiti. Razgovarao je o situaciji s njom i ona je bila tvrda. "Mentalno zaostalu djecu ubiti čim se rode", rekla je. "Jednu stvar nećeš učiniti, Arte, a to je prodati dionice i dati naš novac Mikeu. Jasno?" Prošao je tjedan dana od posjete njegovu brata. Art se nije čuo s njim, ali sjećanje na one upale oči i očaj su ga proganjali.

Beth je prekinula njegove sumorne misli kad je zavirila u ured.

"Ed Haddon je na liniji, Arte", reče.

Art je poskočio. Haddon je bio njegov najprofitabilniji klijent. Haddonu je sredio brojne vrhunske lopove, i Haddon je bio velikodušan.

Podigao je slušalicu i rekao: "Bok, gospodine Haddon! Drago mi je što vas čujem. Mogu li nešto učiniti za vas?" "Ne bih te zvao samo zato da ti čujem glas", prasnuo je Haddon. "Želim čovjeka: dobro držanje, vrhunski strijelac, sposoban voziti Rolls Roycea i glumiti vozača."

Art je duboko udahnuo. Ovo je izgledalo savršeno za Mikea. "Nema problema, gospodine Haddon. Imam baš čovjeka za vas. Posao?"

"Velik. Zarada će biti oko šezdeset tisuća."

Art je zatvorio oči. Ovo je predobro da bi bilo istinito. "Nema problema, gospodine Haddon."

"Tko je tvoj čovjek?"

"Moj brat. On je vrhunski strijelac i treba novac. Možete se osloniti na njega."

"Kako izgleda njegov dosje?"

"Nema ga, gospodine Haddon. Trenutno je instruktor u vojsci. Dobro izgleda, ima dobar riječnik i izvrstan je strijelac." Art je toliko želio bratu srediti posao, pa je nastavio: "Ja ću garantirati za njega, gospodine Haddon." Čim je to rekao, požalio je. Otkud je znao kako će Mike zadovoljiti Haddona? Haddon je bio nemilosrdan. Art mu do sada nije pružio ništa osim zadovoljstva, ali zasigurno je znao kako je potrebna

samo jedna pogreška i Haddon više nikada neće raditi s njim. Haddon je bio glavni izvor prihoda njegove agencije. Ako ga Haddon napusti, za njim će otići i svi ostali klijenti. Oblio ga je hladan znoj, ali izlajao se i više nije bilo povratka. Haddon je rekao: "Što se mene tiče to je u redu. Ako ti garantiraš za brata to nije sasvim dovoljno. U

redu, reci mu neka se javi Corneliusu Vanceu u hotel Seavievv, Miami, u nedjelju dvadeset trećeg u deset sati."

"A pištolj?"

"Vance će mu ga dati. I Bannione, nema nasilja. Nitko neće biti ubijen, ali taj čovjek mora biti vrhunski strijelac." "Kad je isplata, gospodine Haddon?"

"Kad posao bude obavljen. Potrajat će mjesec, dva. Ovo je veliko, Bannione. Zajebi stvar i ostat ćeš bez posla", i Haddon je prekinuo vezu.

Beth je uletjela u ured.

"Slušala sam", rekla je, lice joj je bilo crveno poput paprike. "Jesi li poludio? Taj praznoglavi vojnik? Imamo desetak vrhunskih strijelaca na spisku. Zašto si izabrao njega ... vražjeg amatera?"

Mrko ju je pogledao.

"On nije brat. Treba pomoć. Odlazi!"

Kad je Beth mumljajući nestala Art je nazvao hotel Mira-dor i tražio gospodina Mikea Banniona. Očekivao je kako će njegov brat biti vani u ovo prekrasno sunčano jutro, ali Mike se odmah javio.

Art je pomislio: siroti brat sjedi u svojoj šugavoj hotelskoj sobi i čeka moj poziv. Pa, imam novosti za njega.

Kad mu je Art prenio novosti Mike je veselo rekao: "Znao sam kako se mogu osloniti na tebe, Arte, više nego hvala. Neću te iznevjeriti. Smjesta krećem, ali trebam novac."

"U redu je, Mike. Poslat ću ti tri soma gotovine u hotel. Nemoj štedjeti na odijelu. Mora biti uvjerljivo. Moj klijent je važan."

Usljedila je duga pauza, a onda je Mike rekao: "Nitko neće biti ubijen?"

"Čovjek je tako rekao."

"U redu, Arte, i još jednom hvala. Možeš računati na mene", i poklopio je.

Art se zavalio u stolcu i zapitao treba li se smatrati svecem ili pušioničarom.

2

Anita Centres ušla je u drugu kupaonicu predsjedničkog apartmana u hotelu Spanish Bay i pripremila se za ono stoje znala da će pronaći.

Predsjednički apartman, najluksuzniji i najskuplji apartman u hotelu

unajmio je Wilbur Warrenton, sin Silasa Warrentona, tekstaškog naftnog milijardera. Upravo oženjen s Marijom Gomey, Južnoamerikankom, čiji je otac posjedovao brojne rudnike srebra, Wilbur je odlučio kako će Paradise City biti mjesto na kojem će provesti medeni mjesec, i Maria, kojoj je bilo teško udovoljiti, se složila. U dvadeset i devetoj godini života Wilbur se nije, još uvijek, pridružio Texas Oil Corporationu kojim je vladao njegov otac. Studirao je na Harvardu, diplomirao ekonomiju, proveo godinu dana u vojsci kao vojnik (tenkovi), proputovao svijetom u jednom od očevih jahti, upoznao Mariu, zaljubio se i oženio. Kad medeni mjesec prođe postat će jedan od potpredsjednika očevog velikog naftnog kraljevstva. Njegov otac, Silas Warrenton, čvrsti naftaš, nije volio nikoga osim sina. Silasova supruga umrla je nekoliko godina nakon Wilburova rođenja, i Silas, kojiju je jako volio, prebacio je tu ljubav na sina. Kad je Wilbur rekao ocu kako se želi oženiti i predstavio mu Mariju, Silas ju je zamišljeno pogledao. Njezina preplanula koža, njezino vitko, senzualno tijelo, njezine krupne seksi oči i uske usne navele su ga na sumnju, ali znao je za milijarde njezinog oca, pa je u glavi slegnuo ramenima. Ako je ovaj komad ono što njegov sin želi oženiti, neće se buniti. Nakon svega, rekao je sam sebi, vrijedilo ju je poje-bati i razvod bi bio lak. Nacerio joj se, potapšao po ramenu i rekao: "Želim unuke, draga moja. Nemoj me razočarati."

Maria je mislila kako je on najstrašniji, najvulgarniji starac koji postoji, lako je, kad je Wilbur spomenuo kako bi i on također želio djecu, tupo zurila u njega.

"Kasnije. Budimo sretni i slobodni dok smo mladi. Djeca su uvijek veliki problem."

Anita Certes bila je jedna od brojnih spremačica zaposlenih u hotelu Spanish Bay. Stara četrdeset tri godine, bila je zdepasta, tamnopuska, kose crne poput gavranova krila i Kubanka. U hotelu je radila posljednjih godinu dana. Njezin je posao bio čišćenje kupaonica, svakodnevno mijenjanje posteljine, brisanje prašine i čišćenje.

Anita je "sredila" Wilburovu kupaonicu. To nije bio problem. Čak je i složio svoje ručnike, i nije bilo nereda, ali Marijina kupaonica natjerala je Anitu na nekontrolirani bijes. Kakva je kučka bila ta bogata, razmažena žena, pomislila je Anita dok je gledala nered koji ju je čekao.

Mokri ručnici ležali su na podu. "Je li ručnike nosila sa sobom u kadu?" zapitala se Anita. Puder i maškara bili su posvuda na ogledalima. Smrvljeni ruž bio je razmazan po podu. Voda nije bila puštena u toaletu.

Bogati! pomislila je Anita dok je sakupljala mokre ručnike. Čak i da vrijedi milijune poput ove kučke, nikad ne bi ni sanjala ostaviti kupaonicu u ovakvom odvratnom stanju. Dok je radila pomislila je na svog supruga Pedra. U braku su bili dvije godine. Došli su, na Pedrovo insistiranje, na Floridu u nadi za boljim životom o kojem su slušali

u Havani. Anita je imala sreće i dobila posao spremačice u hotelu Spanish Bay, ali Pedro je mogao naći samo honorarne poslove, čišćenje ulica, što se malo plaćalo.

Za nju je Pedro bio najljepši muškarac na svijetu. Voljela ga je strasno i posesivno: obožavala je tog vitkog, crnputog muškarca i davala mu sve stoje zaradila. Živjeli su u jednosobnom stanu u Seacombu koji se nalazio u predgrađu Paradise Cityja, gdje su šljakeri živjeli. Bila je toliko zaljubljena u Pedra da joj nije palo na pamet kako je on vucibatina. Nakon nekoliko dana s metlom i kolicima, čišćenja ulica, dao bi otkaz. Njegova jedina pomisao bila je vratiti se na očevu malu farmu šećerne trske, iako je prije godinu dana jedina pomisao bila napustiti ju. Anita ga je, slušajući njegove žalopojke, poljubila i rekla mu neka bude strpljiv. Pojavit će se nešto dobro za njega. Branje šećerne trske nije bio način života. Ona će raditi više i zaraditi. Pedro se nasmiješio. U redu, čekat će.

Dok je radila, čistila nered u kupaonici, zapitala se što Pedro radi. Rekao joj je kako će prošetati, pokušati pronaći posao. Ali, na kraju svakog tjedna potrošio bi sav novac koji je zaradila. Često nije bilo dovoljna novca da kupe rižu i on se požalio. Anita je, obožavajući ga, obećala kako će raditi više. Dok je ona radila, savršeno uređivala kupaonicu Marije VVarrenton, Pedro Certes sjedio je u šugavom baru u Seacombu. S njim je bio Roberto Fuentes. Oba su muškarca pila pivo.

Kubanac Fuentes živio je u Seacombu prošle tri godine. Niski, predebeli čovjek blistavih, opakih očiju lagano je preživljavao na obali čisteći i pomažući u servisu brojnih jahti bogatih.

Pedro mu se sviđao i slušao je Pedrove konstantne žalopojke.

Večeras je odlučio kako je Pedro zreo za posao koji će Fuentesu donijeti nekih tri tisuće dolara. Fuentes je bio uvjeren kako riskiranje nije za njega. Ako čovjek može pokupiti nekih tri tisuće dolara i pronaći nekog tko će riskirati, ideja je bila vrijedna razmišljanja.

Tiho govoreći upitao je: "Pedro, bi li želio zaraditi tisuću dolara?"

Pedro je okrenuo svoju čašu toplog piva, a onda pogledao Fuentesu. "Zašto tako pričaš? Tisuću dolara? S tom bi se lovom žena i ja mogli vratiti na farmu mog oca. Zašto pitaš?"

Fuentes se nasmiješio. Njegov je osmijeh sličio paluca-nju zmije.

"Može se srediti. Ovisi o tebi. Tisuću dolara! Fino, ha?" Pedro je kimnuo.

"Više nego fino. Nastavi."

"Znaš gdje je moja soba na Coral Streetu? Velika zgrada?" "Znam."

"U toj zgradi ima sedamdeset stanara. Svaki stanarinu plaća šezdeset dolara tjedno. To je četiri tisuće dvjesto dolara. Točno?"

"Pa što?" pitao je Pedro.

"Ti i ja bi mogli ćopit tu lov. Za tebe će to biti lako kao dajebeš ženu."

Pedro se namrštio. Tisuću lakih dolara!

"Nastavi", rekao je. "Zanima me."

"U toj zgradi živi Abe Levi. On radi za ljude koji su vlasnici zgrade. On je domar i sakuplja stanarinu. Svakog petka ide od stana do stana i sakuplja stanarinu: četiri tisuće dvjesto dolara. Vraća se u svoj stan, napiše iznos, i onda ujutro idućeg dana nosi novac u ured. To radi godinama. Gledao sam ga. Levi je sada govno bez kralježnice. Da mu ispred nosa

mahneš pištoljem onesvijestio bi se. Debeo je i star. Trebamo samo doći kad broji kešovinu, mahnuti mu pištoljem ispred nosa i imamo četiri soma dvjesto dolara. Kažem ti, Pedro, to je tako lako i jednostavno."

Pedrove su oči zablistale.

"Sviđa mi se", rekao je. "Znači sutra?"

"Da." Fuentes mu je uputio svoj zmijski osmijeh. "Ali ti moraš srediti Levija. Da ja uđem, prepoznao bi me, ali ti, s pištoljem pred njegovom facom, neće znati. Ja ću ostati vani, ti obavi posao ... može?"

Pedrove oči više nisu blistale. Razmislio je, a onda odmahnuo

glavom.

"Znači ti ne riskiraš, ali ja riskiram ... točno?"

"Nema rizika." Fuentes se nagnuo naprijed i potapšao Pedra po ruci.

"Uđeš unutra, mahneš pištoljem, Levi se onesvijesti, uzmeš lov u obojica smo sretni."

"Za to hoću dvije tisuće", rekao je odrješito Pedro. Fuentes se namrštitio.

"Zato što smo prijatelji, nudim ti prigodu za zaradu. Mogu naći bilo koga da obavi taj posao. Lako je. Ne, dvije tisuće ne dolaze u obzir."

"Tisuću petsto ili traži nekog drugog."

Fuentes je oklijevao, a onda se nasmiješio poput zmiје.

"Dogovoreno." Nagnuo se naprijed. "Popričajmo o tome." Kad se Anita popela na peti kat i ušla u svoj jednosobni stan pronašla je Pedra kako leži na krevetu s cigaretom u ustima i osmijehom zadovoljstva na licu.

"Pronašao si posao!" rekla je. "Vidim ti to na licu!" "U subotu se vraćamo u Havanu", rekao je Pedro. "Imat ću novac za avion i dovoljno da pomognemo ocu."

Anita se zabezeknula. "Ali to je nemoguće!"

"Moguće je." Gurnuo je ruku pod jastuk i izvukao .38-icu koju mu je Fuentes dao. "S ovime, sve je moguće." Anita je naglo sjela i osjetila vrtoglavicu. Nekoje vrijeme sumnjala kako će Pedro biti prisiljen na nešto očajno. "Dragi, molim te! Ne smiješ!"

Pedro je vratio pištolj pod jastuk.

"Dosta mi je." Lice mu je postalo opako. "Moram nabaviti novac za povratak kući. Fuentes i ja smo razgovarali o ovome. Nema rizika. U subotu idem. Ako ti želiš ostati, onda ostani. Ja idem kući s tisuću petsto dolara. To je konačno." "Uvijek postoji rizik", rekla je Anita drhtavim glasom. "Ovoga puta ne. U subotu idemo. Sad mi daj nešto za jesti." Anita se sprijateljila s trećim kuharom hotela Spanish Bay. Dopustila je da joj, s vremena na vrijeme, gurne ruku pod suknju i zauzvrat je dobivala ostatke: komade dobrog odreska, piletine, a ponekad čak i voćnu tortu. Dok je sjedila i zurila u Pedra izvadila je najlon vrećicu koju joj je kuhar dao, u koju je Pedro pohlepno buljio. Nije jeo cijeli dan. "Uistinu misliš krasti, dragi moj?" pitala je.

"Čula si me! Daj mi nešto za jesti!"

Ustala je i drhtavim korakom otišla do male kuhinje. Detektiv prvog

stupnja Tom Lepski volio je petak. Osim ako nije bilo frke, a u Paradise Cityju to je bilo rijetko, mogao je otići kući za vikend. U redu, tamo je bila Carroll, njegova supruga, koja gaje gnjavila da obavlja kućanske poslove i kosi

travu, ali maknuo se iz postaje i čak su i kućanski poslovi bili ništa u odnosu na sjedenje i čekanje zločina. Pogledao je na sat. Još deset minuta i gotovo. Carroll mu je rekla kako će za večeru biti piletina i pohana šunka. Lepski je volio jesti, a piletina i pohana šunka bili su jedni od omiljenih jela.

Max Jacoby, detektiv drugog stupnja, tipkao je izvješće o ukradenom autu. On i Lepski dobro su surađivali. "Piletina i pohana šunka!" rekao je Lepski. "Čovječe! Obožavam pohanu šunku!"

Jacoby je prekinuo tipkanje.

"Ima dana kad ti zavidim, Tome", rekao je. "Biti oženjen prekrasnom djevojkom poput Carroll! Kad završim idem u Fung-U po večeru ... bljak!"

Lepski se nacerio.

"Vrijeme je da se oženiš, Maxe. To smeće od hrane nije za mene. Carroll bi popizdila kad bi me vidjela da jedem ta govna."

"Pretpostavljam." Jacoby je uzdahnuo i nastavio tipkanje. Telefon na Lepskijevom stolu je oživio. Zgrabio je slušalicu i zagrmio: "Detektiv Lepski! Što želite?"

"Lepski! Moraš biti tolika seljačina i toliko urlat'?" Lepski je zagundao kad je prepoznao suprugin glas. "Oh, ti si, dušo", rekao je i spustio glas.

"Da, ja sam", potvrdila je Carroll. "Stvarno, Tome, trebao bi biti malo profinjeniji kad se javljaš na telefon."

"U redu." Lepski je razvezao kravatu. "Doma sam za dvadeset minuta. Kako ide sa šunkom?"

"Zato te i zovem. Mavis je ovdje. Pričala mi je o supruhu. Stvarno, Tome, kako se taj čovjek ponaša! Samo sam sjedila i bez riječi slušala."

Lepski se s nervozom promeškoljio.

"U redu, reći ćeš mi detalje kad dođem doma. Kako izgleda šunka?"

Nastala je pauza, a onda je Carroll rekla: "Malo problematično. Dok mi je Mavis pričala o Jeou, malo sam zaboravila da je šunka u pećnici. Stvari koje joj taj čovjek radi! Ne možeš

vjerovati! Totalno sam ostala bez riječi!" Lepski je počeo prstima bubnjati po stolu.

"Zaboravila si da je jebena šunka u pećnici?"

"Nemoj psovati, Lepski. Vulgarno je."

Lepski je uzeo olovku i prelomio ju na dva dijela. Jacobv je prestao tipkati i zavalio se kako bi slušao.

"Što se dogodilo sa šunkom?"zacvilio je Lepski.

"Voljela bih kad ne bi vikao. Zovem te kako bih ti rekla da navратиš u Fung-U i doneseš nam nešto za jesti", kazala je Carol. "Inače nećemo večerati", i poklopila je.

Lepski je zalupio slušalicu i mrko pogledao Jacobvja koji je smjesta počeo tipkati. Lepski je frknuo i izjurio iz ureda. Kad je stigao do prijavnice, spreman se upisati, pojavio se narednik Joe Beigler.

Beigler, krupni, mesnati, pjegavi tip bio je glavni u postaji dok šefa policije Freda Terrella nije bilo.

"Imam posao za tebe, Tome", rekao je.

Lepski gaje mrko pogledao.

"Idem doma!"

"Ovo će ti se sviđati, Tome. Mogao sam to dati Maxu, ali zaključio sam kako si ti pravi tip za to."

"Daj Maxu. Moram po večeru! Čarolije izgorjela moja jebena piletina i pohana šunka!"

"Ako dam Maxu nikad mi nećeš oprostiti", rekao je Neigles i nacerio se.

"I, o čemu je jebeni slučaj?" zahtijevao je Lepski zainteresirano.

"Žalba koja je došla iz G-String kluba", rekao je Beigler. "Gospođa Abrahams sinoć je tamo odvela supruga. Kaže kako djevojke nisu nosile tange."

Lepski je zijevnuo.

"Hoćeš reći kako su bile gole?"

"Tako kaže gospođa Abrahams. To ne možemo dopustiti, Tome. Bolje da porazgovaraš s Harrvjem. Ako gradonačelnik čuje za to, zatvorit će klub."

"Ne bih želio da se to dogodi", odgovorio je Lepski. "Samo ga upozori, ha?"

"Nema frke. Bez tangi? Što je za jednog čovjeka otrov, za drugog je

eliksir", rekao je Lepski blistavih očiju. "Učini mi uslugu, Joe. Nazvi Carroll. Reci joj kako neću stići doma. Reci joj da je nastala frka."

"Prepusti to meni", rekao je Beigler znajući Carroll. "Napraviti ću od tebe heroja."

"Nemoj pretjerati. Carroll je lukava. Samo reci kako sam pozvan zbog frke. U redu?"

"Prepusti to meni, Tome."

Harry Atkin, vlasnik kluba G-String, bio je dobar prijatelj policije. Njegov klub, smješten pored glavne ulice Seacomba bio je dobro posjećen. Kad su bogati osjećali potrebu za tulumarenjem, većinu su noći provodili u klubu, jeli izvrsnu morsku hranu koju su posluživale prekrasne djevojke odjevene samo u tange. Posao mu je išao kao lud. S vremena na vrijeme, kad je Lepski bio u blizini, navratio bi i porazgovarao s Harryjem, popio nekoliko besplatnih pića, divio se djevojkama, a onda nastavio s poslom. To je bilo nešto što nije spominjao Carroll, jer je znao kako to ne bi odobrila.

Oko 19.45 h stigao je u klub, stubama sišao u veliku dvoranu gdje su tri crnca polirala i čistila, pripremali za večer.

Harry Atkin, niski, debeli čovjek plamenocrvene kose bio je za šankom i čitao večernje novine. Podigao je pogled i nasmiješio se kad je ugledao Lepskog.

"Bok, Tome! Nisam te vidio tjednima. Kako si?"

Lepski je sjeo, rukovao se s Harryjem i gurnuo šešir na potiljak.

"Dobro", rekao je. "A ti?"

"Ne može bolje. Večeras će biti gužva. I sinoć je bila gužva." Posegnuo je prema boci Cuttva Sarka znajući kako je to Lepskijeva omiljena cuga i natočio veliko piće, dodao led i gurnuo čašu po šanku.

"Harry", rekao je Lepski nakon velikog gutljaja pića, "došlo je do žalbe."

Harry je kimnuo.

"Čekao sam to, Tome. Baš takvu stvar. Ona stara vještica, gospođa Abrahams, ha?"

"Tako je. Što se događa, Harry? Požalila se kako komadi nisu nosili tange." Lepski se nacerio. "Da sam barem bio ovdje, ali ne možeš raditi nešto takvo. Donijet će ti lošu reputaciju." "Laže. Reći ću ti što se dogodilo. Imali smo nekolicinu bogatih pijanaca, sjedili su za istim

stolom kao i ta stara vještica, plus ljigavac od njezinog supruga. Lu-Lu je posluživala riblju juhu i sagnula se i podignula dupe u zrak." Lepski koji je vidio Lu-Lu i mislio kako je imala najbolje dupe od svih djevojaka u klubu samo je kimnuo.

"I jedan od pijanac zgrabio je Lu-Luine tange koje su pale ravno u juhu stare vještice!" Harrv se počeo smijati. "Totalni mrak čovječe, vještica hysterizira, njezinom se suprugu digao prvi put nakon nekoliko godina, a Lu-Lu pokriva picu. Dva su se pijanca uistinu zabavila. U stvari, svima se sviđalo osim staroj vještici."

Lepski se također smijao i obrisao suze.

"Mrak! Dao bih desnu ruku da sam mogao biti tu." "Aha. Sklonio sam Lu-Lu i pokušao smiriti staru vješticu, ali ona je zgrabila supruga i odjurila, vičući kako će se žaliti gradonačelniku."

"U redu, Harrv, opusti se. Napisat ću izvješće. Ne brini. Kad dečkima u postaji kažem riknut će od smijeha. Ni jedna druga djevojka nije izgubila tange?"

"Znaš, Tome, moje su djevojke poštene", rekao je Harrv ozbiljno. "Posljednja stvar koju bi učinile bilo bi gubljenje tangi."

Lepski se nasmijao.

"Za ime Božje, Harrv, što još mogu izgubiti?" Dovršio je piće, pogledao na sat, vidio kako je 20 sati tek prošlo i sjetio se kako mora kupiti večeru. "Učini mi uslugu, Harrv. Caroll je spalila šunku koju smo trebali večerati. Može jedna od tvojih pizza?"

"Nema teorije. Za tebe, Tome, spremiću pravu klopku. Što kažeš na piletinu s gljivama u umaku od bijelog vina? Tvoja će ju supruga samo trebati staviti u pećnicu na dvadeset minuta."

Lepskijeve su oči zablistale.

"Zvuči odlično."

"U redu. Uzmi još jedno piće. Ja ću s Charliejem srediti stvar."

Dok je Harry žurno odlazio Lepski je uzeo bocu Cutty Sarka. Bilo je trenutaka kad se policijski posao isplatio, pomislio je. Hladna ruka uhvatila ga je za zapešće.

"Dopustite meni, gospodine Lepski."

Lepski je podigao pogled i ugledao par malih grudi s tamnim bradavicama i djevojku koja je nosila samo tange i crne štikle, i smiješila mu se.

"Ja sam Marian", rekla je djevojka i zatreptala svojim dugim

trepavicama. "Čuli ste za Lu-Lu? Nije li to strašno?" Lepski je otvorio i zatvorio usta, ali riječi nisu izašle. Pasao je oči na prekrasnom tijelu djevojke koja je stajala pored njega. Marian se smiješila i natočila mu piće, dodala led i stavila mu čašu u ruku.

"Gospodine Lepski", rekla je i sjela pored njega. "Mislim, a i sve ostale djevojke, kako ste vi najljepši murjak u gradu. Znate?"

Lepski se nacerio. Policijski posao! pomislio je. Tko ne bi želio biti murjak?

Preko puta uske ulice, nasuprot G-String kluba nalazila se zgrada s jedno i dvosobnim stanovima, uglavnom za šljakere. Abe Levi mrzio je petak. To dosadno sakupljanje stanarine polagano gaje ubijalo. Uvijek je postojao neki plačljivi izgovor za neplaćanje, i uvijek je morao izigravati opakog tipa što nije bilo u njegovoj prirodi. Sindikat koji je bio vlasnik zgrade rekao mu je kako nema kredita. Ako drkadžije ne mogu platiti stanarinu, van s njima. Abea je proganjalo stoje to morao govoriti. Želio je sa stanarima biti u dobrim odnosima, ali prijetnje su to učinile nemogućim.

"Gledajte", rekao bi, "nemojte kriviti mene. Platite ili letite van. Tako kaže gazda. To sa mnom nema veze."

Utjerivanje stanarine od toliko ljudi oduzimalo je vremena, i kad je posjetio posljednji stan, i s mukom sakupio stanarinu, 20 sati već je odavno prošlo. Želio se vratiti u svoj dvosobni stan u prizemlju i večerati.

Abe Levi bio je krupni Židov rijetke sijede kose i bujne brade. Život mu nije bio lak. U mladosti je ocu pomagao prodavati voće s kolica. Kasnije, oženio se s djevojkom koja je robovala u tvornici odjeće. Kad su mu roditelji umrli odustao je od prodaje voća. Prijatelj mu je našao ovaj posao sakupljanja stanarine. Bio je puno bolji od lutanja ulicama i guranja teških kolica. Supruga mu je umrla prije dvije godine. Nisu imali djece. Abe je svoje samotne noći provodio u gledanju televizije, i jednom tjedno odlazio u židovski klub u kojem je uvijek bio lijepo dočekan.

Kad je ušao u dizalo s tugom je pomislio na suprugu Hannah. Uvijek je imala spreman obrok koji ga je čekao. Večeras će jesti komad ribe, a na televiziji je dobra serija koju je pratio.

Nosio je tešku torbu sa stanarinom, punu novčanica i kovanica, izašao iz dizala i krenuo dugim mračnim hodnikom prema svom

stanu. Dvije žarulje u hodniku nisu radile. Ovo moram popraviti prije večere, pomislio je umorno. On je bio odgovoran za dobro stanje zgrade.

Stigao je do vrata, pronašao ključ, otključao vrata i ušao u svoju dnevnu sobu. Ruka mu je krenula prema prekidaču za svjetlo, pritisnula ga, ali tama je ostala. Zagundao je. Crkao je vražji osigurač! To je značilo put u podrum.

Abe je bio oprezan čovjek. Uvijek je bio spreman za nevolje. Na malom stolu u dnevnoj sobi držao je jaku baterijsku svjetiljku. Dok je pipkao tražeći ju osjetio je snažan udarac u leđa i odletio u tamu. Nogama je udario rukohvate fotelje, zateturio i pao, ali čak i dok je padao čvrsto je držao torbu sa stanarinom. Pedro Certes je čekao, teško dišući i znojeći se. Odvrnuo je žarulju u hodniku, stavio malo alu folije na donji dio i vratio ju u grlo i pri tome skurio osigurač Abeova stana i hodnika.

Osjećao je sigurnost. Fuentes je rekao kako Židov nema kičmu, i onesvijestit će se kad ugleda pištolj. Pedro je sa sobom dobio ne samo pištolj kojeg mu je Fuentes dao, nego i baterijsku svjetiljku.

"Budi miran!" zarežao je, upalio bateriju i na trenutak osvijetlio pištolj u svojoj ruci i onda osvijetlio Abea koji je pokušavao sjesti. "Baci mi torbu!"

Abe je dugo vremena sakupljao stanarinu. Nikad nije doživio pljačku. Murjak ga je upozorio: "Abe, za sve postoji prvi put. Tvoji ljudi žele da nosiš pištolj. Evo tvoje dozvole i pištolja. Pokazat ću ti kako rukovati s njim." I murjak je bio dobar učitelj. Nikad nije mislio kako će trebati pištolj, Abe je sam sebi rekao kako će, ako dođe do pljačke i tip pobjegne s lovom od stanarine, izgubiti ne samo posao nego i stan. Njegov mu je šef to i rekao: "Predaj lovu ili letiš." Zato je Abe pištolj ozbiljno shvatio. Nikad nije pucao iz pištolja, ali znao je što učiniti: otkočiti ga, obje ruke na pištolju i stisnuti okidač.

"Požuri!" prasnuo je Pedro iz tame. "Torbu!"

Abe je sada sjedio, grlio torbu i zurio u svjetlost ne vidjevši čovjeka koji viče na njega.

"Uzmi ju", rekao je u gurnuoju prema glasu. Torba je radi težine kliznula samo koji metar preko tepiha.

Pedro je zurio u torbu i osjetio trijumf. Sutra će on i Anita biti u avionu na putu kući. Kako će samo njegov otac biti sretan što ga

opet vidi! Brzo je razmišljao. Bilo je dogovoreno da čim uzme novac odjuri na prvi kat gdje je Fuentes živio u jednosobnom stanu. Židov, prestravljen na smrt, pomislit će kako je izjurio iz zgrade, a kad murjaci koje će nazvati budu stigli pretraživat će ulice u potrazi za čovjekom sa smeđom torbom. Onda je Pedru nešto drugo palo na pamet. Recimo da ne ode u Fuentesov stan, nego odjuri na ulicu? Recimo da zadrži sav novac? Četiri tisuće dvjesto dolara! Morao bi ušutkati Židova. Udarac u glavu! Tako je! Onda će izaći van, otići kući i Fuentes neće moći ništa.

Dok je išao prema torbi, drhteći od uzbuđenja, skinuo je pogled s Abea i osvijetlio torbu. Abe je stavio ruku pod jaknu. Prsti su mu se zatvorili oko drške pištolja. Izvukao je pištolj u trenutku kad je Pedro zgrabio torbu.

Abe je palcem otkočio pištolj, podigao ga i opalio. Bljesak i grmljavina u tami natjerala je oba čovjeka da ustuknu. Pedro je osjetio vrućinu na obrazu, a onda osjetio kako mu je obraz mokar. Podigao je pištolj i u panici pritisnuo okidač. Svjetlost njegove baterije pala je na Abea koji je pokušavao ustati. Pedro je osjetio trzaj pištolja, čuo pucanj, a onda prestravljen vidio kako se krvava mrlja pojavljuje na Abeovom čelu i vidio kako se Abe trznuo i srušio na leđa.

Pedro je, ošamućen grmljavinom dva pucnja, nepomično stajao, jedva je disao i znao kako je ubio Židova.

Sinula mu je stravična pomisao kako je ubio čovjeka! Povukao je okidač pištolja i čovjek je mrtav! Uхватила ga je ledena panika. Mislio je samo na sebe. Ako ga uhvate ostatak svog života provest će iza rešetaka: životinja u kavezu! Neće biti Anite, neće biti očeve dobrodošlice, neće biti vrućeg sunca na farmi šećerne trske.

Čuo je glasove. Buku otvaranja vrata. Žena je vrisnula. Fuentes! Mora otići do njega! Lijevom je rukom zgrabio torbu, pištolj je držao u desnoj, svjestan krvi koja mu je curila niz lice, izašao iz Abeova stana i pokušao paniku staviti pod kontrolu.

Fuentes je čekao kod poluotvorenih vrata svog stana, čuo dva pucnja i namršti se. Čuo je otvaranje vrata. Vidio je gomilu stanara prvog kata kako izlaze na hodnik.

Vražja je budala sjebala stvar! Moli se Bogu da nije ubio Židova! Pridružio se skupini ljudi koja je zurila niz stubište, glasno

razgovarala, a jedna je žena i vrištala. Vidio je Pedra, okrvavljena lica, kako zuri u njega, a onda se udaljio. Pedro je pogledao prestrašena lica koja su zurila u njega i znao kako ovo nije put bijega. Još uvijek držeći smeđu kožnu torbu izjurio je na ulicu.

Lepski je uzimao veliku kutiju koju je Harrv stavio na šank. "Imaš piletine, Tome, plus njoke. Dobar tek." Lepski se rascvjetao.

"Čovječe! Carol će zbog ovoga drugi put malo bolje paziti! Puno ti hvala." Kad je Marian skliznula sa stolca pogladio joj je guzicu. Onda je čuo pucnjeve.

Lepski je istog trena postao murjak. Skočio je sa stolca i jurnuo prema izlazu. Kad je stigao na ulicu pištolj mu je već bio u ruci.

Pucnjava je stvorila zbrku. Auti su se zaustavljali uz škripu guma. Ljudi su zijevali, zaustavljali se i promatrali ulaz zgrade.

U tom je trenutku Pedro izjurio na ulicu. Krv na njegovom licu i pištolj u ruci natjerao je gomilu u bijeg. Žene su počele vrištati, neki su se ljudi bacili na pločnik.

Lepski je pogledao preko ulice i ugledao Pedra koji se dao u trk. Lepski je, izbjegavajući zaustavljene automobile, jurnuo za njim.

Pedro je čuo korake progonitelja. Okrenuo se i očima razrogačenima od strave ugledao Lepskog kako za njim juri kroz gomilu. Instinktivno je znao kako je ovaj čovjek koji ga je progonio murjak: vidio je pištolj o čovjekovoj ruci. Napola lud od straha okrenuo se i opalio na Lepskog. Crnkinja koja je bježala u zaklon dobila je Pedrov metak pored glave. Lepski je zagrmio: "Stoj ili si mrtav!" Pedro je skrenuo i potrčao preko ceste. Držeći pištolj objema rukama, raširenih nogu, Lepski je opalio.

Pedro je osjetio udarac metka koji ga je odbacio unaprijed. Ispustio je izlisanu kožnu torbu, a pištolj kojeg mu je Fuentes dao iskliznuo mu je iz ruke. Zgrčio se od boli koja je strujala kroz njegovo tijelo.

Patrolni auto se zaustavio uz škripu guma. Dva su se murjaka pridružila Lepskom. Oprezno su prišli Pedru, a onda je jedan od murjaka rekao: "Kurvin sin je još uvijek živ."

Fuentes je odjurio u svoj stan, zalupio vrata i odjurio do prozora. Nagnuo se van taman na vrijeme kako bi vidio kako je Lepski ustrijelio Pedra. Vidio je smeđu kožnu torbu s četiri tisuće dvjesto dolara koju je Pedro ispustio, a onda je ugledao i pištolj metar od njega.

Pištolj!

Fuentesa je bolio kurac za Pedra. Nadao se da je mrtav, ali pištolj...! Sigurno nije bio pri sebi kad je svoj pištolj posudio Pedru! Čim murjaci provjere pištolj povezat će ga s njim. Jedno je vrijeme radio kao noćni čuvar na luksuznoj jahti, vlasnik je insistirao da nosi pištolj, pa je to sredio s policijom. Fasciniran pištoljem Fuentes ga je želio zadržati. Kad je vlasnik jahte trebao otploviti na Bahame, Fuentes mu je rekao kako mu je slučajno pao u more. Vlasnik je slegnuo ramenima, rekao mu da gubitak prijavi policiji i otplovio. Fuentes je to i učinio. Dozvola za pištolj vrijedila je još osam mjeseci i onda, s novcem koji je Pedro trebao opljačkati, Fuentes bi bio u Havani, i tko šljivi muriju!

Ali sada ...!

Muriji će trebati sati da provjere pištolj, a onda će doći po njega. Gledao je prizor na ulici i znojio se. Došlo je još patrolnih automobila. Hitna pomoć, s uključenom sirenom, također je došla. Uspaničareni Fuentes maknuo se s prozora. Morao je nestati prije no što pretraže cijelu zgradu! Odjurio je do ormara i ubacio nešto odjeće u otrcani kofer. Kamo? Sjetio se ManuelaTorresa, njegovog najboljeg prijatelja.

Fuentes je često na obali sretao ManuelaTorresa. Obojica su rođeni u istom selu u blizini Havane, išla u istu školu i, u mladosti, radili na farmi šećerne trske. Fuentes je bio siguran kako se za pomoć može osloniti na Manuela. Otvorio je vrata i izvirio na hodnik. Susjedi su mu bili okrenuti leđima: svi su zurili niz stubište.

Tiho se krećući stigao je do kraja hodnika i požarnog izlaza. Skinuo je zasun, otvorio vrata i pogledao iza sebe. Nitko nije gledao u njegovom pravcu, njihova je koncentracija bila prikovana za predvorje.

Zatvorio je vrata za sobom i jurnuo niz stube. Krećući se dugim, brzim koracima po sporednim uličicama zaputio se prema obali.

Dva sata nakon umorstva Abea Levija narednik Hess, niski, krupni čovjek koji je bio šef odjela za umorstva, ušao je u ured šefa policijeTerrella.

"Čini se kao obična pljačka, šefe", rekao je. "Dvoje mrtvih. Panična pucnjava, pretpostavljam. Još uvijek nismo identificirali ubojicu. Nije imao dokumenata. Raspitali smo se, ali

nitko ne nudi informacije. Kubanac je. Još ga uvijek provjeravamo, ali Kubanci se drže zajedno."

Terrell, krupan čovjek plave kose prošarane sjedinama, njegovo krupno lice završavalo je izbočenom, četvrtastom bradom koja je izgledala onako kakav je bio: učinkoviti, opaki murjak.

"Taj Kubanac?"

"Preživjet će. Tom ga je pogodio u pluća. Sada je na intenzivnoj. Larry mu sjedi na uzglavlju."

"Ima li što o pištolju?"

"Provjeravamo. Uskoro bi nešto trebali saznati."

"Novine?"

Hess se nacerio.

"Nemamo često dva umorstva u danu, šefe. Ludi su od sreće."

"To se i moglo očekivati. Uzeli ste ubojičine otiske prstiju?" "Na putu su u Washington."

Ušao je narednik Beigler.

"Imam izvješće o pištolju, šefe. Pripada Kubancu Robertu Fuentesu. Ima dozvolu. Živi u istoj zgradi u kojoj je Levi ubijen. On nije ubojica. Fotografija na njegovoj dozvoli ne odgovara. Max i nekoliko plavaca otišli su ga pokupiti." "Taj tip, Fuentes, je možda prodao pištolj ubojici", rekao je Terrell, "ili je možda povezan s ovom pljačkom."

Telefon je zazvonio. Beigler se javio.

"Čekaj", rekao je, okrenuo se Terrellu i nastavio: "Fuentes je zbrisao. Uzeo je svu odjeću. Nitko u zgradi ne zna ništa ... naravno."

"Hoću ga", naredio je Terrell. "Sredi to, Joe." Beigler, koji je volio akciju, je kimnuo. "Imat ćete ga, šefe."

Bila su 02 h kad je Anita Certes prišla ribarskoj brodici ManuelaTorresa. Obala je, osim nekoliko čuvara, bila napuštena. Čuvari su ju pogledali dok je prolazila pored njih držeći se u sjenama. Mislili su kako je to još jedna od kurvi koje su ordinirale ovuda.

Stala je kad je ugledala brodicu. U kabini se vidjela svjetlost. Bila je sigurna kako će u toj kabini pronaći Fuentesu. Anita se vratila kući, nakon stoje očistila predsjednički apartman, upalila radio i čula za pucnjavu.

Prije no što je jutros otišla na posao Pedro joj je rekao da se počne pakirati kad se vrati s posla.

"Krećemo za Havanu sutra u deset sati. Budi spremna." Zagrlila je supruga.

"Dragi mužu, svim srcem želim da se ovo ne događa, ali uvijek se možeš osloniti na mene."

Vratila se na poslijepodnevenu pauzu, ali Pedro nije bio tamo. Odmorila je tijelo, ali ne i um. Neprestano je mislila o pištolju kojeg joj je Pedro pokazao. Sjetila se njegovog prijatelja, Fuentesa, koji mu je dao pištolj. Bila je toliko zaljubljena u njega, da se prisilila vjerovati kako neće biti rizika, ali i dalje se bojala.

Kad se opet vratila kući u 22.30 h, zalud se nadajući kako ju Pedro čeka, mala prazna soba natjerala ju je u očaj. Pedro joj je rekao neka se spakira, pa je ona umorno napunila dva kovčega s njihovim stvarima. Dok je pakirala, razmišljala je kako će sutra u ovo vrijeme biti na maloj plantaži šećerne trske, kako će se opet mučiti na vrućini, ali kakve je to veze imalo sve dok ima Pedra, njezinog voljenog, pored sebe? Dok je očekivala Pedrovo povratka slušala je vijesti. Čula je za umorstvo Abea Levija, sakupljača stanarine i Carry Smith, crnkinje, pokušaju pljačke novca za stanarinu koji je Abe Levi sakupio i njezino se tijelo skamenilo.

Spiker je nastavio s: "Detektiv Tom Lepski, ugledavši lopova kako bježi, viknuo je u znak upozorenja i onda pucao. Lopov, mladi Kubanac, za sada još nije identificiran. Ozbiljno je ranjen i trenutno se nalazi u bolnici pod policijskom stražom."

Anita je rukama poklopila usta i prigušila vrisak. Pedro! "Policija želi ispitati Kubanca po imenu Roberto Fuentes koji je nestao. Pištolj koji je upotrijebljen u umorstvima povezan je s njim, i smatra se kako je ili prodao ili posudio pištolj ubojici." Spiker je nastavio: "Mole se svi koji znaju gdje se taj čovjek nalazi da nazovu policiju."

Anita je ugasila radio.

Neke su žene u sebi imale čelik: neke nisu. Anita je posjedovala taj čelik stvoren napornim radom na plantaži šećerne trske i radu u hotelu. Kad je šok saznanja kako je njezin dragi teško ranjen, i u rukama policije, prošao, razmislila je o problemu. Policija će uskoro saznati tko je Pedro i gdje je živio. Doći će u ovu sobu i ispitati ju. Novinari će ju pronaći. Izgubit će posao u hotelu. Morala je smjesta reagirati!

Fuentes! Znat će kako ga policija traži i pobjeći će. Anita je u

Seacombeu živjela puno mjeseci. Bila je dio kubanske zajednice. Poznavala je Pedrove prijatelje. Znala je kako je Fuentes uvijek pričao o svom bogatom prijatelju, Manuelu Torresu čija je ribarska brodica bila usidrena u West Quaiju.

Puno je čula o Manuelu Torresu. Govorkalo se kako je on čovjek velikog utjecaja. Bio je više od toga. Kubanska zajednica smatrala ga je kumom svih Kubanaca koji su živjeli u gradu. Kad je netko imao problem, otišao je Manuelu koji mu je pomogao. Bio je poznat kao "Čovjek od Istine". Kad je rekao kako može riješiti problem, problem je bio riješen. Naravno, naplaćivao je nekoliko dolara za svoje vrijeme, ali

to je bilo prihvaćeno jer su njegovi savjeti uvijek bili dobri. Kad nije pecao, vodio je štand na molu i uspješno prodavao suvenirsko smeće turistima.

Dok su Fuentes i Pedro pili jeftino vino Anita je, sjedeći s njima, slušala kako se Fuentes hvali.

"Manuel je moj prijatelj", rekao je Pedru. "Ako ikad upadnem u nevolje otići ću kod njega i on će mi pomoći."

Manuel Torres, poznat kao Čovjek od Istine, pomislila je Anita. Fuentesu će naći koga njega.

Sjedila je duže od sat vremena i razmišljala.

Mora spasiti Pedra! Pedro nikad ne smije biti osuđen na dugogodišnju robiju! To je bila nepodnošljiva, nemoguća misao! Jako je dobro poznavala vrijednost prijateljstva. Ni Fuentes ni Manuel neće prstom maknuti kako bi pomogli Pedru, osim ako nisu imali jako dobar motiv.

Na kraju tog očajničkog sata razmišljanja napokon je došla do rješenja. Oklijevala je, pitajući se je li takav plan mogao uspjeti, a onda se uvjerila kako nema drugog načina da spasi Pedra, pa njezin plan mora uspjeti.

Otići će Manuelu i Fuentesu i reći im za svoj plan. Nadala se kako će, kad shvate koliko novca mogu zaraditi, pomoći u spašavanju njezinog supruga.

Sada je stajala i promatrala Manuelovu brodicu. Ugledala je sjenu kako se miče iza zavjese osvijetljene kabine. Pogledala je oko sebe, pronašla kamenčić i bacila ga u osvijetljeni prozor.

Čekala je, a onda su se vrata kabine otvorila i divovski je čovjek

izašao na palubu.

"Ja sam ... Anita Certes", rekla je tiho.

3

Mike Bannion platio je taksi koji ga je dovezao od zračne luke u Miamiju do hotela Seaview. Zastao je kako bi pogledao ulaz hotela, i balkone s ukrašenim ogradama. Zaključio je kako je ovo omiljeni hotel umirovljenika s ne osobito puno novca. Slegnuo je ramenima, popeo se preko par stuba i ušao u predvorje, ukrašeno patuljastim palmama u prljavim bakrenim teglama, i skromnu recepciju. Uredno odjeven stariji čovjek uputio mu je osmijeh dobrodošlice.

"Gospodin Vance me očekuje", rekao je Mike. "Gospodin Lucas?"

"To sam ja." Mikeu je brat rekao neka se prijavi pod imenom Ted Lucas, jer je pod tim imenom za njega izvršena rezervacija.

"Trenutak, molim." Starac je podigao slušalicu, promrmlijao, poslušao i onda spustio.

"Gospodin Vance će vas primiti, gospodine Lucas. Prvi kat. Soba dva. Vaša je soba na četvrtom katu. Broj dvanaest. Ako želite ostaviti prtljagu odnijet ću ju do vaše sobe." Mike je dizalom otišao na prvi kat. Ovih je dana izbjegavao nepotrebne napore. Uspinjanje stubama zadavalo mu je oštar bol u boku. Danas je bio loš dan. Najvjerojatnije zbog leta i nošenja kofera. Bio je uvjeren kako sutra neće znati za tu smrtonosnu stvar koja ga je mučila. Bol je dolazila i odlazila. Bilo je dana kad se pokušavao uvjeriti kako neće umrijeti za nekoliko mjeseci, ali po napuštanju zračne luke, kad su se oštri zubi bili zabili u njega, prihvatio je činjenicu kako se zavarava.

Pokucao je na vrata sobe dva i plačljivi mu je glas viknuo neka uđe. Otvorio je vrata i ušao u malu dnevnu sobu, otrcanu, ali ugodnu, u kojoj su se jako stari ljudi mogli opustiti čekajući smrt.

Lu Bradev sjedio je u invalidskim kolicima. Mike je ugledao malog, mršavog čovječuljka koji je očito imao nekih osamdesetak godina. Bradlevjeva krinka bilo je još jedno od njegovih remek djela. Čuperak sijede kose, sijedi brci, raširene nozdrve, suha, naborana koža u cijelosti je zbunila Maggie. Bradev joj je rekao neka dođe u hotel Seavievvdje ju očekuje rezervacija pod imenom Stella Jacques i traži gospodina Vancea.

Kad je Maggie jučer poslijepodne stigla i ušla u sobu dva zagledala se u tog starca u kolicima, a onda pocrvenila i rekla: "Oh, oprostite!

Pretpostavljam kako sam došla u krivu sobu", i krenula prema izlazu. "Uđi, dušo, i skini hlače", rekao je Bradev normalnim glasom.

Maggie je bila toliko šokirana i to uopće nije smatrala smiješnim. Bradevju je trebalo poprilično vremena da ju smiri i uvjeri kako je ovaj stari invalid, koji ju pipka, uistinu ljubav njezinog života.

Naposljetku su se bacili na posao. Rekao joj je kako sutra stiže čovjek koji će igrati vrlo važnu ulogu u njihovoj pljački. "Želim da ostaneš u svojoj sobi, Maggie", rekao je. "Neka ti vrata budu odškrinuta i slušaj. Želim da budeš sigurna kako možeš raditi s ovim čovjekom, kao što se i ja želim uvjeriti. Haddon mi je rekao da je u redu, ali on je amater. Nema dosje, a ja ne vjerujem amaterima. Ako nas iznevjeri, izgubi živce, oboje smo u nevolji. Slušaj njegov glas, i ono što će reći, a onda uđi i dobro ga pogledaj. Ako si nervozna zbog njega provuci prste kroz kosu. Ako si sigurna kako ćeš moći raditi s njim, onda to i reci."

Maggie je razrogačenih očiju kimnula.

"Ovo je velika stvar, zar ne, Lu? Malo sam zabrinuta. Ne želim ići u zatvor, ali ako ti kažeš da će biti u redu, onda je u redu što se mene tiče."

"Nećeš ići u zatvor, dušo, a neću ni ja."

Maggie je još uvijek gladila Bradevja po glavi.

"Znaš, dušo? Nikad se do sada nisam jebala s osamdesetogodišnjakom. Hoćemo li pokušati?"

Bradev se nasmijao.

"Ne. Trebala su mi tri sata kako bih dovršio krinku. Ne želim daju rastrgaš na komadiće. Odlazi, ohladi se."

Stojeći na vratima, Mike je promatrao starca u kolicima. Bio je obmanut poput Maggie i pomislio: "Bože! Zar moram raditi s ovim starim ljigavcem?"

Dok je Mike gledao, Bradev je također gledao hladnim proračunatim pogledom, a onda se počeo opuštati. Ovo je bio pravi tip, pomislio je. Ne samo da je bio opak, nego je zračio disciplinom. Haddon je rekao kako je vojni narednik. Ovo nije bio čovjek koji će izgubiti živce. Upale su oči zabri-nule Bradevja, ali odvažna usta i snažna brada poništile su taj efekt.

"Ja sam Mike Bannion", rekao je posjetitelj. "Gospodin Vance?"

"Uđi i sjedi", rekao je Bradev.

Čekao je dok Bannion nije zatvorio vrata i sjeo u stolac nasuprot Bradejevih invalidskih kolica.

"Znač ti si Mike Bannion", kazao je Bradev svojim staračkim glasom. "Reci mi nešto o sebi."

Mike je pogledao Bradevja. Bilo je nešto lažno u vezi tog starca. Ovo je instinktivno osjetio.

"Ovdje sam kako bih obavio posao", rekao je. "Ne želite o meni znati ništa što ni ja ne želim znati o vama. Koji je posao?"

Bradevju se ovo sviđalo. Ovaj ogromni vojnik očito je bio spreman za posao, pomislio je, ali je nastavio s ispitivanjem. "Rečeno mi je da si dobar strijelac. Koliko si dobar?" "Recimo da prestanemo s ovim sranjima?" uzvratilo je Mike. "Reci onome tko god bio u drugoj sobi neka izađe. Idemo se primiti posla."

Maggieje izašla iz spavaće sobe, zastala kako bi pogledala Mike i onda pljesnula rukama.

"Kakav famozan komad!" uzdahnula je.

Bradev se nasmijao vidjevši kako Mike zuri u Maggie. "Idemo nešto popiti", rekao je, ustao iz kolica i otišao do boca poredanih na stolu.

"Ovo je Maggie. Ona radi s nama. Što ćeš, Mike?"

Zapanjen iznenadnom aktivnošću invalida i Maggie, u njezinom najseksipilnijem izdanju, Mike je samo zijevao. Onda se sabrao i ustao.

"Scotch?" upita Bradev.

"Stoje do vruga ovo?" zahtijevao je Mike.

"Popij Scotch, Mike", rekao je Bradev i napunio čašu. "Maggie, ti nećeš. Znam kako ti Scotch ruši koncentraciju. Daj Mikeu njegovo piće dok ja uzimam svoje."

Maggieje uzela čašu i prišla Mikeu.

"Izvoli, veliki čovječe", rekla je.

Uzeo je čašu i pomislio kako nikada do sada nije vidio seksipilniju ženu. Bio je lagano omamljen, a onda je, vidjevši kako mu Bradev maše, sjeo.

"U redu, Mike, oprostite što smo te zavarali, ali želio sam biti siguran kako si ti pravi čovjek za posao", rekao je Bradev dok je sjedao u kolica. "Zadovoljan sam." Pogledao je Maggie. "A ti?"

Maggie je uzdahnula.

"Oh da. Prekrasan je i mišićav!"

Bradev se nasmijao.

"Morat ćeš se naviknuti na Maggie. I meni je trebalo vremena."

Mike se do sada oporavio od šoka stoje vidio ovog starca kako se kreće poput tridesetogodišnjaka i na Maggienu pojavu.

"Gospodine Vance", rekao je uljudnim vojničkim glasom, "pitao sam koji je posao."

Maggie je lagano uzdahnula.

"Nije li to prekrasan glas?" rekla je i zatreptala očima. "Maggie, daj začepi?" prasnuo je Bradev, a onda se okreću prema Mikeu i nastavio: "Ovako. Ja glumim invalida, Maggie je moja njegovateljica, ti si moj vozač." Zastao je, a onda pitao: "Imaš odijelo?"

"Imam."

"Odlično. Sad slušaj."

Idućih dvadeset minuta Bradev je objasnio detalje pljačke. "Tvoj je posao eliminacija čuvara ako se pojave. Koristit ćeš pištolj sa strelicama", nastavio je Bradev i mahnuo Maggie koja je otišla u sobu i vratila se s pištoljem. "Ne smije biti pogreške", nastavio je Bradev dok je Mike pregledavao pištolj. "Nije smrtonosan. Nitko neće stradati. Trik je pogoditi stražare u vrat. To je tvoj posao, a onda ćeš mi pomoći da istovarim kutije iz sefa i za to ćeš biti plaćen pedeset tisuća dolara."

Mike je kimnuo.

"U redu. Pitao si me jesam li dobar strijelac", rekao je. "Pošteno, kad se radi o pedeset tisuća dolara." Pogledao je oko sebe. "Ona slika na zidu." Pokazao je kopiju nekog impresionista u izbljedjelim bojama. Nalazila se nekih šest metara od mjesta na kojem je sjedio. "Dječak s lijeva: njegovo desno oko... u redu?"

I Bradev i Maggie su se okrenuli prema slici. Po prvi su puta bili svjesni kako je na zidu.

Mike je podigao pištolj. Kretnja je bila brza i sigurna. Čuo se p/op kad je pritisnuo okidač.

"Pogledaj", rekao je.

Bradev je ustao iz kolica, prešao sobu i zagledao se u sliku. U desnom dječakovom oku nalazila se strelica za uspavlivanje.

Bilo je 11.40 h. Konobari Spanish Bay hotela hodali su oko velikog bazena s poslužavnicima prepunima raznih koktela i odgovarali na

pucketanje prstiju bogataša koji su ležali na suncu. Konobare su pratili vježbani dječaci s pladnjevima ukusnih sendviča.

Vilbur Varrenton obavio je svoje jutarnje plivanje. Pored njega, njegova supruga Maria, u bikiniju, je čitala knjigu. Jutarnje plivanje nije bilo za nju. Njezina šminka i frizura bili su toliko profinjeni, daje plivala samo navečer kad je mogla provesti sat ili više u popravljanju štete od vode prije kasne večere.

Vilbur je dovršio drugi martini. Osjećao se opušteno. Njegov je mjedeni mjesec za sada bio uspjeh. Hotel je bio sve što je tvrdio. Usluga je bila savršena i kuhinja je bila dobra kao u svakom pariškom restoranu s tri zvjezdice. Jedini mali oblak na inače sunčanom obzoru bile su Marijine neprestane žalopojke. Totalno razmažena, bila je žena koja je uvijek nalazila neki nedostatak bez obzira na luksuz. Njezina trenutna žalopojka odnosila na velik broj starih ljudi koji su bili gosti hotela.

Vilbur je istaknuo kako je Spanish Bay najskuplji i najbolji hotel na svijetu. Samo su si bogataši mogli priuštiti boravak u njemu.

"Imamo sreće što nam moj otac plaća, Maria", rekao je, "inače ne bi smo bili ovdje."

Maria je frknula.

"Podsjeća na živo groblje."

"Uvijek možemo otići. To bi željela? Možemo otići u Rivage gdje su mladi."

"Rivage? Jesi li poludio? To je rupa!"

Vilbur je bacio pogled na sat i ustao.

"Idem nazvati tatu."

Maria se namrštila.

"Oh, bože! Zar opet? Zar ga svaki dan moraš nazivati?" "Voli razgovarati", rekao je Vilbur. "Neću dugo."

Otišao je, a Maria je slegnula ramenima i vratila se knjizi. Vilbur je također volio razgovarati s ocem, i znao je kako se starac veseli sinu ispričati dnevne događaje na poslu. Vilbur je znao kako mu je otac usamljen, i kako jedva čeka njegov povratak u Dallas i unuke. Vilbur je bojažljivo rekao Mariji kako im je njegov otac kupio de luxe kuću, potpuno namještenu, s poslugom, dva automobila, bazenom i malim parkom. U stvari, sve što se moglo kupiti novcem. "Tko želi živjeti u rupi poput Dallasa?" rekla je ljutito. "Nakon našeg mjedenog

mjeseca želim ići u Pariz i Veneciju." "Ja ću raditi u Dallasu, Maria", rekao je VWilbur strpljivo. "Svidjet će ti se. Vidio sam kuću. Uistinu je prekrasna! U Pariz ćemo ići kasnije."

Tvrdoglavo ga je pogledala i šutjela. VWilbur je dizalom otišao do njihovog predsjedničkog apartmana, ušao u dnevnu sobu i nazvao Dallas. Za nekoliko je minuta razgovarao s ocem. "Bok, sine!" zagrmio je bas Silasa VVarrentona na liniji. "Kako ide?"

"Odlično, tata, a tebi?"

"Puno posla. Dow Jones je doživio promjenu. Upravo sam prodao malo dionica: i dobro zaradio. Ručam s nekolicinom Arapa: velike face u njihovom dijelu pustinje, ali kikiriki za mene. Ako se dogovorimo moglo bi se zaraditi dosta love." "Drago mi je zbog tebe, tata."

"Pa, ovaj starac još nije za bacanje." Pauza, a onda: "Kako ti je supruga?" Silas je rijetko Mariju zvao imenom. "Dobro, tata."

"Jesi li joj već napravio dijete?" VWilbur se nasmijao. "Daj nam vremena, tata. Maria želi vidjeti malo svijeta prije no što osnujemo obitelj." \.

t Čuo je očev uzdah nezadovoljstva. \.

"Nemoj predugo čekati, sine. Ja ne postajem mlađi. Kad se vraćaš?"

"Oh, za par tjedana."

"Imam spremno puno zanimljivih stvari za tebe. Želim da me malo rasteretiš, sine. Jesi li rekao supruzi za kuću? Pogledao sam ju. Izgleda prilično otmjeno."

"Naravno, tata, rekao sam joj." VWilbur se trudio zvučati veselo. "Zadovoljna je." Opet uzdah.

"I treba biti. Koštala je tri milje." Pauza, onda: "Pa, uživaj, sine. Uskoro imam sastanak odbora, a ti ćeš uskoro biti u tom odboru sa mnom. Do viđenja, sine, čuvaj se", i Silas je spustio.

Anita Certes dovršavala je Marijinu spavaću sobu kad je VWilbur došao i počeo razgovarati s ocem. Žurno je pritvorila vrata i počela slušati. Jedna strana telefonskog razgovora koju je čula nije joj pružila puno informacija osim što joj je toplina u VWilburovom glasu potvrdila glasinu koju je čula od ostatka osoblja, kako se Silas VVarrenton, nevjerojatno bogati čovjek, i njegov sin vole. Jedan od kubanskih konobara koji je posluživao u apartmanu rekao joj je kako je načuo da stari čezne za unucima."Bogata kučka ne želi. Čuo sam

svađu iz spavaonice. Ona je presebična da bi imala djecu. Sin će uskoro preuzeti naftno kraljevstvo. Vrijedit će milijarde kad stari rikne", rekao joj je konobar.

Anita nije spavala. Provela je sate u razgovoru u kabini ribarske brodice ManuelaTorresa.

Najprije je preklinjala Fuentesu da pomogne Pedru. On je slegnuo ramenima.

"Što mogu učiniti? Murija metraži!" rekao je pištavim glasom. "Da mogu doći do nekakve love vratio bih se u Havanu, ali zaglavio sam."

"Ovdje ćeš biti siguran", rekao je Manuel. "Ja ne napuštam prijatelje."

"Zar ti moj suprug nije prijatelj?" zahtijevala je Anita. "Njegov prijatelj", rekao je Manuel i kimnuo na Fuentesu. "Moj nije."

Fuentes je očajnički mahnuo rukom.

"Ne mogu ništa učiniti! Zar ne razumiješ? Murija ga je uhvatila! Ranjen je! Što mogu učiniti?"

Anita se, s vatrom u očima, nagnula naprijed i rekla mu. Dva su muškarca slušala dok je pričala, a onda ju je iznenada, Fuentes prekinuo.

"To je ludilo!" eksplodirao je. "Nisi pri sebi! Odlazi! Ne vraćaj se ovamo! Luda si!"

Manuel je položio ruku na Fuentesovo rame.

"Vidim mogućnosti", rekao je. "Razmislimo o toj ideji. Smiri se."

"To je ludilo!"

"Ništa što uključuje pet milijuna dolara za mene nije ludilo. Smiri se."

Anita je gledala dvojicu muškaraca. Očekivala je protivljenje. Fuentes je glup, ali mogla je reći kako je Manuel zagrizao njezin mamac. Pogledala ga je: krupan, snažan, s bujnom crnom bradom, totalno ćelav, i malih, okrutnih očiju. Kad bi ga samo uspjela uvjeriti, bila je sigurna kako će njezin plan dobro izvesti.

Manuel ju je pogledao.

"Da raščistimo ovo", rekao je. "Tvoj je prijedlog da upadnemo u predsjednički apartman u hotelu i za taoce uzmemo VVarrentona i njegovu suprugu?"

"To je moj plan", tiho je rekla Anita. "VVarrenton vrijedi milijarde. Otac ga voli. Otkupnina od pet milijuna dolara neće mu ništa značiti."

"A kako ćemo upasti u apartman?" pitao je Manuel. "Kažem ti da je luda!" bijesno je viknuo Fuentes. "Poznajem hotel. Imaju osiguranje! Upasti u apartman ... ludilo!" Manuel je potapšao Fuentesa po ramenu.

"Prijatelju moj, zamolio sam te da budeš tiho. Saslušajmo ju. Pet milijuna dolara! Zamisli što bi to značilo." Pogledao je Anitu i opet pitao: "I, kako ćemo upasti u apartman?" "Preko mene", rekla je Anita. "Ja radim u hotelu. Nema što ne znam o osiguranju, kako doći do apartmana, kako izbjeći osiguranje i hotelske detektive." Pogledala je Fuentesa. "Murija te traži. Hoćeš li mjesecima ostati u ovoj kabini? Zar ne shvaćaš kako ćeš iz apartmana moći tražiti što god poželiš: hranu, piće, cigarete ... bilo što, i zato što držiš VVarrentonove, hotel će ti dati što tražiš. A kad se objavi otkupnina svi, zajedno s VVarrentonovima kao taocima, idemo kući s pet milijuna dolara."

Fuentes je zurio u nju, a onda bojažljivo pogledao Manuela. "Da. Možda", rekao je polagano. "Sigurna si kako nas možeš uvesti u apartman?"

Anita se počela opuštati. I druga je riba zagrizla njezin mamac.

"Mogu", rekla je. "Imam duplikat ključeva od ulaza za osoblje i apartmana."

"Imaš?" oštro je rekao Manuel. "Otkud ti?"

Nekad davno, Pedro joj je rekao: "Uvijek imaj duplikat ključeva hotela. Nikad ne znaš kad će ti zatrebati." I rekao joj je kako da uzme otisak u vosku i sredio izradu.

"To je moj problem", rekla je. "Imam ih."

Fuentes je pogledao Manuela.

"Što ti misliš?"

"Sviđa mi se. Trebat ćemo trećeg čovjeka. Ne znamo koliko ćemo dugo biti na tom mjestu. Morat ćemo spavati. Jedan budan, jedan spava je preopasno. Trebamo trećeg čovjeka."

"Ja ću biti treći čovjek", rekla je Anita.

Manuel je odmahnuo glavom.

"Ne. Bolje da se ne miješaš u to."

"Ja ću biti treći čovjek", odrješito je rekla Anita. "Murija će uskoro saznati ime mog supruga. Doći će po mene i ostat ću bez posla. Kad se to dogodi, neće biti teorije da uđete u apartman. Ovo se mora

napraviti brzo."

Manuel je razmislio o tome, a onda kimnuo.

"Ima smisla", rekao je Fuentesu. "Dopustite mi da dobro razmislim o tom vašem planu, gospođo Certes. Sutra navečer dođite ovamo i reći ću vam hoćemo li to izvesti."

"Ne kasnije od sutra navečer."

"Sutra navečer. Bit će ili da ili ne", rekao je Manuel. Zagrizli su mamac, pomislila je, a onda pogledala Manuela i rekla: "A sada me slušajte. Odvest ću vas u taj apartman pod jednim uvjetom."

Oba su ju muškarca sumnjičavo pogledala.

"A koji je to uvjet?" pitao je Manuel.

"Ne želim ništa od otkupnine. Što god dobijete vaše je, ali zahtjev za otkupninom mora sadržavati Pedrovo puštanje na slobodu i dopuštenje da s nama ode u Havanu kad tamo krenemo s taocima. Ako se ne slažete s ovim uvjetom, neću vas odvesti u apartman."

Fuentes je opet eksplodirao.

"Rekao sam ti daje luda!" vrisnuo je na Manuela.

"Pedro je ranjen! Možda umire! Muriya ga nikad neće pustiti! Ubio je dvaput! To je ludilo!"

"Začepi!" zarežao je Manuel izgubivši strpljenje. "Ah, gospođo Certes, to je vrlo problematičan uvjet, ali ne i ne moguće. Kad uđemo u apartman i stvari budu pod kontrolom, moći ćemo diktirati uvjete. Obećavam vam kako ću dati sve od sebe kako bi vaš suprug bio s nama kad krenemo. Ja sam čovjek od riječi. Ja sam čovjek od istine. Obećavam vam, ali bit će teško."

"Manuele Torrese", rekla je Anita, opakog i hladnog pogleda. "Ja nisam glupa. Moja je jedina želja osloboditi svjetlost mog života ... Pedra. Kad dođe vrijeme, ako uvidim kako neće osloboditi Pedra, onda ću ubiti tu bogatu juž-noameričku kurvu, a onda ću također ubiti onog bogatog VVarrentona ako ne odluče pustiti Pedra. To ćeš im reći, a ako tebi ne povjeruju, onda ću im i ja također reći, a meni će povjerovati!"

Manuel ju je zapanjeno pogledao. To je, pomislio je, izuzetno snažna žena, i osjetio je divljenje prema njoj. Bio je u potpunosti uvjeren kako je mislila to stoje rekla.

Stajao je i gledao ju, a onda je kimnuo. Čelik u Anitinom glasu gaje uvjerio.

"Da, moglo bi uspjeti. Dođi sutra navečer. Imam puno kontakata. Želim se raspitati. Najprije moramo saznati u kakvom je stanju tvoj suprug. To neće biti problem. Sutra navečer, kad budeš gotova s poslom, porazgovarat ćemo što ćemo učiniti."

Umorno, ali trijumfalno, Anita je ustala, Manuel je također ustao i pružio joj ruku.

"Ti si dobra supruga i dobra žena", rekao je. "Jako ćemo dobro surađivati."

Kad je otišla Fuentes je planuo: "Luda je!"

Manuel gaje pogledao, a onda odmahnuo glavom. "Zaljubljena je. Kad je žena uistinu zaljubljena, snažnija je od muškarca. A sada na spavanje."

Claude Previn bio je dnevni recepcioner u hotelu Spanish Bay. Njegov je posao uključivao dočekivanje gostiju, upisivanje istih, briga da ih se odvede u njihove apartmane ili bungalove i pripremanje računa. Star trideset pet godina, visok, vitak i privlačan, Previn je nekoliko godina radio u hotelu George V u Parizu, kao pomoćni recepcioner. Po savjetu oca koji je vodio restoran s dvije zvjezdice na Lefz Banku, prijavio se za mjesto glavnog recepcionera. Nakon što je primljen, Previn je radio u ovom najboljem od svih hotela prošle dvije godine. Jean Dulac, vlasnik hotela, bio je zadovoljan s njim. Previnova je budućnost, čini se, bila sigurna.

Ovog vrućeg sunčanog jutra Previn je bio na recepciji i promatrao ogromno predvorje gdje je sjedila nekolicina staraca, razgovarala i pila svoje kasno jutarnje koktele. Slušao je grleno čavrljanje tih bogatih staraca i čeznutljivo razmišljao

o hotelu George V gdje je bilo akcije. Ovdje su to uglavnom bili starci koji su bili zahtjevni, ali zadovoljni s jelom, pićem i ogovaranjem. Stari i bogati, pomislio je Previn, bili su beskrajno dosadni, ali bez njih ovaj veličanstveni hotel ne bi postojao.

Vizija u bijelom pojavila se ispred njega. Na trenutak je zažmirio ne vjerujući kako se pred njim nalazi najljepša, najseksipilnija žena koju je ikad vidio.

Maggie Schultz, odjevena poput medicinske sestre, njezina plava kosa, osim neposlušnih kovrča, sakrivena bijelom kapom, velikih, blistavih, seksi očiju, za Previna je, čak i odjevena, bila bolja od bilo koje Playboyeve duplerice. Maggie je, sa svojim seksualnim radarom

uključenim, pogledala tog lijepog čovjeka, znajući kako je ostavila velik dojam.

"Gospodin Cornelius Vance ima rezervaciju", rekla je svojim očaravajućim glasom.

Previn je nekoliko trenutaka mogao samo zuriti u nju, a onda se, sabravši se, naklonio, i pomislio kako, ako na ovom svijetu postoji žena koju je želio povaliti, bila je to ova žena koja je stajala ispred njega i smiješila mu se.

"Gospodin Vance. Naravno. Bungalov tri", rekao je promuklim glasom.

"Pa, on je vani", rekla je Maggie. "Siroče ne može unutra. Rekao mi je da ga upišem. Ja sam njegova njegovateljica: Stella Jacques." Uputila mu je jedan od svojih najseksipilnijih osmijeha. "Što trebam učiniti?"

Previn je, gotovo hipnotiziran osmijehom, pucnuo prstima. Dva dječaka nosača pojavila su se kao čarolijom. "Upišite gospodina Vancea, gospođice Jacques", rekao je. "Ova dvojica će vas odvesti do bungalova."

Maggie se potpisala u knjigu gostiju, a onda Previnu uputila još jedan seksi osmijeh i otišla za nosačima do Rollsa. Previn je duboko udahnuo. Kakva žena! pomislio je. Dok je gledao kako hoda predvorjem, divio se ljuljanju njezine savršene stražnjice, glas, na francuskom, je rekao: "Tko je ona, Claude?"

Previn je prestrašeno poskočio i okrenuo se.

"Dobro jutro, gospodine Dulac", rekao je i s poštovanjem se naklonio.

Jean Dulac, vlasnik ovog de luxe hotela, bio je u ranim pedesetima, visok, otmjen, s onim poliranim šarmom koji je jedinstven za Francuze, ali iza njegovog šarma vrebala je okrutna učinkovitost koja je stvorila čudo hotela Spanish Bay. Nije tolerirao nesposobnost i ljenčarenje. Stvorio je ovaj hotel kao najbolji na svijetu, i bio je odlučan kako će hotel i ostati najbolji. Vođenje je prepustio izvrsno plaćenim stručnjacima, ali nadgledao je, ispravljajući i predlažući. Svakog jutra, u 09.30 h, izašao bi iz svog ureda i obišao svaki dio hotela, smiješio se, navodno uljudno, ali konstantno je tražio moguće pogreške. Počinjao je s praonicom rublja, lijepo popričao sa ženama koje su ga obožavale, onda otišao do vinskih podruma,

porazgovarao s vinarom koji je došao iz Francuske, a onda posjetio tri restorana, porazgovarao o dnevnim jelovnicima s konobarima, onda do kuhinje gdje je popričao s glavnim kuharom, malo pogledao uokolo, smiješeći se mladim kuharima, ali konstantno provjeravajući.

Jutarnji je ritual trajao. Naposljetku je dolazio u predvorje i porazgovarao, sa svojim Maurice Chevalier naglaskom, sa starim bogatašima koji su bili očarani.

Krećući se prema recepciji ponovio je pitanje: "Tko je ona?" "Gospodin Cornelius Vance upravo je stigao, gospodine", rekao je Previn. "To je njegova njegovateljica."

"Ah, da. Gospodin Vance, invalid." Dulac se nasmiješio. "Očito zna kako izabrati njegovateljicu."

Previn je nakrivio glavu.

"Izgleda tako, gospodine."

Dulac je kimnuo, a onda izašao na terasu, zastao i na kratko porazgovarao, a onda se uputio prema bazenu i ostatku svojih bogatih gostiju.

Smješteni u de luxe bungalov, nakon što su s malo problema izvukli invalida gospodina Vancea iz Rollsa i smjestili ga u kolica, Bradev, Maggie i Mike pogledali su oko sebe i nacerili se.

Nosači su otišli. Maggie je odbila njihovu ponudu da raspakiraju stvari. Na stolu su, u posudama s ledom, stajale dvije boce šampanjca, cvijeće i dvije košare raznog voća. "Jako otmjeno", rekao je Bradev. "Ovo mi se sviđa: luksuz na trošak nekog drugog. Mike, daj otvori taj šampanjac. Uživajmo dok možemo."

Maggie se prošetala okolo, istražila bungalov i pronašla tri spavaće sobe, tri kupaonice i malu kuhinju.

Dok se Mike borio s bocama šampanjca, vratila se u dnevnu sobu.

"Ovo je jako, jako guba!" izjavila je. "Dođi i pogledaj!" "Ovo je najbolji hotel na svijetu", rekao je Bradev. "Popijmo nešto."

Dok su pijuckali šampanjac Bradev je rekao: "Maggie, ne smijemo gubiti vrijeme. Prošeci. Znaš svoj posao. Moramo otkriti gdje se nalazi sef."

"Već sam ostvarila kontakt", rekla je Maggie. "Recepci-oner je prekrasan. Ako ga dobijem nasamo na deset minuta pečen je."

"Onda to sredi, dušo, i dobij ga nasamo."

Anita se po dasci popela na Manuelovu ribarsku brodicu. Vidjela je Manuela, sjenu ocrtanu svjetlošću iz kabine. Čekao ju je i podigao ruku u znak pozdrava.

U zagušljivoj je kabini Fuentes nervozno grizao nokte, a Anita je umorno sjela na klupu i položila ruke na masni stol s kojeg je Manuel jeo.

"Organizirao sam ovu stvar", rekao je Manuel sjedeći nasuprot nje. "Kao prvo, imam vijesti o tvom suprugu. Još je uvijek u nesvijesti, ali preživjet će. Ima punu zdravstvenu skrb. Ne moraš brinuti zbog njega."

Anita je stisnula šake i zatvorila oči. Gledajući ju Manuel je vidio njezinu veliku ljubav za tog glupog, bezvrijednog čovjeka i zadivio se.

"Murija pokušava otkriti tko je on", nastavio je Manuel, "ali naišli su na zid šutnje. Rekao sam našim ljudima da ne razgovaraju s murijom. Čak i kad Pedro dođe svijesti, neće pričati. Znači situacija je ohrabrujuća. Sada imamo vremena za provedbu tvog plana. To je dobro, jer se ništa ne smije požurivati."

Anita ga je zbunjeno pogledala.

"Hoće li moj suprug preživjeti?"

"Da. Jedan od bolničara moj je dobar prijatelj. Kaže kako je Pedro u teškom stanju, ali preživjet će."

Suze su potekle niz Anitino lice i ona ih je nervozno obrisala. "I...?"

"Moramo malo pričekati dok Pedro dovoljno ne ozdravi za putovanje. Bilo bi glupo žuriti. Ako ga maknemo s intenzivne njege prerano možda ne preživi", tiho je rekao

Manuel. "Shvaćaš? Ne mislim samo na novac, nego i na tvog supruga."

Anita je kimnula.

"U redu", nastavio je Manuel. "Puno sam razmišljao o ovome. Moramo napraviti pritisak. Taj pritisak mora biti toliko velik da će murija biti prisiljena predati Pedra."

"Pritisak?" Anita je izgledala zbunjeno. "Kakav pritisak? Ne razumijem."

"Varentonov će otac platiti otkupninu. Pet milijuna dolara neće mu ništa značiti, ali Pedrovo oslobađanje veći je problem", rekao je Manuel. "Razmišljao sam o tome. Murija će se oduprijeti, pa moramo

napraviti veliki pritisak." "Kakav pritisak? Još uvijek ne razumijem."

"Hotel Spanish Bay najbolji je hotel na svijetu. Za turiste je to statusni simbol. Čak i kad ne odsjedaju u hotelu, po rije- , čima mojih informanata, pitaju ih jesu li jeli u hotelu. Srame se ako kažu kako nisu: bogati su takvi snobovi. Razgovarao sam s jednim od radnika, mojim dobrim prijateljem, koji radi u gradskoj vijećnici. Kaže kako bi gradski proračun bio upola manji da Spanish Bay ne postoji. Vlasnik hotela, Dulac, je gradonačelnikov osobni prijatelj. Kad Dulac čuje kako je negdje u hotelu skrivena velika bomba, i osim ako ne uvjeri policiju i gradonačelnika neka puste Pedra, bomba će eksplodirati, dat će sve od sebe kako bi Pedro bio pušten. Reći će mu se kako bi ta bomba mogla i hoće učiniti toliku štetu da će mjesecima biti bez posla."

"Ali recimo da gradonačelnik i policija ne reagiraju na tvoj blef?" rekla je Anita.

Manuel se zlobno nasmijao.

"Ja nikad ne blefiram. Ovo će biti stvarno, i ti ćeš morati pronaći sigurno mjesto za sakrivanje bombe."

Anita se zabezknula.

"Imaš bombu?"

Manuel je kimnuo.

"Za nekoliko ću dana imati dvije bombe. Imam puno zahvalnih prijatelja. Razgovarao sam s čovjekom koji bi, da nije mene, završio u zatvoru na trideset godina. On je stručnjak za eksplozive. Objasnio sam mu što trebam. U ovom trenutku izrađuje bombe: jedna je jako mala. Proizvest će malu štetu: razbiti nekoliko prozora, ništa bitno, ali druga će bomba stvoriti kaos. Kad uđemo u apartman trebat ću samo pritisnuti jedno od dva dugmeta i mala će bomba eksplodirati. Ovo će reći Dulacu kako ne blefiram. Ako pritisnem drugo dugme hotel će prestati raditi na dosta mjeseci."

Anita se zacrvenila od uzbuđenja.

"To je prekrasan plan! Uistinu si čovjek od istine! Gdje ću sakriti te bombe?"

"To je dobro pitanje. Mala bi bomba trebala biti sakrivena kod ulaza u hotel. Nije dovoljno snažna da nekog ozlijedi, ali bit će glasna i razbit će staklo."

"Velika bomba?"

"To je nešto o čemu sam puno razmišljao. Pitao sam samog sebe gdje se nalazi srce hotela od kuda se svime upravlja? Kuhinje! Ako zaprijetimo kako ćemo raznijeti kuhinje Dulac će shvatiti kako će njegov prelijepi hotel prestati raditi, pa ćeš sakriti veliku bombu negdje na jako, jako sigurno mjesto u kuhinji."

Anita je duboko udahnula.

"To neće biti lako. Tamo su dnevna i noćna smjena neprestano na dužnosti. Kuhinja se nikad ne zatvara." "Ako želiš supruga moraš riješiti taj problem. Ima vremena. Razmisli. Ja ne mogu smisliti ni jedan drugi način za Pedrovo oslobađanje. Ovo je jedini način."

Anita je nepomično sjedila, razmislila, a onda kimnula. Ustala je.

"Pronaći ću neko skrovito mjesto", rekla je. "Ti si pametan čovjek." Položila je ruku na Manuelovo rame. "Hvala ti." Kad je otišla Fuentes je izjavio: "Koga briga za tog dr-kadžiju Pedra? Pet milijuna dolara! K vragu i bombe. To je ludost!" "Ako bude moguće, Pedro odlazi s nama", hladno je rekao Manuel. "Dao sam joj riječ. To je moja zadnja."

"Hej, čekaj", rekao je Fuentes. "Razmisli o tome. Tko se želi petljati s bombama? Zar ne vidiš ..."

Manuel ga je prekinuo.

"Onda otiđi, prijatelju moj. Otiđi u luku i neka te pokupi murija. Ili radiš sa mnom, radiš što ti kažem ili slobodno možeš ići."

Fuentes je nekoliko trenutaka skamenjeno sjedio. Shvatio je kako nema alternative nego prihvatiti Manuelove uvjete. "Onda ću raditi s tobom", rekao je naposljetku.

Manuel se sagnuo i pljesnuo Fuentesu po ramenu. "Dobro rečeno. Popijmo u to ime." Njegove hladne male oči prodorno su promatrale Fuentesu. "I ne zaboravi, prijatelju moj, kad pijem s čovjekom koji mi kaže da će raditi sa mnom, to je neopozivi dogovor. Jasno?"

Dva su se muškarca gledala, a onda se Fuentes usiljeno nasmiješio.

"Jasno", rekao je.

Uz pomoć šest detektiva posuđenih iz policije Miamijsa, osam detektiva Paradise Cityja pročešljavali su Seacomb u potrazi za Fuentesom. Također su nosili i Pedrovu fotografiju, snimljenu dok je onesviješten ležao u bolničkom krevetu. Nitko ga nije poznao. Nitko ga čak nije nikad ni vidio; također nikad nisu vidjeli ni Fuentesu, niti ga poznavali. Riječ ManuelaTorresa se pročula.

Kubanski radnici poslušali su Manuela. Jednog dana, rekao je, oni bi također mogli imati problema s murijom. Zid tišine bio je frustrirajući za bijesne, umorne detektive koji su posjećivali svaku zgradu, kucali na vrata, pokazivali fotografije i pitali: "Jeste li vidjeli ove ljude?"

Lepski, s detektivom drugog stupnja Maxom Jacobvjem, radio je u luci. Dobar trag Fuentesove lokacije bila je činjenica kako je za njegovu dozvolu za oružje jamčio Lu Salinsburv, bogati vlasnik jahte koji je i zatražio dozvolu kako bi Fuentes mogao čuvati Saliisburvjevu veliku, raskošnu jahtu. Salinsburv je otišao na Bahame, ali Fuentes nije vratio pištolj. Lepski je zaključio kako bi netko od noćnih čuvara

koji su čuvali druge jahte možda mogao znati gdje bi mogao naći Fuentesu.

Dok su dva detektiva hodala obalom Lepski je žvakao suhi cheesburger i gundđao. Bilo je 22.30 h, i neprestano je razmišljao o piletini za večeru koju je sinoć ostavio na šanku Harryja Atkinsa kad je počela pucnjava.

"Piletina u umaku od bijelog vina i šampinjona!" zajecao je dok je žvakao. "Zamisli!"

"Harry će ti ju čuvati u hladnjaku", rekao je Jacoby utješno. "Ako ima dovoljno za troje pozovi me na večeru."

Lepski je frknuo.

"Previše misliš na hranu, Maxe."

"To nije loša zanimacija. Stoje s onom dvojicom?" Dva su detektiva usporila korak. Dva su muškarca sjedila na klupi i pila pivo iz konzervi. Obojica su nosila pištolje i bili su očito čuvari angažirani za čuvanje dvije jahte usidrene jedna pored druge.

Lepski se predstavio i pokazao značku.

Jedan od njih, stariji i deblji, zaškiljio je na Fuentesovu fotografiju, a onda ju dao svom mlađem kolegi.

"Naravno, to je Fuentes", rekao je mlađi. "Radio je za gospodina Salinsburyja. Tako je, zar ne, Jack?"

"Aha. Kubanac." Krupni je muškarac pogledao Lepskog. "U nevolji je?"

"Mogao bi nam dati informacije", rekao je Lepski. "Znate li možda gdje bih ga mogli pronaći?"

"Više ne radi ovdje. Nisam ga vidio tjednima."

Mlađi je rekao: "Popričajte s Manuelom Torresom. On i Fuentes su kompići. Torres ima ribarsku brodicu na kraju luke. Dok tri. Ako itko zna gdje je Fuentes, to je on." "Manuel Torres?" pitao je Lepski. "Tko je on?"

"Još jedan vražji Kubanac. Nemam vremena za Kubance, ali Torres se čini važan. Posjeduje brod i na tržnici ima štand sa šugavim suvenirima."

"Važan?" ustrajao je Lepski.

"Kubancima. Ima puno prijatelja koji posjećuju njegov brod." Mlađi je slegnuo ramenima. "Pretpostavljam kako je važan, za Kubanca."

Lepski je zahvalio dvojici čuvara i onda krenuo dalje s Jacobyjem pored sebe.

"Navratit ćemo doTorresa", rekao je Lepski.

Bila je to duga šetnja, pored još usidrenih luksuznih jahti do mjesta gdje su se nalazile ribarske brodice. Oba su se muškarca znojila na noćnoj sparini, a Lepski je bio šugavo raspoložen.

Niska, crnputa Kubanka prošla je pored i njih i na kratko ih sumnjičavo pogledala, a onda skrenula pogled u stranu. Ni jedan od detektiva nije znao kako je to supruga Pedra Certesa. Smatrali su ju samo još jednom kurvom s dokova. Pronašli su Manuelov brod usidren na trećem doku, između druga dva broda. Daska je bila povučena na brod, ali u kabini je gorilo svjetlo.

Svojim murjačkim glasom Lepski je zagrmio:"Ej, Torrese! Policija!"

Manuel i Fuentes upravo su nazdravljali whiskeyjem kako bi zacementirali svoju suradnju kad je Lepskijev glas prekinuo obojicu muškaraca pri piću.

Fuentes je postao žutozelen i oči su mu se razrogačile od straha.

Policija!

Manuel gaje potapšao po ruci.

"Ja ću to srediti." Brzo je krenuo, pomaknuo stol u stranu i podigao kapak."Silazi i budi tiho. Sve će biti u redu. Prepusti sve meni."

Dok se Fuentes spuštao u mračnu rupu koja je zaudarala po ustajaloj ribi Manuel je izašao na palubu.

"Ti siTorres?"zalajaoje Lepski.

"Tako se zovem", tiho je rekao Manuel. "Što je?"

"Želimo razgovarati s tobom."

Manuel je izvukao dasku, a onda hitro krenuo, sišao s broda i

dočeka Lepskog koji je pokazao značku.

"Gdje je Roberto Fuentes?" zahtijevao je.

"Želite reći moj prijatelj Roberto Fuentes?" pitao je Manuel i nasmiješio se.

"Čuo si! Tražimo ga kao suučesnika u umorstvu. Znaš li gdje je?"

"Suučesništvo u umorstvu?" Manuel je izigravao zapanjenog tipa.

"Ah! To sve objašnjava. Pretpostavio sam kako nešto nije u redu."

"Objašnjava što?"

"Moj mi je prijatelj sinoć došao. Izgledao je nervozno. Rekao je kako smjesta mora otići u Havanu. Zamolio me da mu posudim novac. Pomažem svojim prijateljima pa sam mu posudio sto dolara. Kad su moji prijatelji u nevolji ja ne postavljam pitanja. Vi, gospodine Murjače, kad su vaši prijatelji u nevolji, isto bi ste učinili." Manuel je uživao kad je vidio Lepskijevo frustrirano lice. "I moj dobri prijatelj Roberto Fuentes ukrcao se na brod i sada je sa svojom obitelji u Havani."

"Kakav brod?" zarežao je Lepski.

"To ne bih znao. Ima prijatelje na obali. Puno njih se bavi ribolovom. Neki poslovno idu u Havanu. Mi Kubanci pomažemo jedni drugima." Manuel je slegnuo ramenima. "Brod? Ne bih znao ništa o tome."

Lepski se približio i prstom ubo Manuela u prsa.

"Ja mislim kako je Fuentes na tvojoj kadi. Mislim da lažeš."

"Gospodine Murjače, ja sam na obali poznat kao čovjek od istine. Možete sa zadovoljstvom pretražiti moj skromni dom", rekao je Manuel. "Fuentes je, uvjeravam vas, sada sa svojim roditeljima u Havani. Imat ćete, naravno, nalog za pretres? Vjerujem kako je to neophodno."

Lepski je odvezao kravatu.

"A sada me slušaj, pametnjakoviću, možeš biti optužen za suučesništvo u ubojstvu. To bi te moglo iza rešetaka spremiti na pet do deset godina. Pitam te: je li Fuentes na tvom brodu?"

Manuel je odmahnuo glavom.

"On je, sada, u Havani. Ja sam čovjek od istine. Pitajte bilo kojeg Kubanca. Zaboravite nalog za pretres. Ukrcajte se. Pretražite: zadovoljite se. Ja sam čovjek od istine." Lepski je oklijevao. Ako se ukrca i ne pronađe Fuentes, ovaj lukavi kurvin sin mogao bi se požaliti gradonačelniku: kršenje prava. Lepski je odlučio kako ne želi

upasti u takvo sranje. Odlučio je kako će najprije izvijestiti šefa. Gledajući ga, Manuel je vidio kako je njegov blef upalio. "Moram na spavanje, gospodine Murjače", rekao je. "Ja sam radni čovjek. Vi također trebate san. Ja kažem laku noć." Udaljio se, s poštovanjem mahnuo Lepskom, prešao preko daske, opet mahnuo, uvukao dasku i onda ušao u osvijetljenu kabinu.

"Možda govori istinu", rekao je Jacobv.

"Da, a ja sam Greta Garbo", zarežao je Lepski.

4

Maria Warrenton bila je raspoložena za pokazivanje. Na Wilburovo iznenađenje, rekla mu je kako će večerati u restoranu Empress koji je bio samo za goste hotela, daleko od glazbe, bogatih turista i s vlastitom terasom.

"Ali to će biti puno staraca", rekao je Wilbur dok se borio s kravatom. "Zar ne bi na neko veselije mjesto gdje možemo plesati?"

"Večerati ćemo ovdje", odlučno je rekla Maria. "Želim pokazati tim glupim babuskarama da imam bolje i ljepše dragulje od njih."

"Kako hoćeš", rekao je Wilbur. "Donijet ću dijamante." Otišao je do skrivenog sefa kojeg je Dulac ugradio, otvorio ga i izvadio crvenu kožnu kutiju. Položio je kutiju na stolić i napokon svezao kravatu. Odjenuo je bijeli sako i onda sjeo kako bi gledao Mariju kako stavlja nakit koji joj je njezin otac poklonio. Priznao je, gledajući nju, kako je jako lijepa žena, i blistanje dijamanta na njezinoj preplanuloj koži.

Kad je Maggie dovezla Bradevja u restoran Empress njihova je pojava izazvala malu senzaciju. Starci su već sjedili za svojim stolovima. Konobari su jurili s poslužavnicima aperitiva. Niski, debeli šef sale jurio je od stola do stola, smiješio

se, predlagao ovu ili onu deliciju za umorne nepce staraca. Kad je vidio Maggie kako gura kolica pucnuo je prstima i kad mu je njegov pomoćnik iz ruku uzeo gomilu jelovnika, prišao im je smiješeći se Bradevju.

"Gospodine Vance", rekao je. "Zadovoljstvo mi je. Vaš stol je, kao što ste tražili, u kutu." Pucnuo je prstima i pojavio se konobar. "Molim vas, gospođice, dopustite nama ..." "Radije ću ja", rekla je Maggie i uputila mu svoj seksi osmijeh. "Samo mi pokažite put."

Pod pogledima svih gostiju odvezla je Bradevja do udaljenog, usamljenog stola.

Čuo se prigušen šapat: "Tko je on?", "Zgodna njegovateljica.", "Sigurno su tek stigli."

Kad su se napokon smjestili za stol šef sale je dao jelovnike Bradevju i Maggie.

"Ako mogu preporučiti ..." počeo je.

"Odlazi!" zarežao je Bradev svojim staračkim glasom. "Znam što volim! Nisam idiot!"

Osmijeh šefa sale na kratko je nestao, ali Maggie mu je namignula kako bi mu dala do znanja kako je njezin pacijent težak čovjek. Naklonio se i otišao.

"Lu, ljubavi, ne moraš biti neuljudan prema finom čovjeku", prošaptala je Maggie.

"Tiho, dušo!" rekao je Bradev. "Uživio sam se u ulogu." Onda je počeo istraživati jelovnik. Cijene svakog jela su ga zapanjile. "Kakva pljačka!" promrmlijao je. "Pljačka usred bijela dana!" Počeo je tražiti najjeftinije jelo i naposljetku se odlučio za List de L'Imperatrice koje je koštalo \$35. "Jest ćemo list", rekao je Maggie koja je slinila nad luksuznim jelima.

Maggie se snuždila.

"Ne volim baš ribu, dušo. Ja obožavam ovu piletinu Marvland."

"Pogledaj cijenu!"

"Rekao si mi kako ćemo zaraditi milju", rekla je Maggie. "Rikavam od gladi!"

"Ako ne bude sreće tvoju ću hranu morati platiti iz vlastitog džepa. Jest ćemo ribu."

"Ako ne bude sreće?" Maggie se smjesta zabrinula. "Rekao si..."

"Tiho!" prasnuo je Bradev. "Ponašaj se poput njegovateljice! Govorit ćeš kad ti se obratim."

Maggie je uzdahnula i počela mazati maslac na komad kruha. Maggie se razvedrila tek kad je list stigao, veličanstveno poslužen, i kad je zavirila na srebrni pladanj. List, preliven vrhnjem i vinskim umakom, bio je dekoriran narezanim tartufima, jastogom u kockicama i prženim kamenicama.

Bradev je odrješito odbio prijedlog šefa sale da započnu sa salatama od račića, a kad je vinski konobar ponudio bijelo vino, od čije se cijene Bradev zagrcnuo, zahtijevao je vodu. "Ako se nastaviš prežderavati kruha", rekao je Bradev kad je vinski konobar otišao,

"udebljat ćeš se."

"Gladna sam", zacvilila je Maggie, "ali ovo izgleda u redu", i napala je list.

Dok je jeo, Bradev je promatrao ljude za drugim stolovima. "Ed je bio u pravu", promrmljao je. "Nakit koji ove stare krave nose vrijedan je hrpu love. Pogledaj onu debelu kozu s tvoje desne strane. Ona narukvica vrijedi barem sto tisuća." "Mislila sam kako ne volim ribu", rekla je Maggie

usredotočena na svoj tanjur, "ali ovo je izvanredno." Iznenada, na ulazu je došlo do strke. Šef sale jurnuo je prema ulazu. Njegova dva satelita bila su mu za petama. VVilbur i Maria su ušli.

Maria je izgledala veličanstveno. Visoka, njezino lice oholo i prezirno, odjevena u skupu Balmainovu kreaciju. Njezini blistavi dijamanti posramili su sve ostale dijamante u restoranu.

"Bože dragi!" promrmljao je Bradev. "Pogledaj ono! Kakva žena! Pogledaj dijamantnu ogrlicu! To vrijedi barem dvije milje! Tri milje! Njezine naušnice! Sigurno nosi dijamanta u vrijednosti od šest milijuna dolara!"

Maggie je bila zaposlena sakupljanjem umaka komadom kruha. Podigla je glavu i pogledala Mariju kad se približila stolu, a onda ubacila kruh u usta.

"Kladim se da je kučka", promrmljala je punim ustima, "ali dala bih oči za onakvu haljinu", i posegnula za novim komadom kruha.

Bradev nije slušao. U glavi je računao. Rastavljeni, ti bi dijamanti donijeli najmanje pet milja. Morao je saznati tko je ta žena.

U tom trenutku došao je zamjenik šefa sale. "Vjerujem da ste uživali u listu, gospodine", rekao je. "Jako dobro." "Možda malo sira ili desert?"

"Desert", odrješito je rekla Maggie.

"Naravno, gospođice." Prsti su pucnuli i četvora kolica na tri kotača, prepuna najegzotičnijih slatkiša, pita, kolača i kompota, su stigla.

Bradev je još uvijek promatrao Marijine dijamante, misli su mu bile daleko. Vratio se na zemlju tek kad ga je pomoćnik šefa sale pitao: "A što bi ste vi željeli, gospodine?" Bradev se ukočio i pogledao Maggien tanjur koji je bio pretrpan izborom deserta zbog kojih je zatrepao. Maggie je konobaru tiho rekla: "Pomalo od svega." Nadala se kako je Bradev prezauzet kako bi čuo, i pomalo od svega

je poslužno.

"Samo kavu", rekao je Bradev. "Recite mi, tko su ono dvoje što su upravo ušli?" Pomoćnik se rascvjetao. "Gospodin i gospođa VVarrenton, gospodine."

"I mislio sam kako sam ih prepoznao", lagao je Bradev. "Oni su gosti?"

Pomoćnik se opet rascvjetao.

"Na medenom mjesecu su. Da, u stvari, bit će kod nas idućih deset dana."

"Lijep par", rekao je Bradev.

Konobar je donio kavu i pomoćnik je uz naklon otišao do drugog stola.

"Zar moraš biti tolika svinja?" rekao je Bradev i mrko pogledao Maggie. "To će me koštati najmanje petnaest dolara."

"Isplati se", rekla je Maggie i zakolotala očima. Ponudila mu je dio rum kocke sa svoje vilice. "Uzmi griz dušo. Nije normalno kako je dobro."

"Jedi i začepi!" prasnuo je Bradev.

Dok je miješao kavu zaronio je u svoje enciklopedijsko pamćenje imena. Odavno se potrudio saznati i zapamtiti imena super bogatih koji su posjedovali umjetnička djela, i nije mu trebalo više od nekoliko sekundi kako bi smjestio VWilbura VVarrentona. Ovaj privlačni mladić bio je sin Silasa VVarrentona, tekšaškog naftnog kralja, koji je vrijedio milijarde. Nije ni čudo stoje ova bahata kučka nosila dijamante vrijedne nekoliko milijuna.

Bradev je protrljao bradu, um mu je bio izuzetno aktivan. Kad bi se dočepao tih dijamanta to bi možda bilo bolje od otvaranja hotelskog sefa. Iako je Haddonov plan, svojevremeno, bio prihvatljiv, Bradev sada nije bio toliko siguran. Ovisio je o tome gdje se sef nalazi. Možda je nedostupan. Opet je pogledao te blistave dijamante na drugoj strani restorana i osjetio nezaustavljivu želju da ih ima. Mora razgovarati s Haddonom, ali najprije treba saznati u kojem su apartmanu smješteni VVarrentonovi. A onda treba saznati je li koristila hotelski sef. Toliko arogantnih žena nije se trudilo svake večeri stavljati dragulje u hotelski sef, vjerujući kako su sigurni i u njihovim apartmanima ili spavaćim sobama.

Još je uvijek razmišljao kad je Maggie uz uzdah zadovoljstva spustila

vilicu.

Bradevju je mrko pogledao.

"Hoćeš još, Maggie!" rekao je sarkastično. "Možda još malo kolača?"

Maggie je razrogačila oči.

"Uistinu su prekrasni. Možda, samo ..."

"Ne može!" prasnuo je Bradev. "Idemo natrag u bungalov." Maggie se nacerila.

"Da, gospodaru", rekla je, ustala i maknula Bradevjeva kolica od stola.

Pomoćnik šefa sale munjevito se pojavio.

"Mogu li pomoći?"

"Ne!" prasnuo je Bradev. "Laku noć!"

Pračena pogledom većine gostiju Maggie je odgurala kolica pored stola VVarrentonovih gdje je Maria promatrala srebrnu posudu s kavijarom, smještenu u smrskani led, kao da je to nešto što je mačka dovukla, a onda je, uz uzdah, Maggie odgurala kolica u predvorje i niz betonsku kosinu prema njihovom bungalovu.

"Kavijar!" zajecala je. "Nikad ga nisam čak ni probala!" "Onda šteti lovu", rekao je Bradev, "i zabavi se!"

"Dušo, čini mi se kako nisi dobro raspoložen." "Razmišljam! Budi tiho!"

U bungalovu s navučenim zavjesama Bradev je ustao iz kolica, natočio si Scotch i sjeo u udobnu fotelju.

"Maggie! Posao! Skidaj tu odoru, odjeni običnu haljinu i počni sakupljati informacije. Nađi Mikea. Želim razgovarati s njim."

Deset minuta kasnije Maggie je, sada u uskoj plavoj haljini koja je isticala njezinu figuru, napustila bungalov. Dvadeset minuta sporo je prošlo dok je Bradev čekao i razmišljao, a onda je ušao Mike, još uvijek u svom šoferskom odijelu.

Bradev ga je pogledao. Ovo je bio čovjek, pomislio je, van Bradevjeva svijeta: čvrsti, disciplinirani vojnik i Bradev se iznenadio kad je shvatio kako mu zavidi.

"Uđi, Mike. Natoči si piće." Mahnuo je rukom prema bocama na stolu.

"Ne, hvala." Mike je zatvorio vrata i sjeo nasuprot Bradevja. "Maggie je rekla da me trebaš."

"Kako si se smjestio?"

"U redu. Smještaj osoblja je u redu. Na drugom kraju parkirališta je i restoran za osoblje. Hrana je dobra. Upravo sam večerao. Sjedio sam pored čuvara koji je završio s poslom. Skužio je da sam bio u vojsci. Zove se Dave Putnam, bivši narednik poput mene. Pričljiv tip. Drugi je čuvar otišao kad sam stigao. Stariji je od Putnama koji nema vremena za njega. Ne slažu se baš najbolje. Putnamu je bilo drago što me ima za stolom."

"Odlično", rekao je Bradev. "Neka samo priča, Mike. Želim saznati nešto o paru koji sam vidio u restoranu: gospodinu i gospođi VVarrenton. Ona je nosila dijamante koji će donijeti dobru lovu. Vidi možeš li saznati ostavlja li dijamante u hotelskom sefu kad ide na spavanje. Nemoj žuriti, Mike. Imamo nekoliko dana. Samo neka tip priča, a onda spomeni VVarrentonove. Reci kako ih tvoj gazda poznaje. Želim da dobro pogledaš hotelske detektive. Koliko čujem, stvarno su opaki."

Mike je kimnuo. Bol u boku ga je gnjavila.

"U redu. Putnam je rekao kako će noćas ponovno navratiti. Opet ću popričati s njim." Ustao je kontrolirajući bol. "Idem malo na zrak. Vidimo se", i otišao je prema vratima. Bradev ga je gledao kako odlazi. Osjetio je iznenadnu nelagodu. Zar nešto nije u redu s ovim krupnim, opakim vojnikom? zapitao se. Te upale oči, napeta, žućkasta koža i znoj koji je primijetio na Mikeovom čelu.

Možda lagana groznica. Znao je kako je Mike bio u Vijetnamu. Neka sitnica i može proći.

Bradev je protrljao potiljak, namrštio se, a onda se opet usredotočio na dijamante VVarrentonovih.

Manuel je zatvorio vrata kabine, odgurnuo stol i podigao kapak. Pružio je ruku i pomogao Fuentesu da izađe iz rupe koja je zaudarala po ribi.

Fuentes je drhtao od straha.

"Što se dogodilo?"

"Izblefirao sam ih", rekao je Manuel, "ali ne za dugo. Znaš li plivati?"

"Plivati? Da."

"Možda ćeš morati. Onaj murjak je opak. Čuo sam za njega. Čekaj", i Manuel je ugasio svjetlo. Napustio je kabinu poput sjene. Skriven iza jarbola mogao je pogledati niz dok. Detektiv Jacobv sjedio je na kamenu i pušio. Gledao je u brodicu, i Manuel je kimnuo sam sebi.

Neviđen, vratio se u kabinu.

"Plivaš, prijatelju moj", rekao je. "Za manje od sat vremena vratit će se s nalogom i pretražiti moj brod."

"Plivam kamo?" pitao je Fuentes promuklim glasom. "Ne daleko. Treći brod s lijeva. Vlasnik je moj dobar prijatelj. Reći ćeš mu da sam te ja poslao. Onda ćeš se, kad vidiš da se svjetlo u mojoj kabini ugasio, vratiti. Nema problema." Nakon telefonskog poziva Lepskog Beigleru je trebalo više od sat vremena za dobivanje naloga i slanje dva detektiva na Manuelovu brodicu. Kao što je Manuel predvidio, brod je temeljito pretražen. Da je Fuentes bio na njemu pronašli bi ga.

Manuel se nasmiješio Lepskom kad je pretres završio. "Nadam se kako ste sada, gospodine Murjače, uvjereni kako sam ja čovjek od istine", kazao je slavobitno. "Moj dobar prijatelj Fuentes je sretan sa svojom obitelji u Havani." Lepski gaje mrko pogledao i sišao s broda. Manuel je stajao na palubi i gledao kako se četvorica detektiva vraćaju u auto. Kad su se odvezli ušao je u svoju kabinu i ugasio svjetlo.

Pola sata kasnije pomogao je Fuentesu da se popne na brod. "Više nas neće gnjaviti", rekao je Manuel. "Osuši se i na spavanje."

Malo iza ponoći grozničava aktivnost u kuhinji Spanish Bay hotela postupno je prestala. Glavni kuhar i njegov zamjenik otišli su kući. Posljednji su obroci posluženi. Ostao je samo treći kuhar. On će raditi do 05.30 ujutro, spreman pripremiti obrok za nekolicinu koja se vraćala iz noćnih klubova ili kasina, koji su zahtijevali jaja sa šunkom, kajganu s kobasicama ili odreske i kavu.

U 01.30 h perači posuđa i čistači su otišli kući i ostavili kuhinju besprijekornom. Treći kuhar i dva konobara ostali su se brinuti za razmažene.

Treći je kuhar bio Dominic Dezel. Imao je trideset godina. Tamnopus, privlačan, živcirao ga je njegov niski rast. Više od svega, želio je da je bio rođen poput brata, kuhara koji je trenutno radio u restoranu s dvije zvjezdice u Parizu. Njegov je brat bio na oca koji je bio div od čovjeka, dok je Dominic bio na majku koja je bila gotovo patuljak.

Dominik je bio kuhar umaka u jednom od Relaisovih hotela u Francuskoj. Dulac je, na odmoru, tražio talente i bio impresioniran umakom koji mu je poslužen s njegovim rizde veauom i škampima.

Porazgovarao je s Dominicom i uvjerio da ga dođe u Spanish Bay kao treći kuhar. Olača i uvjeti života bili su impresivni, i Dominic je bio sretan što vlada kuhinjom od ponoći do 05.30 h. Nije bilo često, u ovo doba, da su njegove usluge bile tražene. Vrijeme je provodio u kuharo-vom uredu, čitao kuharice i maštao o otvaranju vlastitog restorana kad sakupi dovoljno kapitala. S vremena na vrijeme zazvonio bi telefon i požurio bi u kuhinju kako bi pripremio obrok.

Noć je bila tiha. Dva konobara drijemala su u sobi za odmor, u blizini kuharskog ureda. Dominic je, s nogama na stolu, razmišljao o Francuskoj, o svojoj obitelji i planovima za povratak kad uštedi dovoljno novca.

Bilo je 02.30 h. Anita Certes došla je u kuhinju poput duha. Bosonoga, tiha, zatvorila je vrata i zastala.

Kad je završila s večernjim poslom, pripremom predsjedničkog apartmana, sakrila se u ženskom toaletu u podrumu hotela. Na kraju hodnika kod ovog toaleta nalazila se kuhinja. Zaključala se u toalet i sjedila na poklopcu školjke i čekala. U 02.25 h nečujno je izašla iz toaleta i oslušnula. Hotel je bio tih. Sjetila se noćnog detektiva koji je patrolirao hotelom. Mogao je biti bilo gdje.

Taj čovjek, Josh Prescott, ju je plašio. Bivši policajac, svoj je posao, čuvanje hotela, shvatio ozbiljno. To je znala iz onog što joj je osoblje reklo. Spriječio je puno krađa i osoblje gaje mrzilo. Nije bio uobičajeno hotelsko njuškalo koje je sjedilo, pušilo i čekalo akciju. Josh Prescott bio je konstantno u pokretu, u potrazi za akcijom. Tijekom noći obilazio je hodnike, napuštene restorane, zavirivao u kuhinju, pa čak i pregledavao terase i bazene. Bio je ovdje, ondje, posvuda: krupan, debeljuškast čovjek plave kose i sumornih očiju fanatičnog murjaka.

Anita je stajala i slušala, zurila niz slabo osvjetljenu kuhinju, štednjake, pećnice, blistave bakrene lonce i tave koje su visjele sa zidova, sudopere, velike strojeve za pranje posuđa. Gdje bi mogla sakriti bombu? Nekoliko je minuta samo stajala u kuhinji, leđima naslonjena na vrata, i gledala, razmišljala, pa opet gledala.

Nije mogla vidjeti nijedno mjesto koje je bilo sigurno skrovište. Srce joj je divljački lupalo dok je išla prema ostavi u kojoj su police bile ispunjene teglama i kutijama, hladnjak za sireve i maslac stajao je

naslonjen na zid. Ovdje, bi, možda, moglo biti skrovište. Podigla je poklopac s posude s natpisom BRAŠNO. U posudi sigurno ima barem pedeset kilograma, pomislila je. Dok je zurila u glatku bijelu površinu brašna čula je korake u kuhinji koji su se približavali ostavi. Hitro je zatvorila posudu i mahnito pogledala oko sebe u potrazi za mjestom na koje bi se mogla sakriti, ali nije ga bilo. Je li to Prescott? Pomislila je na Pedra. Ako ju Prescott nađe ovdje dobit će otkaz. Možda čak i završi u zatvoru! Onda neće biti šansi za Pedrovo oslobođenje!

Sabrala se, izašla iz ostale i ugledala Dominica kako zuri u nju.

"Anita! Što radiš ovdje?" pitao je.

Usiljeno se nasmiješila i krenula prema njemu.

"Tražim tebe", odgovorila je. Dominic je već neko vrijeme čeznuo za ovom niskom Kubankom velikih očiju. Svako malo dopustila bi mu da joj zavuče ruku pod suknju u zamjenu za ostatke hrane koji su, rekla mu je, za njezinog nezaposlenog supruga. Njezina okrugla, čvrsta guzica gaje palila. Proveo je brojne sate u maštanju o trenutku kad će ju uzeti. Sada, bila je ovdje u 02.30 h, i rekla mu kako ga traži. Toliko je žudio za njom da se čak nije ni zapitao stoje radila u hotelu u ovo doba. Sve o čemu je mogao misliti bilo je kako ga ona traži, i kako je to moglo značiti samo jednu stvar.

Zgrabio ju je i privukao sebi. Ruke su mu kliznule niz njezina leđa. Podigao joj je suknju i njegovi su prsti zgrabili njezine čvrste guzove. Anita je zatvorila oči. Od njegovih prstiju, koji su dodirivali njezino tijelo, bilo joj je slabo. Pomislila je: "Pedro, dragi moj, ovo činim zbog tebe. Oprosti mi! Ovo što se događa je za tebe."

"Dođi u ured", rekao je Dominic promuklo. "Sve će biti u redu. Vodit ćemo veličanstvenu ljubav."

Zagrlio ju je i poveo preko kuhinje prema kuharskom uredu. Dok je hodala pored njega Anita je bila sigurna kako je pronašla sigurno skrovište za bombu. Sada se samo morala pobrinuti za ovog čovjeka, dati mu malo, ali samo malo. Ušli su u ured i Dominic je zatvorio vrata.

"Lezi na stol. Moramo požuriti", rekao je.

Anita se odmaknula od njega.

"Ne! Ne tako!"

Dominic se, obliven znojem, srca koje je divljački lupalo, zagledao u

nju.

"Lezi na stol! Znam da me želiš! To je jedini brzi način. Lezi na stol!"

"Ne! Moramo pronaći krevet", rekla je Anita i odgurnula ga od sebe.

Kad je Dominic počeo objašnjavati telefon na stolu počeo je zvoniti.

Zvonjava je bila poput udarca u Dominicovo lice. Njegova je požuda nestala. Shvatio je što radi. Ovim glupim činom mogao si je upropastiti karijeru! Pogledao je Anitu, i sada je vidio tamnoputu, ne baš atraktivnu Kubanku, a Kubanci su za njega bili ništa. Sigurno je poludio kad je čeznuo za ovom djevojkom koja je bježala sa strahom u očima.

Zgrabio je slušalicu.

"Kajgana, kobasice i kava za dvoje", prasnuo je muški glas. Petljanje u glasu reklo je Dominicu kako je pijan. "Apartman sedam", i slušalica se zalupila.

Dominic je mahnuo prema vratima na kraju ureda. "Izađi onuda! Brzo!", i izjurio je iz ureda.

Drhteći, sretna što se nije morala predati požudi ovog čovjeka Anita je otvorila vrata i našla se na betonskoj stazi koja je vodila u restoran za osoblje. Znala je put: prečicu koja ju je, iza bungalova, vodila na glavnu cestu prema Seacomбу.

Držeći cipele u rukama tiho je odjurila u tamu. Dva su dana prošla.

Tijekom tih dana policija je nastavila lov na Fuentesu i naposljetku zaključila kako je uistinu u Havani.

Pedro Certes, na odjelu intenzivne njege, ostao je u nesvijesti. Detektiv se dosađivao na njegovom uzglavlju. Anita je bila u kontaktu s Manuelom Torresom. Obavljala je svoj uobičajeni posao u hotelu. Manuel ju je upozorio da se drži podalje od njegove brodice. Sreli su se, sinoć, u malom baru na obali. Rekla mu je kako se bomba može sakriti u posudu s brašnom i, nakon kraćeg razmišljanja, Manuel je s odobravanjem kimnuo. Dvije bombe nisu stigle, ali Manuel se čuo s prijateljem i bombe će stići sutradan. Manuel ju je uvjerio kako je Pedro živ.

Tijekom ta dva dana i Maggie i Mike bili su djelomično uspješni u pronalaženju informacija koje je Bradev trebao. Odlučio je kako mora porazgovarati s Edom Haddonom koji je odsjeo u hotelu Bellevue, drugom najboljem hotelu u gradu.

Susret je bio dogovoren. Haddon je rezervirao stol u tihom, skupom

ribljem restoranu pored jaht kluba.

Bradev je napustio bungalov u 21.00 h i skinuo svoju krinku starca. Nosio je odijelo i šešir. U ovo vrijeme, Spanish Bay hotel bio je prepun. Bradey se nije bojao kako će netko primijetiti kako napušta bungalov. Brzim se korakom spustio stazom koja je vodila prema taksijima.

Našao je Haddona kako sjedi za stolom, gricka crne masline iz duplog martinija.

Dva su se muškarca pozdravila i Haddon je Bradeyju naručio piće. Stigao je šef sale s jelovnicima. "Uzmi juhu", rekao je Haddon. "Dobra je."

Naručili su juhu od rakova, i onda, kad je šef sale otišao, Haddon je pitao: "Kako ide?"

Bradey je otpio Scotch s ledom i posegnuo prema crnoj maslini.

"Maggie napreduje. Recepcionerjojjede iz ruke. Problem je pronaći hotelski sef. Rekao sam joj da ne žuri. Recepcioner joj možda eventualno i kaže, ali moramo biti oprezni. Protivnici su opaki. Mike se muvao uokolo. Sprijateljio se s jednim od čuvara. Drugi je stražar problematičan. Dva hotelska detektiva su profići. Mike ih je kontaktirao. Kaže kako se s njima mora uistinu oprezno. Noćni detektiv konstantno je u potrazi za nevoljama."

Konobar je poslužio juhu od rakova. Oba su muškarca počela jesti. Haddon je rekao: "Iz onoga što kažeš, Lu, ne čini mi se kako ostvaruješ neki osobiti napredak. Ja financiram ovaj posao. Svaki jebeni dan koji provedeš u hotelu me košta."

Bradev je ubacio komad raka u usta.

"Ne moraš mi pričati, Ede. Kad vidim koliko košta, srce mi krvari zbog tebe." Nacerio se. "Ali ne zaboravi, što si uložio to ćeš i izvući."

Haddon se namrštio.

"Kako to misliš?"

Bradev je ubacio još hrane u usta, sažvakao ju i kimnuo. "Ova je klopa prilično dobra, Ede."

"Daj prestani s tim jebenim sranjima!" zarezao je Haddon. "Imaš li nešto ili nemaš?"

"Naravno da imam." Bradev je ubacio još hrane u usta. "Govori li ti išta ime Silas VVarrenton?"

Haddon je napola zatvorio oči.

"Tko ne zna za Silasa VVarrentona? O čemu laprdaš?" Bradev je nastavio jesti. Haddon je nekoliko minuta čekao dok Bradev nije odložio vilicu.

"VVarrentonov sin, plus njegova novopečene supruga, provode medeni mjesec u predsjedničkom apartmanu hotela. Ona je puna dijamanta."

Haddon je ispustio vilicu na tanjur.

"VVarrentonovi su u Spanish Bayu?"

Bradey se nacerio.

"To ti ja pričam, Ede. Ona i njezini dijamanti."

Haddon je pomaknuo tanjur u stranu. Hrana ga više nije zanimala.

"Ti dijamanti, Lu, na otvorenom tržištu vrijede barem osam milijuna dolara", rekao je. "Ogrlica, narukvice i naušnice. Točno?"

Bradey je kimnuo.

"To je nosila kad je došla u restoran."

"Bacam oko na te dijamante otkad sam čuo kako ih je ona bogata stara budala Gomez, njezin otac, kupio kao vjenčani poklon. Očistili su ga. Čuo sam kako ih je platio deset milijuna. To je komplet kamenja: nešto unikatno, ali ne vrijedi deset." Haddon je pogledao Bradeyja. "Znači bila je tamo s dijamantima. Nastavi."

"VVarrentoni su u hotelu još deset dana." Bradey je zastao kako bi jeo, a onda nastavio: "A sada slušaj, Ede, originalni je plan bio opljačkati hotelski sef i pokupiti nekih pet milijuna. Činilo mi se dobro, ali do sada nisam uspio locirati sef. Znam da su protivnici opaki: čuvari i hotelski detektivi. Počinjem se pitati ne bi li bilo sigurnije ukrasti dijamante VVarrentonovih i zaboraviti na sef."

Haddon se opet počeo poigravati s juhom.

"Nastavi, Lu", rekao je. "Slušam."

"Kad si mi poslao Mikea Banniona izabrao si pametnog tipa", rekao je Bradey. "Ne samo daje vrhunski strijelac, nego i posjeduje ono što bivši vojnici posjeduju." Zatresao je glavom. "Divim mu se. Dovoljno je da ga samo pogledaš i znaš kako mu možeš vjerovati." Zastao je kako bi opet jeo. "Ali brine me, Ede. Pitam se zašto se tip poput njega pokvario. Nema smisla."

Haddon je nestrpljivo mahnuo rukom.

"Zašto si njega spomenuo? Njegov brat koji je pokvare-niji od tebe, a to puno govori, garantira za tog tipa, i meni je to dovoljno. Zašto

komplicirati? Želiš reći kako nisi zadovoljan izvedbom Mikea Banniona?"

"Ne. Gotovo je predobar da bi bio stvaran. Ne kažem to. Samo me zbunjuje, i još jedna stvar, ne sviđa mi se kako izgleda. Izgleda poput bolesnog čovjeka."

Haddon je slegnuo ramenima.

"Njegov mije brat rekao kako Mike očajnički treba lovu. I u redu, ako obavi posao, što me briga?"

"Pretpostavljam kako si u pravu."

"Kako smo do vruga došli do ovoga? Bannion me ne zanima. Zanimaju me dijamanti."

"Radio sam na tome. Uveo sam Mikea u igru i sinoć je došao do informacija koje su me zanimale. Želio sam znati stavlja li VVarrentonica dijamante svake noći u hotelski sef. Čuvar je Mikeu rekao kako ne stavlja. Ona je jedna od onih arogantnih kučki koje misle kako su njihovi dragulji sigurni ako se nalazi u hotelu, i ne da joj ih se predavati i dobivati potvrdu od čuvara nakon tulumarenja. Čuvar je rekao Mikeu kako je nastala prava scena kad ju je upozorio kako riskira. Istaknuo je kako hotel neće biti odgovoran ako joj dijamanti budu ukradeni. Rekla mu je neka ide u pakao. Onda ju je Dulac pozvao, i opet istaknuo rizik. Rekla mu je kako je njegova briga da apartman bude siguran. To je i učinio. Želite uslugu u hotelu Spanish Bay, onda ćete ju i dobiti." Bradey je zastao, a onda nastavio: "Ugrađen je skriveni sef. I Dulac i VVarrentonica misle kako su njezini dijamanti sigurni." Bradey se nacerio. "Sefovi? Oni su za mene dječja igra. Mogu doći do tih dijamanata, Ede, ako si zainteresiran." Haddon je mahnuo šefu sale koji je dojurio do stola. "Kolač s orasima", rekao je Haddon. "U redu i za tebe?" "Ja ću piti s jabukama", rekao je Bradey i zavalio se kako bi iščačkaozube.

Promatrao je Haddona koji je zurio u stolnjak. Znao je kako je Haddon zaposlen razmišljanjem pa je šutio. Kad su kolači posluženi, Haddon je rekao: "Problem će biti riješiti se dijamanata, ali mislim kako se to može srediti. Jedini čovjek koji može obaviti nešto takvo je Claude Kendrick. Sutra ću se čuti s njim."

Bradeyje napao svoju pitu od jabuka. Bio je zadovoljan što se Haddon ni u jednom trenutku nije zapitao može li on do dijamanata. Haddon je svoj kolač jeo polako, namršten i zamišljen. Bradey se,

poznajući znakove, opustio i uživao u svojoj piti. Kolači su pojedeni i poslužena je kava s konjakom. Haddon je iznenada rekao: "Pitaš se bi li bili sigurniji ako samo krenemo na dijamante VVarrentonovih, a ne na hotelski sef."

Bradey ga je mrko pogledao. "Ima smisla, zar ne?" "Većina stvari koje ti govoriš, Lu, imaju smisla", tiho je rekao Haddon. "Tvoj je problem što ne razmišljaš o velikim stvarima."

"Osam milijuna meni zvuči prilično veliko", rekao je Bradey uz samozadovoljni osmijeh.

"Trinaest milijuna, možda i petnaest zvuči veće, zar ne?" Bradey je otpio konjak.

"Želiš reći kako ćemo uzeti i dijamante i hotelski sef?" "Ne kažem kako ćemo to učiniti, ali dobro razmislimo. Otkrijmo gdje se sef nalazi. Kad to otkriješ onda ćemo opet porazgovarati. Ja ću u međuvremenu porazgovarati s Kendrickom o dijamantima VVarrentonovih. Idemo na posao, Lu. Recimo da se nađemo ovdje sutra u isto vrijeme? Ja ću imati vijesti za tebe: ti ćeš imati vijesti za mene. Točno?" Bradey je oklijevao, a onda kimnuo.

"Porazgovarat ću s Maggie", rekao je, rukovao se, ostavio Haddona da podmiri račun i izašao u sparnu noć. Prošlih sat vremena Maggie je razgovarala s Mikeom Bannionom. Sjedili su u udobnoj dnevnoj sobi bungalova, nakon večere u restoranu za osoblje.

Mike se sviđao Maggie. Podsjećao ju je na oca koji je također bio narednik u vojsci prije nečasnog otpusta zbog velike krađe. Sada mrtav, ubijen u tuči, Maggie je često mislila na njega. Kad nije bio pijan bio je privržen Maggie, i ona njemu. Nije imala vremena za majku, i kad joj je otac ubijen jedino je mislila kako otići od kuće. U trinaestoj je zavela direktora svoje škole. Otišao je u zatvor, a onda je predana "na brigu". Pobjegla je, i primio ju je bogati stari pohotnik koji je volio djevojčice. Od njega je puno naučila: njezine seksualne tehnike postale su impresivne. Šest godina kao eskort dama nije ju razmazilo niti očvrtnulo. Bila je, Bradey je često mislio, primjer kurve sa zlatnim srcem.

U sebi je imala toplu sućut koju su muškarci mogli osjetiti. Navikla je na muškarce koji su joj povjerali svoje probleme i uvijek je slušala, tješila ih, smiješila im se i dopuštala da olakšaju dušu.

Nije prošlo dugo i Mike joj je rekao za kćer Chrissv. Sjedili su

zajedno i čekali Bradevjev povratak sa sastanka s Haddonom, i Maggie je Mikeu ispričala o svom ocu. "Podsjećaš me na njega", rekla je. "Ne po izgledu, ali po načinu na koji pričaš. Vojnici pričaju slično."

"Valjda", rekao je Mike. "Znaš, Maggie, nikad u životu nisam učinio pokvarenu stvar, do sada."

Maggie se nasmijala.

"Pitala sam se o tome. Nisam luda za ovim poslom, ali sam luda za Luom. Za njega bih učinila sve. Zašto si nam se pridružio, Mike?"

I rekao joj je za Chrissv. Slušajući, Maggie je bila toliko dirnuta da su joj potekle suze.

"Kako strašno!" izustila je kad je Mike objasnio kako će novac koji će mu Bradev platiti biti za skrb o Chrissv dok ne umre. "Hoćeš reći kako će siroto dijete umrijeti za petnaest godina?"

Mike je kimnuo.

"Čovječe, pa to je užasno!" Maggie je obrisala suzu. "Mike, ti si prekrasan otac!"

"Volim ju", tiho je kazao Mike. "Moja je jedina želja da joj omogućim dobar život. To je jedini razlog zašto sam prihvatio ovaj posao." Pogledao je Maggie. "Hoće li uspjeti?" "Uspjet će", rekla je Maggie. "Lu je veličanstven! Ne misliš valjda kako želim u zatvor?" Namrštila se. "Kakva pomisao! Ali Lu mi je rekao kako će upaliti, Mike. Ne brini zbog toga." "Lu u stvari nije starac, zar ne? Kad izađe iz kolica kreće se poput mladića."

"Mlađi je od tebe, Mike. On je veliki umjetnik. Ne brini." U tom su trenutku čuli Bradevja kako ulazi u bungalov i hitro prolazi pored spavaće sobe koju su on i Maggie dijelili. Kad je prošao pored vrata dnevne sobe pozvao je: "Maggie! Trebam te!"

Maggie je ustala, jurnula u spavaću sobu i zatvorila vrata. Bradev je sjedio kod noćnog ormarića i hitro stavljao masku. Nije imao namjeru Mikeu dopustiti da vidi kako stvarno izgleda. Nije bio siguran u Mikea. Ako nešto pođe po zlu i Mike padne u ruke policije mogao bi im dati Bradevjev opis, a to se nije smjelo dogoditi.

"Bok, dušo", rekla je Maggie i prišla mu. Odgurnuo ju je od sebe usredotočen na maskiranje u starca.

"Dušo! Posao! Onaj recepcioner, Claude Previn. Kako ide s njim?"

U glasu mu se čula žestina koja je iznenadila Maggie. "Nešto nije u

redu, dušo?"

"Ne laprdaj", rekao je Bradev i namjestio brkove. "Kako ti i Previn napredujete?"

"Toliko je vruć da će planuti", uzvratila je Maggie. "Sada ne radi?"

"Da."

"Možeš li ga kontaktirati?" Maggie je zatreptala. "Misliš sada!" "Naravno da mislim sada! Nemoj izigravati glupaču!" "Oh, Lu, zvučiš ljutito!" rekla je Maggie. "Ne znam mogu li ga kontaktirati. Imam njegov broj telefona."

"Gdje živi?"

"Nije mi rekao."

Bradev je bijesno uzdahnuo.

"Nazovi ga!" Dovršio je namještanje brkova i počeo dodavati godine na lice. "A sada me dobro slušaj. Otići ćeš kod njega, gdje god bio, i pojebat ga da poludi. Jasno? Kad ga omekšaš saznat ćeš gdje se nalazi hotelski sef."

Maggie je razrogačila oči.

"Kako da to učinim, dušo?"

"Reci mu kako je tvoj pacijent ekscentrik. Očekuje vrijedan nakit koji planira pokloniti kćeri. Želi znati kakvo je osiguranje hotela, i gdje je sef. Želi provjeriti sef. Reci mu kako se bojiš svog pacijenta i ne želiš izgubiti posao. Reci mu kako je tvoj pacijent jako problematičan. Slušaš me?" Maggie je na trenutak razmislila. Bradev je gotovo mogao čuti kako joj mozak radi.

"Ali, Lu, dragi, mogu li mu sve to reći sutra kad bude radio, umjesto da idem s njim u krevet?"

"Ne! kad razvalimo sef murjaci će postavljati pitanja. Ne želim da budeš umiješana. Previn će radije držati usta zatvorena nego priznati kako te povalio."

Maggie je razmislila o tome, a onda se nasmiješila. "Uvijek sam mislila kako si pametan, Lu."

Bradev je mahnuo prema telefonu.

"Nazovi ga."

Iduće večeri Ed Haddon je sjedio za stolom u kutu ribljeg restorana i grickao crne masline. Kad je Bradev stigao pred njim se nalazio dupli martini.

Šef sale stigao je kad je Bradev sjeo.

"Uzmi piletinu Marvland", rekao je Haddon. "Dobra je." Bradev je rekao kako mu piletina Marvland odgovara. Haddon je naručio Scotch s ledom za Bradevja koji je stigao dok su dva muškarca šutke čekala.

Nakon stoje Bradev otpio gutljaj pića rekao je: "Tražio si akciju, Ede. I dobio siju."

"Ne više no što sam očekivao." Haddon se nacerio. "Kao partneri, mi smo najbolji."

Dok je konobar hodao oko njih, donosio kruh, maslac, sendviče, dva su muškarca zašutjela. Tek kad je piletina poslužena i konobar otišao, Haddon je rekao; "Otkrio si gdje je sef?"

Bradev je odrezao komad pilećih prsa, umočio ga u posudu s chilli umakom i ubacio u usta. Žvakao je, kimnuo i rekao: "Ovo je odlično!" Haddon nikad nije upoznao nikoga toliko odanog hrani kao Bradev. Unatoč vitkosti Bradev je obožavao dobru kuhinju. Haddon je potisnuo nestrpljenje. Nakon pet minuta tijekom kojih je Bradev jeo kao da nije jeo tjedan dana, Haddon je ponovio pitanje.

"Sef?"

"Daj mi minutu", rekao je Bradev i odrezao komad bataka. "Znaš što, Ede?" Govorio je punim ustima. "Kad sam bio klinac, skapavao sam. Ne šalim se. Ako sam jednom dnevno dobio pljesnivog kruha bio sam sretan. Moja je mama umrla od gladi. Hrana je najčarobnija stvar u životu!"

Haddon je izgubio strpljenje.

"Lu! Jebeni sef!" Žestina u njegovom glasu zapanjila je Bradevja koji je odložio vilicu.

"Maggie je nabavila informaciju. Nikad nećeš pogoditi gdje se nalazi hotelski sef. Pomislio bi kako je negdje iza recepcije gdje se nalazi većina sefova ili u podrumu. Točno?" Haddon je zarežao. "Gdje je?"

"Na katu gdje se nalazi predsjednički apartman. Kako ti se to sviđa?" Haddon je primio informaciju, a onda se nacerio. "Totalni mrak. Pričaj."

"Maggie je odvukla recepcionera u krevet. Prodala mu je priču o ekscentričnom pacijentu. Maggie uistinu zna svoj posao, i Previn je bio totalno potrošen. Sredila je da nas povede da pogledamo sef. Ima posebno dizalo za kat koje vodi do sobe sa sefom. VVarrentoni čak ni ne znaju kako je soba sa

sefom gore. Ovako ide: svake večeri, prije no što gosti odu na spavanje, pozivaju čuvare i stavljaju dragocjenosti u kutije: svaka je kutija numerirana i gosti dobiju potvrdu. Kutije se dizalom odnose u sef. To traje od 23.00 h do dva sata ujutro. Nakon tog vremena više nema odlaganja stvari u sef. Previn recepcioner - u želji da opet odvuče Maggie u krevet dopustio mi je da ga pogledam. Ovo je protivno pravilniku hotela, ali Maggie ga je dobila obećanjima još jedne noći. Sef izgleda opako, ali to je moj posao. Pravi je problem kad obi-jemo sef, kako ćemo sve te kutije spustiti u prizemlje i iznijeti iz hotela. O tome treba razmisliti."

Haddon je kimnuo.

"Ja ću također razmisliti o tome." Jeo je dok je razmišljao, a onda je nastavio: "Vidio sam se s Kendrickom. Može srediti dijamante VVarrentonovih. Nudi pet milijuna. To znači kako će on dobiti šest. Pošteno. Ali nije siguran za kutije. Trebat će ih otvoriti i procijeniti stvari. Za to će trebati vremena. A bit će gadno. Prvi osumnjičenik bit će Kendrick. Shvaćam ga. Možda ću morati pronaći nekog drugog da mu prodamo kutije."

Bradev se namrštitio.

"Da je sef bilo gdje drugdje, a ne na katu s predsjedničkim apartmanom, Lu, složio bih se s tobom, ali ovo je poput božjeg dara. Samo trebamo još malo razmisliti.

VVarrentonovi dijamanti plus sadržaj kutija, dat će svakom od nas oko osam milijuna."

Bradev je razmislio o ovome. Osam milijuna! Što ne bi mogao učiniti s toliko novca!

"Pričaj mi o sobi sa sefom i tom dizalu", nastavio je Haddon primijetivši blistanje pohlepe u Bradevjevim očima. "Dizalo se nalazi na najgornjem katu, a onda ide gore, još jedan kat, do kata s predsjedničkim apartmanom. Vrata dizala na gornjem katu skrivena su iza vrata s natpisom Održavanje. Previn je otključao ta vrata i Maggie je gurnula moja kolica u dizalo. Unutra umjesto dugmeta postoji brava. Previn ima ključ. Nakon stavljanja ključa u bravu dizalo se popelo jedan kat i stalo u sobi sa sefom. Ta soba nema ni prozora ni vrata, ali vidio sam vrata u stropu koja najvjerojatnije vode na krov u slučaju požara."

Haddon je dovršio piletinu.

"U redu, Lu, razmisli o tome. Jesi li pogledao kutije?" "Naravno. Previn mi je pokazao jednu. Brava je za djecu." "Ako u tom sefu ima dvadeset kutija za koliko bi ih mogao otvoriti?"

"Pola sata", smještaje odgovorio Bradev.

"Pa, pretpostavimo da, nakon što zgrabiš VVarrentonove dijamante, odeš u sobu sa sefom, otvoriš sef, otvoriš kutije, isprazniš njihov sadržaj u vreću, vratiš ih natrag i zaključaš sef. Pretpostavimo da učiniš to?"

Bradev je razmislio o prijedlogu.

"Potrebno je razmisliti i organizirati, Ede, ali to je ideja. Daj mi dan ili tu negdje kako bih razmislio o tome, važi?" "Opet ću morati porazgovarati s Kendrickom", rekao je Haddon. "Da, prekosutra. Onda ćemo to Analizirati. Točno?" "Prekosutra, ovdje", rekao je Bradev, a onda: "Što kažeš na malo one pite s jabukama koju sam sinoć jeo? Bila je izvrsna."

5

Dok se sunce, poput grimiznog vatrenog obruča, spuštalo u more i sumrak padao na obalu, Manuel Torres hodao je prema svojoj ribarskoj brodicu. Preko ramena je prebacio platnenu vreću. Njegova ćelava glava na svjetlosti zalazećeg sunca sličila je na naranču.

Tu i tamo bi zastao kako bi pozdravio druge Kubance koji su besciljno čekali kad će se vratiti u svoje kolibe u nadi kako će im supruge smisliti nešto za jelo.

Manuelovoje lice bilo hladno, smrknuto, dok se penjao na brodicu. Pažljivo je spustio vreću, a onda povukao dasku. Dok je prilazio svom brodu gledao je lijevo desno. Nije bilo ni traga detektivima, čak ni murjacima.

Zazviždao je kako bi Fuentesu dao do znanja da se vratio, a onda je podigao vreću i ušao u kabinu koja je bila u mraku. Upozorio je Fuentesu neka ne pali svjetlo. Nije ga bilo nekih šest sati, i bilo mu je žao Fuentesu koji je sam sjedio u tami, ali barem je imao hrane.

Ušao je u kabinu, zatvorio vrata i upalio svjetlo.

Fuentes koji je ležao na krevetu je sjeo.

"Dugo ti je trebalo!" zarežao je. "Misliš kako mi se sviđa samo ležati ovdje i čekati i čekati?"

"Prijatelju moj", tiho je rekao Manuel, "ne moraš čekati i čekati. Nisi zatvorenik. Trebaš samo ustati i otići. Nitko te, osim murije, neće

zaustaviti."

Pokunjen, Fuentes je legao na tvrdi madrac.

"Živčan sam. Nije zabavno satima biti zatvoren u ovoj vrućoj kabini. Zaboravi, Manuele. Znam da daješ sve od sebe za mene, i zahvalan sam ti."

Manuel je počeo raspakiravati platnenu vreću.

"Večeras ćemo dobro jesti", rekao je. "Tjestenina, piletina, sir."

Fuentes je proučavao Manuelovo lice, osvjetljeno žaruljom sa stropa. Manuelovo sumorno, zamišljeno lice ga je uznemirilo.

"Nešto nije u redu?" pitao je. Ustao je i prišao stolu na koji je Manuel stavljao paket špageta, konzerve rajčice i chilli umaka i debelo pile.

"Najprije ćemo jesti", rekao je Manuel. "Gladan sam." Iako nije ispraznio vreću, povukao je uzice, zatvorio vreću i pažljivo ju stavio u ormar.

"Imaš još nešto unutra?" pitao je Fuentes.

"Bombe", rekao je Manuel. "Ali najprije ćemo jesti." Otišao je do male kuhinje. Nakon što je na štednjak stavio zdjelu svodom i upalio plin otvorio je konzerve. Stavio je pile na ražanj. Pokreti su mu bili metodični: lice mu je i dalje ostalo sumorno.

Fuentes je stajao na vratima kuhinje i nervozno gledao Manuela. Nikad prije ovog čovjeka nije vidio toliko zamišljenog ili sumornog, i njegova se nervoza pojačala. "Ima li problema?" pitao je nakon nekoliko minuta. "Jest ćemo. Onda ćemo razgovarati", rekao je Manuel i stavio špagete u ključalu vodu.

Fuentes se vratio u kabinu i izvadio noževe i vilice. Onda je sjeo na krevet i čekao.

Četrdeset minuta kasnije, dva su muškarca sjedila za stolom, svaki s polovicom pileta i zdjelom špageta prelivekih umakom od rajčica i chillija.

Manuel je natrpao hranu u sebe. Lice mu je i dalje bilo sumorno. Nervozni Fuentes je polagano. Neprestano je pogledavao Manuela, pa skretao pogled u stranu. Naposljetku je eksplodirao: "Manuele, prijatelju moj! Što se dogodilo? Reci mi, za ime Božje!"

"Umrijet će", rekao je Manuel i dovršio posljednji komad pileta.

Fuentes se skamenio.

"Misliš Pedro?"

"Tko drugi? Razgovarao sam s prijateljem u bolnici. Sada nema

nade. Samo je pitanje vremena. Pedro bi mogao preživjeti tjedan dana, čak i dva, ali već je mrtav čovjek." Fuentes, koji je mislio samo na sebe, se opustio.

"Znači ne trebamo bombe?" Bio je prestravljen kako će biti povezan s bombama. "Znači imamo manje problema?" Manuel ga je pogledao. Njegove sićušne oči bile su poput crnih maslina.

"Prijatelju moj, ne razmišljaš. Čini mi se kako si zaboravio što smo planirali učiniti: ti, Anita i ja."

Fuentes ga je pogledao.

"Nisi u pravu! Jako dobro znam što planiramo učiniti! Ući ćemo u predsjednički apartman hotela, uzeti ono dvoje bogataša za taoce i otići u Havanu s pet milijuna dolara. Zašto kažeš kako ne razmišljam?"

"Kako ćemo ući u apartman?"

Fuentes je nestrpljivo mahnuo rukama.

"To je sređeno. Anita ima duplikat ključa. Ona će nas uvesti u apartman. Zašto kažeš da ne razmišljam?"

"Uh, ne samo da ne razmišljaš, prijatelju moj, nego se i ne sjećaš", rekao je Manuel i odrezao si komad sira. "Zaboravio si kako će nas Anita uvesti u apartman pod jednim uvjetom." Nagnuo se naprijed i zagledao u Fuentesu. "Pedro mora biti oslobođen kako bi s nama otputovao u Havanu."

Fuentes je provukao prste kroz svoju dugu, masnu kosu. "Ali rekao si kako umire."

"Sada si, prijatelju moj, shvatio problem. Da, Pedro će biti mrtav za nekih tjedan dana. Anita voli tog čovjeka. Spremna je učiniti sve kako bi ga vratila." Manuel si je odrezao još jedan komad sira. "Žene trebaju razumijevanje. Ja ih razumijem. Novac joj ništa ne znači. Njezin je život vezan za Pedra. Dao sam joj riječ kako će njezin čovjek biti pušten i ići s nama u Havanu ako nas uvede u apartman. Učinio sam sve stoje bilo u mojoj moći kako bih osigurao Pedrovo puštanje. Imam dvije bombe koje će stvoriti toliko pritisak da će Pedro biti pušten." Zatvorio je oči i Fuentes je mogao vidjeti kako se muči.

Usljedila je duga tišina dok je Fuentes s rastućim nestrpljenjem promatrao Manuela, ali ovaj ogromni čovjek ga je plašio, pa je šutio.

"Dao sam riječ Aniti", nastavio je Manuel, zureći u svoje velike ruke

koje je položio na stol. "Obećao sam joj kako ću osloboditi njezinog supruga ako nas uvede u apartman. To je bila pogodba."

"Znam", rekao je Fuentes, "ali Pedro umire."

"Da. U to nema sumnje. Znači nema pogodbe između Anite i mene." Fuentes se uhvatio za glavu.

"Želiš mi reći kako ćemo izgubiti pet milijuna dolara jer nas ta glupa žena koja je toliko zaljubljena u tog beskorisnog ljigavca neće uvesti u apartman ako sazna da kurvin sin umire?" viknuo je Fuentes.

"Da, to ti želim reći. Čovjek poput tebe ne bi shvatio. Ja sam poznat kao čovjek od istine." Manuel je zastao, zagledao se u ništa, a onda nastavio: "Radi se o pet milijuna dolara. Priča se kako svaki čovjek ima cijenu." Manuel je obrisao znoj s lica. "Pet milijuna dolara! Satima sam patio kako bih odlučio. Pet milijuna dolara! S tolikim će mi se novcem mnoga vrata koja su mi bila zatvorena otvoriti."

"Zaboravljaš moj dio", oštro je rekao Fuentes.

Manuelove crne, sićušne oči bile su bezizražajne kad je kimnuo.

"Da. Dobit ćeš milju. Znači četiri milijuna dolara!" "Što si odlučio?" pitao je Fuentes, brkovi na njegovom debelom licu su poskakivali.

"Lagat ću joj. Laganje će me poniziti u vlastitim očima. Lagati jednom od svojih ljudi je sramota." Manuel je stisnuo šake. "Ti samo misliš na novac. To mogu shvatiti. Ti si siromašan čovjek. Ova laž koju sam joj prisiljen reći napraviti će rupu u mom srcu."

Fuentes se s naporom kontrolirao. Želio je zaurlati na Manuela da se prestane ponašati kao prokleta budala. Koga briga za Anitu? Uostalom, tko je ona? Ništa, poput njezinog šugavog supruga! Ali smirio se i nastavio šutjeti. Nitko se nije derao na Manuela bez da mu ovaj nije zabio šaku u lice. "Bombe?" pitao je nakon duge šutnje. "Hoće li one sada biti neophodne?"

"Naravno. Morat ćemo odglumiti laž. Ona nije glupa. Morat ću joj izuzetno pažljivo lagati." Ustao je. "Idi na spavanje, prijatelju moj. Za pola sata se sastajem s Anitom. Ne smijemo više gubiti vrijeme. Ako Pedro umre sutra ili prekosutra,

Anita može saznati za njegovu smrt i neće biti pet milijuna. Prekosutra navečer nas mora uvesti u apartman." "Treat će nam pištolji", rekao je Fuentes.

"Sve je sređeno. Sve je sređeno osim Anitine uloge u operaciji."

Pola sata kasnije Manuel je napustio brod i krenuo obalom noseći

platnenu vreću koja je sadržavala dvije bombe. Stigao je do Anitine zgrade, popeo se stubama i pokucao na njezina vrata.

Anita je otvorila vrata. Na slaboj svjetlosti Manuelu je izgledala bolesno. Pod očima je imala tamne polumjesece i izgledala je mršavije.

"Dobre vijesti", kazao je Manuel kad je ušao u malu dnevnu sobu.

Anitine su oči zablistale kad je otvorila vrata. "Pedro?" "Da, Pedro."

Manuel je odložio platnenu vreću na stol. Njegove debele usne razvukle su se u lažni osmijeh. "Upravo dolazim iz bolnice. Moj prijatelj mi je rekao kako je Pedro došao svijesti, i groznica je prošla. Za dva dana moći će se sigurno micati."

Anita se zagledala u njega.

"Ne mogu vjerovati!" prošaptala je. "Bio je toliko bolestan. Za dva dana? Ne, nemoguće!"

"Antibiotici čine čuda", rekao je Manuel pokušavajući izbjeći Anitin prodoran pogled. "Moj prijatelj u bolnici rekao mi je kako su murjaci već pokušali ispitati tvog supruga. On je dobar čovjek, Anita! Trebaš biti ponosna na njega! Odbio im je išta reći. Čak i sada ne znaju tko je. Štiti te."

Anita se snuždila. Okrenula se i odjurila u malu spavaonicu. Slušajući njezino jecanje Manuel je zatvorio oči. Hoće li četiri milijuna dolara ikad izbrisati ovaj trenutak kad se više nije mogao zvati čovjek od istine?

Čekao je, lica oblivenog znojem, a kad su zvuči njezinog jecanja prestali, tiho se približio vratima i zavirio u spavaću sobu.

Anita je bila na koljenima, glave pognute u molitvi, zahvaljujući Bogu na ovom čudu, i Manuel se, namršten okrenuo.

Deset minuta kasnije Anita je izašla iz spavaće sobe kao druga žena. Obrisala je oči, počešljala se i njezino odlučno lice reklo je Manuelu kako se sada pred njim nalazi žena koju je trebao kako bi ih uvela u apartman.

"Bog je uslišio moje molitve", rekla je i objema rukama uhvatila Manuelovu desnu. "Nikad se nisam prestala moliti. Bog me poslušao! Sada moramo Pedra odvesti kući! Za dva dana, kažeš kako će moći putovati?"

"Da, ali u ta dva dana treba srediti brojne stvari", rekao je Manuel.

"Najprije bombe." Otišao je do stola, otvorio vreću i izvadio crnu

kutiju veličine i oblika kutije cigareta. "Ovo je mala bomba. Moraš ju sakriti u hotelsko predvorje." Izvukao je još jednu crnu kutiju iz vreće. Ova je kutija bila četiri puta veća od prve i zamotana u celofan. Pažljivo je spustio kutiju na stol. "Ovo je velika bomba koja će uništiti kuhinju. Nadam se kako ju nećemo morati upotrijebiti." Onda je iz vreće izvukao malu kutiju. "Ovo je detonator. Vidiš ova dva dugmeta. Pritisnem gornje i mala bomba eksplodira. Pritisnem drugo dugme i velika bomba eksplodira. Ovo ću imati kod sebe. Ti ćeš imati bombe."

Anita se pomaknula naprijed i zagledala u dvije kutije na stolu. Manuel ju je promatrao. Njezino hrabro, odlučno ponašanje davalo mu je sigurnost.

"Sakrit ću ove bombe", rekla je. "Možeš se osloniti na mene." "Odlično", rekao je Manuel. "Sutra navečer Fuentes i ja ćemo doći ovamo u ponoć. Onda ćemo nas troje otići u hotel. Sigurna si kako nas možeš uvesti u apartman?"

"Sigurna sam", rekla je Anita.

"Onda sutra navečer, ovdje, u ponoć." Manuel je krenuo prema vratima.

Položila je ruku na njegovo rame.

"Vjerujem ti. Ti si dobar čovjek. Ne vjerujem Fuentesu, ali tebi ..." Pogledala ga je. "Naši ljudi kažu kako si ti čovjek od istine. Ovo činim samo zbog Pedra."

Manuel je izašao na hodnik.

"Sve će biti u redu", rekao je, mrzeći samog sebe, ali sada je samo razmišljao što će četiri milijuna dolara značiti za njegovu budućnost. "Sutra navečer", i krenuo je hodnikom i niz stube dok ga je Anita gledala.

Zatvorila je i zaključala vrata, a onda otišla na drugu stranu sobe, otvorila ladicu i izvukla Pedrov nož, objasnio joj je kako postoje trenuci kad se čovjek mora zaštititi.

Izvukla je nož iz korica. Pomislila je na Josha Prescottta, noćnog hotelskog detektiva. On je bio napast. On je bio jedini koji ju je mogao spriječiti u skrivanju bombi.

Pogledala je blistavu oštricu. Za Pedra će učiniti sve: čak i oduzeti život.

Preodjenula se u crnu majicu i crne hlače. Zataknila je nož za pojas

i navukla majicu preko njega kako bi ga sakrila. Onda je u najlon vrećicu stavila dvije bombe.

Bilo je 01.15 h.

Izašla je iz svog stana i krenula u dugu šetnju do hotela Spanish Bay.

Svaki muškarac ima slabost, a Josh Prescott, noćni detektiv hotela Spanish Bay nije bio izuzetak. Bio je muškarac konstantne rutine. Također je bio muškarac koji je jako volio žene. Čak je i sam priznao kako previše voli seks. Mike Bannion, znajući kako je ovaj čovjek opasan, proučio je njegovu rutinu. U 01.00 h Prescott je patrolirao hodnicima hotela. U 01.40 h prošao je hotelskim predvorjem i praznim restoranima. U 02.00 h posjetio je kuhinju. U 02.45 h obišao je okolinu hotela i bazene. Bio je toliko točan da je Mike po njemu mogao namjestiti sat. To je bila Prescottova slabost. Bannion je tu informaciju prenio Bradeyju.

I, u 02.45 h Maggie je uskočila u bazen, sada napušten, i pod blistavim svjetlima počela plivati gracioznošću sirene, i Prescott je zastao i zagledao se.

Uhvatio ju je pogledom s vremena na vrijeme i smatrao ju opako dobrim komadom, ali sada, stojeći na rubu bazena, gledajući ju kako se brčka praktički gola u mini bikiniju, on je, kao stoje Bradey i prevideo, podlegao njezinim čarima. Maggie je dobro naučila ulogu, mahnula mu i zapli-vala prema stubama. Pretvarala se kako se ne može popeti i Prescott je jurnuo naprijed i pružio joj ruku.

Bradey je, promatrajući iz sjene, kimnuo u znak odobravanja. Hitro i nečujno kliznuo je do sporednog ulaza hotela znajući kako će Prescott biti zauzet barem pola sata. Čak i u ovo doba u predvorju je bilo ljudi, većina polupijana, glasno su se pozdravljali prije no što su se zaputili prema svojim apartmanima.

Odjeven u sako, s karanfilom zataknutim za rever i plavom bradom, Bradey je bez oklijevanja krenuo preko predvorja prema dizalima. Nitko nije obraćao pažnju na njega. Bio je dio scenografije.

U ovo su doba dizala bila na automatskom. Ušao je u jedno i pritisnuo dugme najgornjeg kata.

Četiri minute kasnije otključao je vrata s natpisom Održavanje i ušao u dizalo koje će ga odvesti u sobu sa sefom.

Trebalo mu je nekoliko minuta za prilagođavanje alata kako bi

pokrenuo dizalo. Bio je prilično opušten, jer je znao kako su dva čuvara, do sada, sakupila nakit i vrijednosti od gostiju i spremili ih u kutije i zaključali ih u sef.

Upalio je svjetlo i pogledao tri brave na sefu. Nema problema, rekao je samome sebi. Trebat će mu komad čelika. Ove su brave bile za djecu. Više ga je zanimao požarni zlaz na stropu.

Skinuo je zasun, otvorio vrata, popeo se ljestvama i izašao u noć obasjanu mjesečinom. Tiho poput mačke, krenuo je naprijed i pogledao terasu predsjedničkog apartmana. Tamo dolje, na prigušenoj svjetlosti nalazile su se fotelje, nekoliko staklenih stolića i prekrasan pogled na plažu i ocean.

U apartmanu su se upalila svjetla. Dok je stajao i gledao pojavila se sjena, a onda je Maria Warrenton izašla na terasu. Bila je gola, uz izuzetak dijamanata.

Bradev ju je pogledao, sada je klečao, oči su mu bile prikovane za blistanje dijamanata koje kao da je upalilo vatru na mjesečini.

Onda se na terasi pojavio VWilbur VWarrenton. Nosio je Nikonov fotoaparat s bljeskalicom.

Dok je Maria pozirala uz ogradu terase, mjesečina je padala direktno na nju, VWilbur ju je fotografirao.

Gledajući ju, Bradev je pomislio kako bi volio vidjeti fotografije. Kako su se ovi bogati voljeli preseravati! Ova je žena imala dobro tijelo, ali unatoč dijamentima, Bradev je zaključio, nije bila u Maggienoj klasi.

"Ove će biti dobre", istaknuo je VWilbur. "Sada idemo u krevet."

Bradev je gledao Mariju kako se udaljava od ograde, prilazi VWilburu i grli ga.

"Kasnije ćemo spavati", rekla je. "Umoran?"

"Pa, bio je to itekakav dan. Ti su dijamanti na tebi veličanstveni, a ti si još veličanstvenija."

Zajedno su ušli u apartman i nestali s Bradevjevog pogleda. Ostao je nepomičan sve dok se svjetla nisu ugasila. Onda se, na mjesečini, nečujno s krova spustio na terasu. Velika staklena vrata apartmana bila su širom otvorena i nasmiješio se samom sebi. Ovo će biti jako lagan posao. Ušao je u dnevnu sobu poput sjene.

Na jednoj od fotelja nalazili su se nemarno bačeni dijamanti. Bradev je stao, jedva vjerujući stoje vidio. Slaba je svjetlost dolazila iz spavaće sobe i čuo je Marijin uzdah.

"Da, sada, dragi", uzdisala je. "Brzo... sada!"

Bradev je bio u iskušenju da zgrabi ovo bogatstvo u kamenju, ali se sjetio kako je Haddon također želio sadržaj kutija u sefu, okrenuo se. Sutra navečer! pomislio je. Kakav će to plijen biti! Popeo se na krov apartmana i sišao u sobu sa sefom. Onda je ušao u dizalo i spustio na najgornji kat. Zaključao je vrata Održavanja, a onda se zadovoljno spustio na prvi kat. Bilo je 02.50 h. Nagnuo se preko ograde stuba i pogledao predvorje. Nekoliko je ljudi još uvijek razgovaralo, ali kretali su se prema dizalima.

Naravno, Maggie je još uvijek zabavljala hotelskog detektiva. Bradev je sišao stubama. Izgledao je poput još jednog gosta koji odlazi.

Pet minuta kasnije bio je u svom bungalovu. Dvadeset minuta kasnije, Maggie mu se pridružila u njihovoj spavaćoj sobi. "Ideš!" rekla je. "Prilično je dobar ljubavnik! Prasnuli smo se u grmlju."

Bradev je sjedio na krevetu i s divljenjem ju pogledao. "Bravo, curo! A sutra navečer?" Skinula je bikini. "Imamo sudar." Krenula je prema kupaonici. "Bio je samo malo previše napaljen. Nemaš ništa protiv ako odem na spavanje, dušo? Stvarno sam potrošena."

Bradev se nacerio.

"Ako ikoja djevojka zaslužuje san to si ti", reče. "Sutra navečer obavljamo posao."

"Stvarno?"

"Idi pod tuš. Sutra navečer."

Dok se razodijevao pomislio je na one dijamante koji su onako ležali na fotelji. Hoće li ih ta neoprezna kučka sutra navečer opet baciti na fotelju? Hoće li biti toliko lako? Odjednom ga je oblio hladan znoj kad je pomislio kako je propustio prigodu života.

Anita se, u crnoj majici i crnim hlačama, nečujno kretala zemljištem hotela Spanish Bay. Išla je prema ulazu za osoblje, stoje značilo kako će morati obići bazen.

Zastala je kad je ugledala Josha Prescottta kako stoji pod reflektorima bazena i srce joj je poskočilo. Onda je vidjela kako pomaže Maggie izaći iz bazena. Gledala je Maggie, oličenje seksa. Gledala je kako razgovaraju, kako Maggie uzima Prescottta za ruku i vodi ga prema grmlju.

Anita više nije bila uplašena kako će ju Prescott uhvatiti, pa je potrčala prema ulazu za osoblje. Sa svojim duplikatom ključeva ušla

je u mračni hodnik i tiho krenula prema kuhinji. Otvorila je vrata i provirila unutra. Čula je zveckanje posuđa i pretpostavila kako su dvojica konobara još uvijek u sobi za odmor i pripremaju pladnjeve za doručak, ali gdje je Dominic, treći kuhar? Ušla je u polumračnu kuhinju i pogledala prema osvjetljenom kuharskom uredu. Mogla je vidjeti Dominica za stolom, kako čita.

Hitro je ušla u ostavu. Podigla je poklopac s posude s brašnom i žlicom iskopala duboku rupu. Ubacila je veliku bombu, nježno ju gurnula dolje i onda, zadihana i uzbuđena, zatrpala bombu. Pažljivo je poravnala površinu brašna, na brzinu obrisala ruke o ručnik i onda hitro izašla iz ostave. Kad je počela dugi put kroz kuhinju u kuharskom je uredu zazvonio telefon. Počela je nečujno trčati i stigla do vrata u trenutku kad je jedan od konobara izašao iz sobe za odmor. Nije pogledao prema njoj, nego je požurio u kuharski ured. Čula je Dominicov glas: "Šunka s jajima za apartman šest ..." i jurila je hodnikom, kroz izlaz za osoblje u sparnu noć. Za koliko će se Prescott vratiti u hotel?

Projurila je oko hotela i krenula stubama prema glavnom ulazu. Predvorje je bilo napušteno. Noćni recepcioner nije bio nigdje na vidiku. Ušla je predvorje i počela mahnjito tražiti skrovište za malu bombu. Na drugoj je strani predvorja ugledala, na zidu pored ulaza u restoran, veliki obojeni drvorez Meksikanke.

Jean Dulac pronašao je ovaj drvorez u zabitom selu nekoliko kilometara od Taxcoa, Meksiko. S njegovim velikim znanjem o starinama znao je kako ovaj drvorez potječe iz Cortesovog perioda i kupio ga. Sada je imao počasno mjesto u predvorju. Anita je jurnula do njega. Tu je pronašla pukotinu među ženinim grudima. Mala je bomba ušla u pukotinu kao da je izrađena za nju.

Muški mucavi glas je rekao: "Lijepa stvar, mala, ali ti si ljepša."

Anitino je srce poskočilo, a onda divljački zalupalo. Ruka joj se stegnula oko drške noža skrivenog ispod majice. Okrenula se.

Debeli, sjedokosi muškarac sjedio je u velikoj fotelji i promatrao ju. Lice mu je bilo crveno i izgledao je kao da napola spava.

"Otkud si se ti pojavila?" pitao je. Anita je kontrolirala paniku i rekla: "Ja sam samo jedna od čistačica." "Lijepo. Mislim kako ću u krevet." Podigao se iz fotelje i teturavo krenuo prema njoj. Mogla je vidjeti

kako je pijan. Kliznula je pored njega i jurnula prema ulazu u hotel. "Hej! Nemoj bježati", rekao je čovjek. "Što kažeš na mali poljubac?" Ali ona je sišla niz stube i nestala u noći trčeći kako nikad do tada nije trčala. Kad je stigla do ulaza i počela trčati niz ulicu čula je glas koji je prepoznala.

"Anita!"

Zastala je i okrenula se.

Olupina od Lincolna pojavila se iz sjena i zaustavila pored nje.

Manuel joj se nacerio.

"Čekao sam te", rekao je. "U redu?"

"Da." Drhtala je. "Rekla sam da ću to učiniti. Učinjeno je!" "Uđi", rekao je Manuel i otvorio suvozačka vrata. "Ti si izvanredna žena!"

Trkom je obišla auto i sjela pored njega.

"Pedro? Jesi li čuo još vijesti?" pitala je.

Manuel ju je potapšao po koljenu.

"Upravo dolazim iz bolnice", lagao je. "Sve ide prekrasno dobro. Spominju kako će prekosutra prebaciti tvog supruga u zatvorsku bolnicu. Odbija im išta reći. Misli samo na tebe i štiti te. On je divan mladić kao što si ti divna djevojka." "Stvarno je toliko bolje?"

"Kao što sam rekao. Sada mi reci za bombe."

Dok ju je vozio kući Manuel je slušao stoji učinila s dvije bombe, glas joj je podrhtavao, suze olakšanja tekle su joj niz lice. Slušao je, kimnuo u znak odobravanja, a ipak je duboko u sebi imao taj šugavi osjećaj kako ju izdaje.

Ali nastavio je razmišljati: pet milijuna dolara! Što nije mogao učiniti s tolikim novcem! Također je pomislio na Fuentesu. Dati tako šupljem, beznačajnom čovjeku milijun bilo bi apsurdno! Ne, pet milijuna uvijek je bolje od četiri. Kad dođe vrijeme riješit će se Fuentesu: brz udarac, a onda u more. Bit će lako.

Dok se parkirao pred Anitinu zgradu potapšao ju je po ruci.

"To ćemo obaviti sutra navečer. Doći ćemo ovamo i Analizirati plan u ponoć. U redu?"

Uhvatila je njegovu ruku objema svojima.

"Da. Sutra navečer." Zastala je, a onda nastavila: "Prijatelju moj, vjerujem ti. Poznat si po istini. Novac mi ništa ne znači. Sve što želim jest Pedro, moj suprug. Vjerujem ti." Manuelu se digao želudac. Progutao je knedlu i namrštio se kad ju je opet potapšao po ruci.

"Osloni se na mene", uzvratila, ne mogavši ju pogledati. "Imat ćeš svog supruga. Sutra naveče, znači, u ponoć." "Neka te Bog blagoslovi i čuva", rekla je, podigla mu ruku i usnama dodirnula njegovu grubu, tvrdu kožu.

"Idi na spavanje", rekao je i povukao ruku. "Sutra navečer." Zadrhtao je dok je brisao ruku, brisao dodir njezinih usana. Dugo je zurio kroz prašnjavi vjetrobrian svog automobila, a onda je s pomisli na pet milijuna dolara očajnički slegnuo svojim ogromnim ramenima, ubacio u brzinu i odvezao se. Iduće jutro, u klimatiziranoj dnevnoj sobi bungalova, Lu Bradev sjedio je u kolicima s krinkom starca i oblikovao mali komadić čelika uz pomoć turpije.

Mike Bannion gledao gaje s druge strane sobe.

Maggie je otišla na plivanje. Sinoć je Bradevu rekla za Mikeovu kćer Chrissv, i zato stoje zavolio ovog krupnog narednika. Bradev se šokirao.

Mučna tišina nadvila se nad sobom, prekidana samo struganjem turpije. S vremena na vrijeme Bradev bi bacio brz pogled prema Mikeu, a onda pogledao u stranu. Mike je razbio tišinu i rekao: "Znaš svoj posao. Čemu to služi?"

Bradev je odložio turpiju i ispružio prste.

"Ovaj komad čelika, Mike, otvorit će sef." Kimnuo je. "Pretpostavljam kako znam svoj posao." Zastao je kako bi zapalio cigaretu. "Večeras obavljamo posao. Bit će lako. Maggie mi je rekla za tvoju kćer. Žao mi je. Dobit ćeš novac, Mike. Uz malo sreće, ovaj posao neće biti problem. To te brine?"

Mike je odmahnuo glavom.

"Ne. Ako ti kažeš kako neće biti problem, zašto bih brinuo? Poput Maggie, imam puno povjerenje u tebe." Onda je poskočio od žestoke boli, poput usijanog noža zabijenog u tijelo. Trudio se sakriti agoniju, ali Bradev, koji ga je gledao, osjetio je nelagodu.

"Bolestan si, zar ne, Mike?" rekao je. "Gledaj, radimo zajedno. Sviđaš mi se. Čeka nas veliki posao. Ako dođe do zajeba svi ćemo završiti u buksi. Svatko od nas treba obaviti posao. Maggie se mora pobrinuti za hotelsko njuškalo. Ti moraš svakog neočekivanog eliminirati iz akcije. Ja moram otvoriti sef i uzeti VVarrentonove dijamante. Mi smo tim. Budi iskren sa mnom, Mike. Bolesan si, zar ne?" Mike je nekoliko trenutaka gledao u svoje ogromne ruke, a

onda pogledao Bradevja.

"Bit ću mrtav za šest mjeseci", istakne. "Zato obavljam ovaj posao. Imam rak."

Bradev je osjetio kako mu se ruke znoje.

Rak!

Doživio je stravu smrti! Ovdje mu je ovaj veliki, disciplinirani čovjek govorio kako će njegovo veliko disciplinirano tijelo za šest mjeseci biti u mrtvačkom sanduku, a ipak, u Mikeovim je očima vidio mir.

"Baš me briga za mene", nastavio je Mike. "Imao sam dobar život. To je samo jedna od onih stvari, ali jako puno marim za kćer. Ne brini. Trebam novac. Neću te iznevjeriti." Bradev se nagnuo naprijed i zagledao u Mikea.

"Večeras, Mike. Recimo da dobiješ jedan od onih napada boli kad te najviše trebam? Gledaj, za ime Božje, budi iskren sa mnom. Ako uistinu misliš kako ne možeš obaviti ovaj posao, otkazat ćemo ga. Možemo otići. Ne želim završiti u zatvoru. Ne želim da Maggie završi u zatvoru. Za ime Božje, Mike, budi iskren sa mnom!"

Mike ga je pogledao ravno u oči.

"Neću te iznevjeriti", rekao je, polagano i razgovijetno. "Obavit ću posao za koji ste me angažirali. Imam tablete protiv bolova. Mrzim tablete, ali večeras ću ih popiti. Dajem ti riječ, učinit ću sve što tražiš od mene."

Bradev se zagledao u tog velikog čovjeka koji je gledao njega i osjetio navalu sigurnosti.

"U redu, Mike", rekao je. "Ne moram ti reći koliko mi je žao. Vraški mi je žao! U redu, kad ti tako kažeš, znam da ćeš obaviti posao."

U tom je trenutku ušla Maggie, zamotana u ogrtač od frotira.

"Umirem od gladi!" izjavila je. "Kad ćemo jesti?"

"Maggie, dušo", rekao je Bradev, "možeš od sebe napraviti totalnu svinju. Večeras odlazimo, i neću morati platiti. Nestat ćemo."

Maggiejevrinula od uzbuđenja.

"Želiš reći kako mogu jesti što god poželim?"

"Tako je", rekao je Bradev. "Možeš probati sve s vražjeg jelovnika. A sada nam daj piće."

Dok je Maggie radila gin martini koji je Mike odbio, Bradev je prešao plan operacije.

"Čim Maggie odvuče hotelsko njuškalo u grmlje krećemo", rekao je

Mikeu. "Imam svu potrebnu opremu. To ćeš prepustiti meni. Najprije ćemo isprazniti kutije, a onda idemo dolje na terasu predsjedničkog apartmana. Ako VVarrentonovi ne spavaju ti ćeš ih uspavati. Uzmemo dijamante i idemo. U tome nema ništa komplicirano. Krećemo čim Maggie ulovi njuškalo: oko 02.45 h. U to vrijeme nema puno ljudi: većina je polupijana. Vraćamo se ovamo, čekamo Maggie, uzimamo Rollsa i odlazimo. Poslije večere ću se naći sa šefom. On će odrediti sastajalište. Sve će to biti sređeno do početka operacije."

Maggie je otpila piće.

"Oh, dušo, bit ću tužna što napuštamo ovo ljupko mjesto. Zavoljela sam ga."

"Ima i drugih mjesta", rekao je Bradev. Pogledao je na sat. "Pretpostavljam kako bi mogli jesti."

Maggie je pljesnula rukama.

"Idemo! Umirem od gladi!"

"A kad ne umireš?" rekao je Bradev. "A ti, Mike?" Boreći se protiv još jednog naleta boli Mike se usiljeno nasmiješio.

"Mislim kako ću ostati ovdje. Zabavite se!"

"Želiš reći kako nećešy'esf/?" viknula je Maggie i razrogačila oči.

"Maggie!" prasnuo je Bradev. "Odvezi me u restoran! Nisu svi svinje poput tebe!"

Zapanjena Maggie uhvatila je kolica i izgurala ih iz bungalova.

"Zamisli! Sa svom tolikom prekrasnom besplatnom hranom, a on nije zainteresiran!" rekla je dok je jurila prema terasi restorana.

"Uspori!" prasnuo je Bradev. "Misliš da voziš formulu 1?" Maggie je nevoljko usporila.

"Gladna sam, dušo", zacvilila je.

"Nemoj se ponavljati!" rekao je Bradev. Odlučio je kako neće reći Maggie kako Mike umire. Znao je kako je Maggie beznadno sentimentalna. Da je znala kako će Mike za nekoliko mjeseci biti mrtav počela bi plakati i bila bi totalno beskorisna za noćasnju operaciju.

Dok je Maggie manevrirala kolicima na ulazu terase restorana šef sale hitro je dojurio do njih, a Bradev se opustio.

Ili dobivaš ili gubiš, pomislio je dok je Maggie vozila kolica prema stolu u kutu.

Osam milijuna dolara!

To je velika lova!

r

Pogledao je apartman. Znao je kako je mogao otvoriti sef i kutije s vrijednostima ovih prebogatih ljudi. Bio je siguran kako će uzeti VVarrentonove dijamante. Stvari su dobro izgledale. Imao je povjerenja u Mikea, unatoč bolesti. Bio je definitivno siguran kako će Maggie zabaviti hotelsko njuškalo.

Osam milijuna dolara!

Posao kao da je bio obavljen!

Ogladnio je od tih misli. Uzeo je jelovnik od šefa sale i bacio pogled na Table d'hôte: meni s pet jela.

"Uzet ćemo sve", rekao je, "i bocu vašeg najboljeg vina." Maggie je uzbuđeno cijuknula i prestrašila starce koji su već jeli.

Kad je sunce počelo izlaziti Manuel Torres bio je zaposlen oko svog broda. Fuentes je ležao i znojio se u kabini slušajući Manuela kako radi.

Fuentes se bojao izaći na palubu, pa se mučio u maloj kabini i pitao patrolira li murjak lukom i proklinjao Manuela jer ga je ignorirao.

Manuel je došao u kabinu tek oko podneva.

"Što si do vruga radio?" zarežao je Fuentes. "Ležao sam na ovoj vražjoj vrućini..."

"Da, prijatelju moj", rekao je Manuel. "Žao mi je zbog tebe, ali uskoro ćemo biti kod kuće. Imaj strpljenja."

Otišao je u kuhinju.

Fuentes je obrisao znoj s lica i otišao do vrata kuhinje. "Što se događa?" zahtijevao je. "Koliko još moram biti u kabini?"

Manuel je stavio lonac vode na štednjak. Ubacio je sol. "Moj je brod spreman za plovidbu", rekao je. "Noćas ćemo obaviti posao. U ponoć ćemo se naći kod Anite." Kad je voda proključala ubacio je špagete." Kroz nekoliko dana krećemo u Havanu s pet milijuna dolara na mom brodu. Uzet ćemo VVarrentonove za taoce. Nitko nas se neće usuditi zaustaviti."

Fuentes je udahnuo. Odjednom je osjetio ushićenje. Kako je samo pametan bio stoje došao ovog čovjeka zamoliti za pomoć! Naravno, brod! Pomislio je kako će oteti avion! Koliko je samo sigurnije brodom! S tim bogatašem kao taocem neće biti problema. Savršen

plan!

"Ti si velik čovjek, Manuele!" izjavio je. "To je sjajna ideja!" Manuel je počeo rezati luk i rajčice.

"Odlazi", rekao je. "Imam puno toga za razmišljanje. Bolje razmišljam nasamo."

Fuentes se, znajući kako je nesposoban za razmišljanje, povukao u kabinu. Kroz nekoliko dana, rekao je Manuel, bit će na putu za Havanu s pet milijuna dolara. Manuel je bio čovjek od istine. Kad je nešto rekao, to nešto se dogodilo. Svi su Kubanci u ovoj maloj koloniji tako govorili. Neprestano su ponavljali: "Manuel Torres je čovjek od istine. Što obeća to se ostvari."

Fuentes je sjeo na krevet i stavio ruke na koljena. Za nekoliko će dana vrijediti milijun dolara! Sama pomisao na tolik novac izazvala je vrtoglavicu.

Milijun dolara!

Što će učiniti s tolikim novcem? Možda kupiti farmu? Odmahnuo je glavom. Ne, rad na farmi šećerne trske bio je pretežak. Fuentes je napustio rodno mjesto jer nije mogao podnijeti svakodnevno rezanje šećerne trske. Možda brod? Mogao bi sakupiti posadu i ribariti. Zamislio je sebe, poput Manuela, s velikim ribarskim brodom, ali neće raditi poput Manuela koji nije imao posadu koja bi mu pomogla. Sjedio je i razmišljao.

Milijun dolara!

Ne, razmišljao je poput seljaka, rekao je sam sebi. Šećerna trska! Ribarenje! Smiješno! Pronaći će djevojku. S milijun dolara lako će pronaći djevojke. Kupit će kafić. Djevojka će ga voditi, a on će biti važni patron, hodat će uokolo, razgovarati, stjecati prijatelje. Da, to će biti njegov budući život!

Manuel je ušao u kabinu i donio veliku zdjelu špageta. "Jedimo", rekao je.

Tek kad su završili s jelom Manuel se opustio i počeo govoriti.

"Želim da znaš, prijatelju moj", rekao je gledajući Fuentesu u oči, "kako ovo nije operacija bez problema."

Fuentes, koji je mislio kako s Manuelom kao glavnim ne može biti problema, se ukočio.

"Problemi? Kakvi problemi?" pitao je nervozno.

Manuel je zapalio cigaretu i položio svoje velike ruke na stol.

Pogledao je prljavi zid kabine iza Fuentesesa kao da Fuentes nije tu, kao da razgovara sa samim sobom.

"Ući ćemo u apartman zato što Anita ima kopiju ključa." Rekao je: "To je prvi korak. Onda ćemo zarobiti to dvoje bogataša, vezati ženu i natjerati muškarca da nazove svog oca u Texasu. Njegov će otac sakupiti pet milijuna dolara. To će potrajati. Moraju biti u gotovini: novčanice ne veće od sto dolara. Bit će upozoren da ne ide na policiju. Sa svim njegovim novcem, sumnjam kako će biti problema. Objasniti ću mu kako odlazimo brodom i s njegovim sinom kao taocem. Kad stignemo u Havanu ili na neko mjesto, njegov će sin biti pušten. Ti dobivaš svoj dio. Ja ću onda otploviti na neko mjesto s ostatkom novca. Sve mi se to čini prihvatljivo. Nema policije. Nema problema." Zastao je i pogledao Fuentesesa. "Slažeš li se?"

Fuentes se nervozno promeškoltio.

"Da, ali maloprije si rekao kako ima problema." Prešao je rukom preko svog znojnog lica. "Sada mi kažeš kako nema problema. Ne razumijem."

"Prijatelju moj, lako zaboravljaš", tiho je rekao Manuel. "Naš veliki problem je Pedrova supruga."

Fuentes se zagledao u njega.

"Da, ali što je žena? Ako bude stvarala probleme, ja ću ju zaklati."

Manuel je odmahnuo glavom.

"Onda će se i murija umiješati. Ne razmišljaš. Ne smije biti ubijanja. Za sada, s mojim planom, murija se neće miješati. Otac će nam dati novac i odlazimo. Nema murije. Ako ubijemo Anitu što ćemo učiniti s njezinim tijelom? Otići ćemo s tim bogatašem i upozoriti njegovu suprugu da šuti ili ćemo ga ubiti. Nitko neće znati što se događa. Ukrcat ćemo se na brod i otploviti, ali ako ubijemo Anitu upali smo u sranje. Razumiješ?"

Fuentesov spori mozak pokušao je shvatiti stoje Manuel govorio, ali nastavio je razmišljati o milijun dolara koje će uskoro imati. Prisilio se na razmišljanje, a onda mu se na licu pojavio lukav osmijeh. "Zar je to toliki problem?" pitao je. "Svi ćemo se ukrcati na brod i kad isplovimo onda ću ju zaklati. Bit će hrana morskim psima."

Manuel se nagnuo naprijed i svojim debelim prstom kuckao po stolu kao da naglašava svaku riječ.

"To nije obična žena. Kako ćemo ju dobiti na brod bez supruga koji umire i koji je možda već mrtav?"

Fuentes je odustao. Ovo je bilo nešto s čime se njegov spori mozak nije mogao nositi.

"I, što ćemo učiniti?" pitao je. "Kažeš mi kako ju ne mogu ubiti. Kažeš mi kako neće napustiti apartman bez svog glupog supruga. Što ćemo učiniti?"

Manuel je kimnuo.

"To je problem. I ako ga ne riješim neće biti novca za nikoga." Stisnuo je šake i udario po stolu. "Moram riješiti taj problem!"

Fuentes se izvalio. Ovo nije bilo za njega. Čekao je. Činilo se kako Manuel opet razgovara sam sa sobom i zuri u zid iznad Fuentesove glave. "Moram joj lagati: lagati i lagati i lagati. Moram doći do tog novca! Cijela moja budućnost može se promijeniti uz pomoć tog novca! Moram joj lagati! Moram ju uvjeriti kako će dobiti supruga. Moram biti nježan dok se ne ukrca na brod. Da, u pravu si, prijatelju moj, ako, i samo ako, postane problem, onda ću ju prepustiti tebi." Stavio je ruke na svoju ćelavu glavu i zarežao: "Moji mi ljudi vjeruju. Ona mi vjeruje. Ako učinim ovu stvar više neću biti čovjek od istine. Godinama sam živio kao čovjek od istine."

Dok je slušao, u Fuentesovom se malom, lukavom umu pojavila zastrašujuća pomisao.

Ako se ovaj čovjek istine tako lako može odreći istine i izdati jednog od svojih ljudi, koliko je milijun dolara koje mu je ovaj čovjek od istine obećao dati bilo sigurno?

Recimo da su na brodu s pet milijuna dolara i Manuel mu kaže neka zakolje Anitu? Hoće li tu stati? Hoće li ovaj čovjek od istine zaključiti kako je pet milijuna bolje od četiri? Hoće li ga iznenada udariti i baciti za Anitom da ga pojedu morski psi?

Osjetio je navalu straha.

Manuel ga nije gledao. Sada je zurio u svoje ogromne ruke. "To je jedino rješenje. Moram joj lagati", promrmljao je, "i neka mi Bog oprost."

6

Sugavo raspoložen, detektiv prvog stupnja Tom Lepski sjedio je za svojim stolom u detektivskom odjelu policijske uprave Paradise Cityja. Prelistavao je sinoćnja izvješća i mrmljao samome sebi.

Njegovo šugavo raspoloženje bilo je uzrokovano svađom sa suprugom Carroll: svađa koju je izgubio i to ga je živciralo. Lepski je volio svoj krevet. Uvijek je žurio kako bi u postaju stigao na vrijeme, ali to ga nije brinulo. Žurba je bila podešena u sekundu.

Nije volio ništa više osim doručka: tri jaja, prženu šunku, tost, džem i kavu. U 07.15 h Carroll je izašla iz kreveta, otišla u kuhinju i pripremila taj obrok dok se Lepski brijao, tuširao i odijevao čistu odjeću.

Ovog jutra, odjenuo je košulju i navlačio hlače kad se namrštio. Nije mogao osjetiti uobičajeni miris pržene šunke niti čuti pucketanje pečeneh jaja. Zbunjen, zakopčao je hlače, krenuo prema kuhinji i pronašao Carroll kako stoji na vratima spavaće sobe i na vilici drži ukusan komad šunke. "Bok, dušo", rekao je Lepski i zastao. "Kako ide moj doručak?"

"Nema čiste košulje ... nema doručka", rekla je Carroll svojim šefovskim glasom.

"Košulja?" Lepski je zijevnuo. "Kakve veze košulja ima s mojim doručkom?"

"Nisi odjenuo čistu košulju koju sam ti sinoć pripremila." Lepski je ispustio zvuk koji bi prestrašio i divlju mačku. "S ovom jebenom košuljom je sve u redu! Idemo na doručak." "Taje košulja prijava!" rekla je Carroll. "Zar nemaš nimalo ponosa?"

"Ponosa? Kakve vražje veze ima ponos s mojim doručkom?"

"Lepski! Nosio si tu košulju tri dana", rekla je Carroll polagano i razgovijetno. "To je sramota! Ja sam se potrudila izvaditi čistu. Odjeni ju!"

"Još jedan dan neće škoditi. Idemo na doručak!"

"Ne želim da ti, kao detektiv prvog stupnja, izgledaš poput propalice! Nema čiste košulje ... nema doručka!"

Lepski je oklijevao. Vrijeme je istjecalo. Želio je doručak i, vidjevši Carrollinim odlučan pogled, zacvilio je i skinuo uvredljivu košulju, i pri tome potrgao dugmad. Dok je odijevao čistu, Carroll je kimnula, a onda se vratila u kuhinju.

Zakasnio je deset minuta. Max Jacobv ga je namjeravao zajebavati, ali kad je vidio Lepskijevo kiselo lice zašutio je. "Kubanci!" iznenada je eksplodirao Lepski. "Pogledaj sinoćnju gužvu!" Mahnuo je izvješćima prema Jacobvju. "Svaku jebenu noć, ta gamad napravi

probleme! Izbjeglice! Florida postaje gadna poput Chicaga!"

"Pa, barem imamo posla", rekao je Jacobv.

Telefon na Lepskijevom stolu je oživio.

Zgrabio je slušalicu i urliknuo: "Lepski!"

"Larry. Šugavac koji je ubio ono dvoje u pljački stanarine dolazi sebi. Kreštavi doktor kaže kako imamo tri minute za razgovor s njim. Želiš da ja popričam s njim ili ćeš ti?" "Ja!" viknuo je Lepski. "Stižem za deset minuta." Zalupio je slušalicu. "Idemo, Maxe. Onaj ubojica iz zgrade dolazi sebi. Idemo!"

Na putu prema bolnici, s Lepskim za volanom, Jacoby je rekao: "Nosiš prilično lijepu košulju, Tome."

Lepski ga je sumnjičavo pogledao i zapitao se je li smuljan. "Misliš?"

"Naravno. Ne znam kako uspijevaš nositi toliko čistih košulja."

Lepski je izgledao zadovoljno.

"To je stvar ponosa. Nakon svega, ja sam ovdje glavni murjak. Glavni murak mora biti dobro odjeven. Kad već govorimo o košuljama, Maxe, ta krpa koju nosiš je sramota." "Pretpostavljam", uzdahnuo je Jacobv, "ali ja nemam mrak djevojku poput Carroll koja bi se brinula za mene." Lepski se namrštio.

"Kakve ona veze ima s tim? U redu, ona se brine za rublje, ali svako s trunkom ponosa trebao bi svakog dana promijeniti košulju. Pazi se."

"Aha", uzdahnuo je Jacobv. "Pazit ću se."

Dr. Gerald Skinner, upravitelj bolnice Paradise Cityja, primio ih je u svom uredu. Bio je visok, mršav, ćelav i zaposlen. "Znam kako vas dvojica gospodina iz policije želite ispitati onog Kubanca", rekao je. "Moram vam otvoreno reći kako umire. Postoje dobri znaci kako dolazi svijesti, ali hoće li ili ne, biti smislen, ostaje za vidjeti."

"Stvarno će riknuti?" pitao je Lepski, svjestan kako je on ustrijelio mladog Kubanca.

Skinner je slegnuo ramenima.

"Rekao bih tako, ali mlad je. Mogli bi ga spasiti. Znaci ne idu u njegovu korist. Na intenzivnoj bi mogao preživjeti, i dobiva najbolju moguću njegu."

Lepski je frknuo.

"Ubio je dvoje ljudi. Koga briga?"

Skinner ga je hladno pogledao.

"Nas je briga", rekao je. "Moramo sačuvati reputaciju spasitelja života, bez obzira kakvih. Zamolit ću vas da vaš razgovor s tim čovjekom ne traje dugo."

"U redu, doktore."

Skinner je pritisnuo dugme i pojavila se medicinska sestra. "Odvedi ovu dvojicu policajaca u sobu šest", rekao je. "Do viđenja, gospodo", i kimnuo i podigao debelu fasciklu. Prateći sestru Lepski i Jacoby ušli su u sobu Pedra Certesa. Pored njegovo kreveta Larry Stevens, detektiv trećeg stupnja, sjedio je i dosađivao se. Njegovo okruglo, pjegavo lice ozarilo se kad je ugledao Lepskog.

"Gad se glasa", rekao je i ustao. "Jel' u redu da skoknem na doručak?"

"Nema frke, Larry. Prepusti ga meni."

Lepski je sjeo u ispražnjen stolac pored kreveta. Jacoby je uzeo drugi stolac, sjeo i s nadom izvadio notes i olovku. Lepski je pogledao čovjeka u krevetu i namrštio se. Ako su znakovi smrti postojali, vidjeli su se na mršavom, blijedom licu ovog Kubanca.

Čekali su.

Prošlo je pet minuta i Lepski je počeo gubiti strpljenje. Uhvatio je Pedra za vruće, mršavo zapešće i snažno povukao. Pedro je zastenjao i otvorio oči.

"Kako se osjećaš, sinko?" pitao je Lepski. Njegov nježni glas zapanjio je Jacobyja jer nikad nije čuo takvog Lepskog. Pedro je zastenjao i zatvorio oči.

"Slušaj me, sinko, tko si ti?" pitao je Lepski, polagano, razgovijetno. "Kako se zoveš?"

Pedro je polagano otvorio oči.

"Idi u pakao", promrmljao je i zatvorio oči.

"Sinko, nešto ti moram reći. Jako si bolestan i doktor mi kaže kako nećeš preživjeti. Kroz jako malo vremena bit ćeš neidentificirani leš ako mi ne kažeš svoje ime", rekao je Lepski. "Želiš da se to dogodi?" Pedro je otvorio oči i zagledao se u Lepskog.

"Neidentificirani leš", ponovio je Lepski tužnim glasom zbog kojeg je Jacoby razjapio usta. "A sada, ne želimo razgovarati o tome, ali u ovom gradu umire dosta propalica. Prije neki dan umro je stari cuger. Nije imao dokumenata. Nitko nije znao tko je on. Pokušali smo pronaći njegove rođake, ali nitko se nije javio. Kad grad dobije

neidentificirano tijelo, znaš što se događa? Pogreb košta. Taj stari cuger zamotan je u gumeno platno, odnesen na more i bačen morskim psima. Ne želiš da se to dogodi i tebi, sinko, zar ne?"

Jacoby je opet razjapio usta. Reakcijom je gotovo upropastio Lepskijevu laž, ali Lepski mu je namignuo i uspio je zadržati jezik za zubima.

"Nitko ne želi završiti na jelovniku morskog psa, zar ne?" nastavio je Lepski. "Kad bi znali tko si, mogli bi kontaktirati tvoju obitelj ili suprugu, ako si oženjen, i bio bi dostojno sahranjen. Ne želiš biti bačen u more, zar ne?"

Pedro je zadrhtao i sjena strave preletjela mu je licem. Lepski je čekao, znajući kako Kubanci nisu samo religiozni nego i praznovjerni.

Nakon pauze, Lepski je nastavio: "I, sinko, pomogni nam da ti omogućimo dostojnu sahranu." Nagnuo se naprijed. "Kako se zoveš?"

Pedrovo se disanje ubrzalo.

"Morski psi?" promrmljao je.

"Da, sinko, znaš kako je zaljev pun gladnih morskih pasa koji čekaju obrok." Pedro je zadrhtao.

"Zovem se Pedro Certes", prošaptao je naposljetku. Lepski je, još uvijek blagim, sućutnim glasom, pitao: "Gdje živiš, Pedro?"

"Fish Road dvadeset sedam, Seacomb", promrmljao je Pedro nakon dugog oklijevanja.

"Imaš li suprugu, Pedro? Otići ćemo do nje i reći joj neka te dostojno sahrani."

"Anita."

"Što radi, Pedro? Gdje radi?"

"Ona radi ..." Pedro je uzdahnuo, zatvorio oči i opustio se.

"Zovi sestru!" oštro je rekao Lepski. "Izgleda da će rik-nuti." U trenutku kad je Jacobv skočio na noge, sestra je ušla. "Vrijeme je isteklo", rekla je odrješito. "Rikava", rekao je Lepski.

Sestra je došla do kreveta, izmjerila Pedrov puls, a onda slegnula ramenima.

"Poživjet će još malo", rekla je nezainteresirano. "Odlazite. Moram se pobrinuti za njega."

Vani, na hodniku, Jacobv je rekao: "Ona priča s morskim psom bila

je poprilično okrutna, zar ne?"

"Upalila je, zar ne? A sada u Fish Road."

Deset minuta kasnije dva su detektiva razgovarala s kubanskim kućepaziteljem u šugavoj zgradi gdje je Anita Certes živjela.

Kućepazitelj je bio mali, debeli čovjek crnih brkova i malih, podlih očiju.

"Pedro Certes? Naravno, živi ovdje. Najgornji kat, lijevo." "Je li mu supruga kod kuće?"

"Ne. Radi."

"Gdje radi?"

Kućepazitelju se Anita sviđala. Nije imao vremena za Pedra, ali Anita je s njim uvijek provodila malo vremena. Neće murjaku dati nikakve informacije o Aniti. Na licu mu se pojavio tup izraz.

"Nemam pojma."

Lepski je frknuo.

"Želimo ju pod hitno pronaći. Hitno. Suprug joj umire. Samo ju želimo odvesti do njega."

Kućepazitelj je samo pokazao zube.

"Jedan od naših ljudi umire i dva murjaka dolaze po njegovu suprugu. Jako strašno."

"Znaš li ili ne znaš gdje radi?" zalajao je Lepski.

"Rekao sam ti. Ne znam."

"Kad se vraća s posla?"

Kućepazitelj je znao Anitin raspored, ali to neće reći murjaku. Slegnuo je ramenima.

"Otkud da ja to znam? Ponekad kasno. Nemam pojma." "Kako izgleda?"

Znači ova dva pametna murjaka nemaju Anitin opis, pomislio je kućepazitelj. To su dobre vijesti.

"Kako izgleda? Kao svaka Kubanka: tamnoputa, jako debela, nosi kosu u pundži." To je bilo sve što je mogao smisliti kako bi krivo opisao Anitu.

"Koliko ima godina?"

"Otkud da znam? Koliko hoćete. Dvadeset, trideset, tako nešto."

Lepski je zarežao, znajući kako od ovog Kubanca neće dobiti nikakve korisne informacije. Mahnuo je Jacobvu glavom i izašao na ulicu.

"Ovi prokleti Kubanci se drže zajedno", rekao je. "Morat ćemo nadgledati zgradu. Ti ostani, Maxe. Poslat ću dvojicu da te zamijene. Provjeri papire svake Kubanke, debele ili mršave, koja uđe u zgradu."

"Jako dobar posao", ogorčeno je rekao Jacobv.

Lepski je zagundao, uskočio u auto i krenuo na istok, prema postaji. Nekoliko minuta kasnije kućepazitelj je izašao na ulicu noseći kantu za smeće koju je ostavio na pločniku. Primijetio je Jacobvja koji se pretvarao kako ga zanima ribolovna oprema u izlogu obližnje trgovine.

Kućepazitelj se vratio u svoj stan. Dugo je zamišljeno stajao, a onda pozvao sina: tamnookog, pametnog dvanaestogodišnjeg dječaka.

"Znaš brod Manuela Torresa?" pitao ga je otac.

"Naravno da znam! Znam sve brodove."

"Odlično. Brzo idi tamo. Reci gospodinu Torresu kako je murija bila ovdje i raspitivala se za gospođu Certes. Reci kako motre zgradu. Jasno?"

Dječak je kimnuo, napustio zgradu, prošao pored Jacobvja s trijumfalnim osmjehom na licu i jurnuo prema luci. Maria VVarrenton ostavila je toliki nered u kupaonici da je Anita kasnije otišla s posla. Na početku duge šetnje prema Seacombeu, Manuelov stari Lincoln zaustavio se pored nje. "Uđi, Anita", rekao je.

Anita je otvorila suvozačka vrata i sjela.

"Nije valjda Pedro? Nije mu se pogoršalo?" pitala je drhtavim glasom.

"Ne, dobro je." Manuel je ubacio u brzinu i krenuo sporednom ulicom koja je vodila prema luci. "Ne smiješ kući. Murija te traži."

Anita je uzdahnula i rukama prekrila lice.

"Murija?"

"Da. Ali nemoj se uzbuđivati", kazao je Manuel. "Moraš ostati na mom brodu sve dok ne dođe vrijeme odlaska na posao. Ne smiješ se pojavljivati na ulici. Koliko znam murija nema tvoj opis. Ispitali su tvog kućepazitelja, ali nije im ništa rekao, ali bit će sigurnije ako ostaneš na mom brodu, pa ćemo onda moći dogovoriti večerašnji posao."

"Ali kako su saznali moju adresu?" pitala je Anita. "Pedro im ju nikad

ne bi rekao."

Manuel nije vjerovao u to. Bio je siguran kako je murija razgovarala s Pedrom, i iako je umirao, iz njega su izvukli njegovo ime i adresu.

"Pedro? Ne, definitivno! Neki doušnik. Čak i među našim ljudima postoje doušnici", rekao je Manuel. "Ne brini. Sve će biti u redu." Parkirao je u blizini svoje ribarske brodice. "A sada ćemo isplanirati do kraja."

U kabini su pronašli Fuentesu kako leži na krevetu. Sjeo je i zagledao se u Anitu.

"Što ona radi ovdje?" zahtijevao je.

"Nesreća", tiho je rekao Manuel i sjeo za stol. "Murija ju traži. Ostat će ovdje sve dok ne krene na posao."

Fuentes je nešto zaustio, ali Manuel ga je ušutkao zamahom ruke.

"Sjedi, Anita."

Kad je sjela za stol, nastavio je: "U koje bi vrijeme večeras trebali započeti s operacijom?"

"U pola jedan", rekla je Anita bez oklijevanja. "U blizini apartmana neće biti nikoga. Hotelski detektiv u jedan će sat patrolirati hodnicima. Osoblje će biti zauzeto čišćenjem kuhinje. To je pravo vrijeme."

"Kad ti završavaš s poslom?"

"Poslije dvadeset dva sata. Daj mi komad papira i olovku kako bih ti nacrtala put do ulaza za osoblje."

Manuel je izvadio papir i olovku i gledao Anitu kako crta. Dok je crtala pogledao je Fuentesu i kimnuo kako bi mu dao do znanja kako Anita zna što radi.

Dala mu je papir.

"Vidiš?"

Manuel je nekoliko trenutaka gledao nacrt, a onda kimnuo. "Znači dolazimo odstraga, to je Ranch Road. Prijeći ćemo preko terena za golf, a onda stazom koja vodi do ulaza za osoblje?"

"Da."

"Ima li kakvih problema?" "Ne, ali pazite da vas ne vide." "A onda?"

"Točno u pola jedan otvorit ću vrata za osoblje. Morate biti tamo kako bi smjesta ušli. U blizini neće biti nikoga. Odvest ću vas do dizala u podrumu i otići ćemo gore. Apartman u kojem su VVarrentonovi ima privatno dizalo. Ići ćemo stubama i ja ću otključati vrata."

"Recimo da budu unutra?"

"Nikad nisu prije pola dva. Zaključat ću vrata, izaći ćemo na terasu i čekati. Ostatak prepuštam vama."

Manuel je razmislio o ovome, svjestan kako ga Fuentes gleda.

Naposljetku je rekao: "Zvuči dobro."

"Manuele", tiho je rekla Anita. "Podrazumijeva se kako moj suprug ide s nama."

Nastala je duga pauza. Fuentes je provukao prste kroz svoju dugu, masnu kosu. Manuel je pogledao izgrebani stol, a onda podigao glavu i zagledao se u Anitu.

"Da", rekao je. "To se oduvijek podrazumijevalo. Pedro se oporavlja, ali Anita, dolaskom na moj brod stanje bi mu se moglo pogoršati. Još je uvijek jako bolestan."

Anita se skamenila.

"Ako ne obećaš kako ide s nama, neću otvoriti vrata za osoblje", rekla je odrješito.

"Razumijem tvoje osjećaje. Ti si dobra žena, ali razmotrimo malo bolje taj problem", rekao je Manuel i usiljeno joj se nasmiješio. "Imamo sve kako bi izveli pritisak: dvije bombe i VVarrentonove, ali tvoj je suprug još uvijek jako bolestan. Za dva bi tjedna mogao putovati bez opasnosti za pogoršanje, ali murija te trenutno traži i ne možemo čekati dva tjedna. Naš plan mora se ostvariti noćas. Ja ću otići u bolnicu, porazgovarati s prijateljem i saznati smije li se Pedro micati. Ako kaže da može onda nema problema, ali ako mi kaže kako bi putovanje morem bilo opasno za Pedra onda imam drugi prijedlog za tebe."

Anita je nepomično sjedila i zurila u Manuela. Osjećao je nelagodu. Njezine crne oči prodorno su ga promatrale. "Kakav drugi prijedlog?" Glas joj je bio tih i grub.

"O tome trenutno ne moramo razgovarati." Manuel je ustao. "Ja idem u bolnicu porazgovarati s prijateljem. Nadam se kako neće biti alternative. Vraćam se za sat vremena." "Čekat ću", rekla je Anita, "ali podrazumijeva se kako neću otvoriti vrata ako Pedro ne ide s nama."

"Naravno", i Manuel je napustio kabinu, prešao dasku, ušao u auto i odvezao se.

Fuentes je zurio u Anitu, oči su mu isijavale mržnju. Poželio je izvući nož i zaklati ju. Milijun dolara, ako bude sreće, bili su mu nadohvat ruke, ali ova bi žena mogla upropastiti cijelu operaciju.

Anita ga nije gledala. Zurila je u svoje stisnute šake. "Manuel je čovjek od istine", rekao je Fuentes. "Moraš učiniti kako kaže. Moraš biti razumna."

Anita je podigla pogled. Blistanje njezinih očiju prestrašilo je Fuentesu.

"Ti si kriv za to! Ti si uvjerio mog supruga da učini tu strašnu stvar! Ti si mu dao pištolj! Nemoj mi se obraćati! Neka te Bog kazni!"

Fuentes nije imao što za reći. Legao je na revet i zagledao se u strop kabine. Žena je bila opasna, pomislio je. Kakvu će joj laž Manuel reći?

Kad je Lepski rekao naredniku Joeu Biegleru kako sada ima ime ubojica iz pljačke stanarine i kako je važno locirati ubojčinu suprugu, Beigler je, pijući kavu, rekao Lepskom kako je obavio dobar posao. Ipak, kad je Lepski rekao kako želi dvojicu ljudi u Fish Roadu kako bi motrili zgradu i zamijenili Jacobvja, Beigler je pogledao Lepskog kao da je tražio tonu zlata.

"Nemam dva čovjeka", rekao je Beigler nakon duge pauze. "To je tvoj problem. Ja želim nadzor nad zgradom. Ne mogu saznati gdje ta žena radi, znači najbolje ju je uhvatiti kad se bude vraćala s posla", rekao je Lepski strpljivo kao da objašnjava zaostalom djetetu.

Beigler je otpio još kave.

"Znaš što bih ja učinio da sam pametni detektiv prvog stupnja?" pitao je. "Moram dodati kako ja nisam pametan kao detektiv prvog stupnja, ali sam jako pametan narednik. "Pa, znaš što bih ja učinio kad bih poželio saznati gdje radi neka Kubanka?"

Lepski je razvezao kravatu. Kad je Beigler počeo pametovati Lepskomeje narastao tlak.

"Da čujem", zarežao je.

Beigler se zavalio s trijumfalnim izrazom na svom pjegavom licu.

"Pošto sam jako pametni narednik i pošto sam zadužen za ovu postaju dok šefa nema, ja bih otišao do gradske vječ-nice i pitao u Imigracijskom uredu gdje imaju dosjee o svim zaposlenim Kubancima u našem gradu, i znaju gdje rade." Lepski je zijevnuo.

"Otkud bih do vruga to ja mogao znati?"

"Pa ne bi, ali ja znam te stvari jer samo jako pametni..." Ali Lepski je već odjurio. Uletio je u auto i odjurio u gradsku vijećnicu.

U stražnjem dijelu gradske vijećnice pronašao je Imigracijski ured s dugim redom otrcanih kubanskih izbjeglica koji su čekali kako bi se prijavili.

Lepski nije imao vremena za Kubance. Progurao se u veliki ured gdje su Kubanski muškarci i žene bili na razgovoru. Probio se na početak reda i ugledao mladu ženu koja je sjedila za velikim pultom i ispunjavala karticu. Natpis ispred nje rekao mu je kako se zove gospođica Hepplevvaite. Pogledao ju je i zaključio kako je pametna, zgodna i učinkovita.

"Gospođice Hepplevvaite?" Pokazao je značku. "Detektiv Lepski."

Nije podigla pogled nego je nastavila ispunjavati karticu. Lepski nije mogao znati kako se jutros posvađala s murjakom zbog parkiranja i dobila kaznu. U ovom trenutku, gospođica Hepplevvaite, djevojka izuzetno snažnog karaktera, mrzila je sve murjake.

Lepski je čekao i lupkao prstima po pultu. Kad je ispunila karticu podigla je pogled, njezine sivozelene oči bile su ispunjene bijesom.

"Bavim se Kubancima", rekla je. "Što ste rekli, tko ste vi?" Lepski je razvezao kravatu.

"Detektiv Lepski, policija", rekao je svojim murjačkim glasom i opet pokazao značku.

"Što bih trebala učiniti?" pitala je. "Kleknuti i obožavati vas?" Stvarno pametnjakovička, pomislio je Lepski, kontrolirajući se.

"Policijski posao, gospođice Hepplevvaite. Želim saznati gdje radi Anita Certes iz Fish Rода dvadeset sedam, Seacomb." Uputila mu je neprijateljski pogled.

"Zašto?"

Lepskome je porastao tlak. Poželio ju je prebaciti preko pulta i namlatiti po guzici.

"Policijski posao", ponovio je. "Ne moraš zamarati svoju lijepu glavicu time, dušice draga."

"Nemojte me zvati dušice draga! Mogla bih vas prijaviti zbog vrijeđanja!"

Lepskome je ovoga bilo dosta.

"Aha, a ja bih tebe mogao uhititi zbog ometanja istrage, dušice draga. Radi se o umorstvu. Želiš doći u postaju kako bi tamo sve

razjasnili?"

Gospođica Hepplevvaite pogledala je Lepskijevo mršavo, odlučno lice i zaključilo kako je bilo dosta. Izgledao je kao da će ispuniti prijetnju. Posljednja stvar koju je gospođica Hepplevvaite trebala bilo je privođenje u policijsku postaju. Nevoljko se predala.

"Koje ste ono ime rekli?"

Lepski joj je uputio svoj opaki murjački osmijeh.

"Anita Certes, Fish Road, dvadeset sedam, Seacomb." "Jasno vam je kako imamo puno ..." počela je gospođica Hepplevvaite u pokušaju vraćanja narušene otmjenosti. "Anita Certes, Fish Road dvadeset sedam, Seacomb", zarežao je Lepski.

"Pogledat ću." Bijesna jer ju je ovaj murjak uplašio, gospođica Hepplevvaite otišla je do dosjea. Namjerno se nije žurila, dok je Lepski prstima bubnjao po pultu, a Kubanci su zurili i slušali.

Naposljetku se vratila s karticom.

"Ta žena honorarno radi u hotelu Spanish Bay", rekla je. "Radi od deset do trinaest i onda opet od dvadeset sati. Ona je čistačica."

Lepski joj se veselo nacerio.

"Hvala, dušice draga. Nemoj širiti noge", i otišao je. Mali, mršavi Kubanac pri kraju reda prošaptao je prijatelju ispred sebe: "Čuvaj mi red", i otišao u potrazi za javnom govornicom. Bio je dobar prijatelj Anite Certes. Postojao je samo jedan čovjek koji je mogao prenijeti vijesti kako Anitu progoni policija. Nazvao je Manuela Torresa.

Josh Prescott, hotelski detektiv Spanish Baya pripremao se za svoju noćnu dužnost. Otuširao se, obrijao i sada se odijevao. Neprestano je mislio na onu fantastičnu, glamuroznu medicinsku sestru. Bio je s desecima djevojaka, ali ni jedna se nije mogla usporediti s njom. Večeras su imali sudar. Pomisao kako će ju još jednom odvući u grmlje podigla mu je tlak. Dok je namještao kravatu oglasilo se zvono na njegovim vratima.

Lepski je uletio unutra.

"Bok, Josh!"

"Što hoćeš?" zahtijevao je Prescott. "Spremam se za posao." "Pa što?" Lepski je sjeo. "Kubanka koja radi u hotelu. Anita Certes. Znači li ti ime nešto?"

"Naravno. Čistačica, honorarno. Što s njom?"

"Čuo si za onog gada koji je ubio sakupljača stanarine u Fish

Roadu?"

Prescott je kimnuo.

"Anita Certes je ubojičina supruga. Želim razgovarati s njom."

"Ti jebeni Kubanci uvijek su u nevolji."

"U pravu si. To sam uvijek govorio. Ta žena radi od dvadeset do dvadeset dva sata. Točno?" "Aha."

"Znači dođem u hotel i porazgovaram s njom, ha?" Prescott je na trenutak razmislio, a onda odmahnuo glavom. "Ona čisti VVarretonov apartman, Tome. Moj bi šef poludio ako apartman nije očišćen. Gledaj, napravi to kako treba i pričekaj da završi s poslom. Sredit ću da bude u mom uredu poslije dvadeset dva sata. Onda ćeš moći porazgovarati s njom."

Lepski je, znajući Dulacovu moć u gradu, slegnuo ramenima. "U redu, Josh. Bit ću u tvom uredu nešto prije dvadeset dva sata."

"Dovest ću ju", obećao je Prescott. Sada je bilo 18.30 h. Lepski je bio gladan. Carroll mu je rekla kako priprema novo jelo, ali mu je odbila reći koje. Kad Carroll nije provodila sate na telefonu ili odlaskom na kavu i laprdanjem s

prijateljicama, proučavala je kuharice. Uvijek bi pronašla neko novo komplicirano jelo koje je neizbježno završavalo katastrofom.

Lepski je živio u nadi kako će, jednog dana, pripremiti jelo koje će moći jesti umjesto što će uzimati nešto iz hladnjaka. Kad je otvorio ulazna vrata kuće obavio ga je smrdljivi dim izgorjele hrane, a zvuk Carrollineinog psovanja ispunio mu je uši.

S onim što je smatrao uljudnim, veselim osmijehom zbog kojeg je u stvari izgledao poput bjegunca iz filma strave, ušao je u dimom ispunjenu kuhinju.

Anita i Fuentes čekali su više od tri sata na Manuelov povratak na brod. Ta su tri sata bila Fuentesova tri najgora sata u životu.

U kabini je bilo nemoguće vruće. Konstantno je pušio, nervozno se meškoltio, mrmljao samom sebi, i cijelo je vrijeme bio svjestan te žene koja sjedi poput kipa i mrzi ga. S vremena na vrijeme s nelagodom bi ju pogledao. Nastavila je zuriti u svoje stisnute šake, njezina bujna, crna kosa padala je naprijed i napola joj skrivala lice.

Čim je čuo Manuelove gromke korake na palubi uzdahnuo je od olakšanja. Onda, tek onda, Anita se pomaknula. Podigla je glavu i zagledala se u vrata kabine, ali lice joj je i dalje bilo kameno.

Manuel je ušao i zatvorio vrata. Smjesta je prišao stolu i sjeo nasuprot Anite.

"Dobre vijesti!" rekao je. Okrenuo se prema Fuentesu koji je sjedio na krevetu i nastavio: "Daj mi piće, prijatelju moj." Fuentes je izvadio bocu ruma iz ormarića i napunio čašu. "Anita, ispričavam se što sam se toliko zadržao", rekao je Manuel. "Moj prijatelj u bolnici bio je zaposlen. Morao sam čekati."

"Pedro?" pitala je Anita tiho.

"Da ... Pedro." Manuel je uzeo čašu od Fuentesa, popio gutljaj ruma, uzdahnuo i spustio čašu na stol. "Naposljetku sam razgovarao sa svojim prijateljem. Objasnio sam mu situaciju. Pitao sam ga može li Pedro podnijeti putovanje morem. Rekao je kako bi Pedro mogao poći s nama ako se sve pripremi kako treba. Pedro sada može sjesti. Jede, ali stvari se moraju pripremiti kako treba."

Fuentes je sjedio na krevetu i trljao svoje znojno lice znajući kako Manuel laže, ali laže uvjerljivo.

"Koje stvari?" zahtijevala je Anita. "Moj prijatelj rekao mi je kako Pedro na moj brod mora biti dopremljen autom hitne pomoći. Kad ga ukrcaju moći

ćeš se brinuti za njega. Nema teorije da ga dopreme u hotel. Mora biti pošteđen i najmanjeg napora."

Anita je zamišljeno pogledala svoje stisnute šake. Fuentesovo je lice bilo obliveno znojem. Ova jebena kurvetina od žene! pomislio je. Ona stoji između mene i milijun dolara! Manuel je također promatrao Anitu razmišljajući kako je ona ključ do pet milijuna dolara. Je li ju uvjerio svojim lažima? Anita je podigla pogled.

"Hoće li ga policija pustiti na brod?" pitala je.

"Što bi drugo mogli učiniti? Imat ćemo ih u šaci", odgovorio je Manuel. "Nema problema. Imat ćemo Warrentona. Imamo dvije bombe. Objasnit ću Dulacu kako mogu uništiti njegov hotel s mog broda ako Pedro ne bude ukrčan."

Nepokolebljivo je zurila u njega.

"Ali možeš li to učiniti?"

"Da. Čovjek koji je izgradio bombe duguje mi život. Rekao mi je kako se bombe mogu aktivirati onim uređajem kojeg mi je dao na udaljenosti od tri kilometra."

Anita je ipak nastavila nepokolebljivo zuriti u njega. "Pokaži mi taj

uređaj."

Manuel je osjetio nelagodu, ali vidjevši njezin odlučni pogled ustao je, otišao do ormara i izvadio crnu kutiju.

"Ovo je uređaj", rekao je. "Vidiš: postoje dva dugmeta. Pritisnem gornje i mala bomba eksplodira. Pritisnem donje dugme i velika bomba eksplodira. Ponijet ću uređaj sa sobom."

Anita je zurila u crnu kutiju veliku poput kutije cigareta. "Hoće li raditi?" "Da. Radit će."

Opustila se, naslonila i nasmiješila Manuelu.

"Znači Pedro i ja ćemo noćas u neko doba zaploviti prema Havani?"

"Da."

Pružila je ruku i položila ju na njegovu.

"Dobri moj prijatelju. Uistinu si čovjek od istine i prijatelj mog naroda. Hvala ti."

Dodir njezine ruke bio je poput rastaljenog čelila, ali Manuel se nije ni mrdnuo. Pet milijuna dolara! Tko je do vraga želio biti poznat kao čovjek od istine kad je mogao doći do toliko novca?

"Znači u redu je", rekao je i pomaknuo ruku kako bi se počeošao po bradi. "Otvorit ćeš nam vrata, kidnapirat ćemo VVarrentonove, uzeti novac, a ti ćeš imati Pedra." "U redu je", rekla je Anita gledajući ga u oči. "Želim pištolj." "Imam samo dva pištolja", rekao je Manuel nakon pauze. "Jedan je za mene, drugi za Fuentesu. Ti i on djelit ćete pištolj kad ćete paziti na VVarrentonove."

Anita je nepomično sjedila. Ispod stola, njezina je ruka uhvatila dršku noža skrivenu ispod njezine crne majice. Neće joj trebati pištolj ako nešto pođe po zlu. Nož je bio nečujan. Pogledala je Fuentesu koji je zurio u nju. Tog je čovjeka mrzila i nije mu vjerovala.

"Ne znam ništa o pištoljima. Pokaži mi pištolj koji ću koristiti."

Manuel je otišao do ormara i izvukao najlon vrećicu. Iz nje je izvadio revolver.

"Ništa strašno", rekao je i dao Aniti pištolj. "Nije napunjen. Držiš pištolj objema rukama, nanišaniš i pritisneš okidač. Važno je pištolj držati objema rukama."

Anita je pažljivo pogledala pištolj dok su ju oba muškarca promatrala, a onda se okrenula, uhvatila ga objema rukama i pritisnula okidač. Poskočila je od klika udarne igle. "Da", rekla je i vratila pištolj Manuelu. "Jasno mi je." Manuel je vratio pištolj u najlon

vrećicu i vrećicu u ormar. "Jedimo", rekao je. "Možda ćemo u apartmanu morati ostati dva ili tri dana. Pametno je jesti."

Dok je pripremao riblju juhu Anita je ostala za stolom i nastavila zuriti u svoje ruke.

Fuentes je ustao s kreveta i otišao u kuhinju. Bilo mu je dosta Anitinog sumornog raspoloženja.

Manuel mu je namignuo, a onda stavio debeli prst preko usana kako bi signalizirao Fuentesu neka šuti.

Jeli su u tišini. Dok je Anita prala posuđe telefon je zazvonio. Manuel je podigao slušalicu i zagrmio: "Torres", a onda slušao. Naposljetku je rekao: "Hvala ti. Dobro si učinio. Ja se brinem za svoje prijatelje", i spustio je.

Fuentes je mogao vidjeti kako je Manuel sada zabrinut. Njegovo lice bilo je mrko, i dok je sjedao za stol protrljao se po svojoj ćelavoj, oznojenoj glavi.

Anita je došla iz kuhinje.

"Loše vijesti", rekao je Manuel.

Anita se skamenila i pobljedila.

"Pedro?"

"Ne. Zar ti neprestano ne ponavljam kako je Pedro dobro?" prasnuo je Manuel. "Prestani malo razmišljati o njemu!" "Murija je saznala kako radiš u hotelu." Anita se trznula, a onda sjela za stol. "Što će se dogoditi?"

"Ne znam. Možda će te policija čekati. Ispitat će te. Razgovarat će s tvojim šefom: to je opasna situacija." Anita je razmišljala dok su ju Manuel i Fuentes promatrali: oba su se muškarca bojala kako se, nakon svega, ta velika svota novca neće materijalizirati.

Anita je podigla glavu. Manuel se zadivio njezinom smirenom licu.

"Bit će u redu", rekla je. "Hotelu nedostaje osoblja. Ja sam jedina koja zna kako očistiti predsjednički apartman. Hotel noćas neće moći bez mene. Ispitivanje će se odigrati tek kad završim s poslom. Sigurna sam, a tada će biti prekasno." Ustala je. "Sada idem. Ne bojim se policije. Večeras, u točno pola jedan otvorit ću vrata za osoblje. Dajem vam riječ." Manuel ju je pogledao i opustio se.

"To si dobra, hrabra žena", rekao je. "Bit ćemo tamo u točno pola jedan."

"Podrazumijeva se kako ćemo za koji dan zaploviti prema Havani s

Pedrom?"

"Podrazumijeva se", rekao je Manuel uz lažni osmijeh. Anita gaje pogledala.

"Vjerujem ti", rekla je. "Uzmite sav novac. Ja samo želim Pedra."

Kad je otišla uslijedila je duga, neugodna tišina, a onda je Fuentes rekao: "Ta me žena plaši. Opasna je. Ne smijemo joj dati pištolj."

Manuel je odmahnuo glavom.

"Ne radi se o tome." Iz džepa je izvukao nešto što je izgledalo poput crne kobasice. Položio je taj predmet na stol. "Dugo sam razmišlja o tome kad sam otišao. Pedro umire. Nema drugog rješenja. Žao mi je, ali murija se ne smije umiješati u ovo. Anita će očekivati kako ću zaprijetiti vlasniku hotela kako bi uvjerio gradonačelnika da pusti njezinog supruga. Bit će pored mene dok ću razgovarati s Dulacom. Ako to učinim Dulac će pozvati policiju. To je nešto što moramo izbjeći. Siguran sam kako ćemo bez Pedra dobiti novac. U to sam definitivno siguran, ali Anita mora biti neutralizirana." Podigao je predmet oblika kobasice. "Mali udarac u glavu s ovime i više neće biti problem. Neće joj biti ništa. Jako dobro znam kako udariti vrećom pijeska." Iz džepa je izvadio kolut selotejpa. "Čim nas uvede u apartman udarit ću ju u glavu. Vezat ćemo ju, začepiti joj usta i izbaciti na terasu. Na žalost, nema drugog načina. Kad dobijemo novac, pustit ćemo ju. Ako prihvati činjenicu kako je Pedro gotovo mrtav i ne može s nama, ali se ona složi poći s nama, onda ćemo joj dati nešto novca. Ako bude glupa, onda ću ju na žalost udariti još jednom i ostavit ćemo ju. Do tada ćemo imati novac i VVarrentona kao taoca. Što će ona ili policija moći učiniti? Nema druge solucije."

Fuentesovim se licem počeo cijediti znoj. Prestrašeno je zurio u vrećicu s pijeskom koju je Manuel držao.

Pomislio je na trenutak kad će on, Manuel i VVarrenton kao taoc biti na brodu put Havane.

Jako dobro znam kako udariti vrećom pijeska.

Hoće li se to dogoditi njemu, a onda morski psi?

Manuel ga je promatrao.

"O čemu razmišljaš, prijatelju moj?" pitao je.

Prijatelju moj? Ovaj čovjek od ne-istine naziva me prijateljem, pomislio je Fuentes.

"Razmišljam o novcu", rekao je i usiljeno se nasmiješio. "Razmišljao

sam što će mi značiti imati milijun dolara." "Da", tiho je rekao Manuel, "ali najprije moramo doći do novca. Nije li tako, prijatelju moj?"

U Fuentesovoj glupoj glavi pojavila se misao. Imat će pištolj. Nikad tijekom putovanja u Havanu neće skinuti pogled s Manuela. Kad ugledaju svjetla luke ustrijelit će Manuela. Imao je dovoljno iskustva s brodovima kako bi ga uspio dovesti do luke. Na brodu će biti pet milijuna dolara! Onda će ustrijeliti VVarrentona, pristati i nestati s tom ogromnom lovom!

O ovome je potrebno razmisliti, ali bit će vremena. Pet milijuna dolara!

Lice mu se razvedrilo kad je rekao: "Da, u pravu si. Najprije moramo doći do novca."

Ed Haddon sjedio je za stolom u kutu ribljeg restorana kad mu se Bradev pridružio.

Šef sale je skakutao oko njih.

"Uzmi rakove s curryjem", rekao je Haddon. "Odlični su." Bradev je rekao kako mu rakovi s curryjem odgovaraju. Haddon je naručio još jedan suhi martini za sebe i Scotch s ledom za Bradevja.

Čim se šef sale udaljio Haddon je upitno pogledao Bradevja. "Kakve su vijesti?"

"Noćas obavljamo posao", rekao je Bradev. "Čini se siguran. Najprije sef, a onda dijamanti VVarrentovonih. I, što se onda događa?"

"Tvoj je dio operacije kompletno sređen?"

"Rekao sam ti: siguran je."

"Ja sam također sredio svoj dio", rekao je Haddon. "Lu, brzo ćemo doći do velike love."

Dva su konobara stigla i poslužila rakove. Haddon je po Bradevjevom licu vidio kako bi daljnji razgovor o poslu bio gubljenje vremena.

Dva su muškarca jela u tišini. Svako malo Bradev bi uzdahnuo u znak odobravanja. Kad je naposljetku završio, naslonio se, obrisao usta salvetom i nasmiješio se. "Ovo je, Ede, bilo vraški dobro."

"Možeš li svoj pohlepni um usredotočiti na posao?" pitao je Haddon.

"Pojedimo pitu od jabuka", odgovorio je Bradev. "Obožavam pitu od jabuka."

Haddon je slegnuo ramenima. Naručio je dvije pite s jabukama. Dok

su čekali Bradev je čačkao zube i tiho mumljao. Haddon je s naporom obuzdavao nestrpljenje. Sve dok kava i konjak nisu posluženi Bradev nije obraćao pažnju na njega.

"Kao što sam ti rekao, moj je dio sređen", rekao je Haddon. "Razgovarao sam s Kendrickom. On će obaviti cijeli posao. Sada znam kako ćeš noćas obaviti posao, pa ću mu javiti da pošalje slugu do tvog bungalova u dva sata. Uzet ćeš plijen i vratiti se u bungalov. Kendrickov sluga uzet će plijen i to je kraj tvojih problema. Kendrick mi je rekao kako će plijen spremi na sigurno mjesto gdje ga nitko neće pronaći. Kad prođe frka prodat će stvari. Možda prođu dva mjeseca prije no što dobijemo lov, ali ne više."

Bradev se namrštitio.

"Recimo da Kendrick kaže kako nikad nije dobio plijen? Ne vjerujem tom debelom pederu."

Haddon se mrko nasmiješio.

"Nema problema, Lu. Imam dovoljno o Kendricku da ga izbacim iz posla i strpam u zatvor. Dobit ćemo novac." Bradev je kimnuo.

"U redu. Ako ti tako kažeš, Ede, onda ćemo dobiti novac." "Čim predaš plijen vrati se u kolica. Ostat ćeš u hotelu još dva dana. Bit će provjera, ali murija neće ni posumnjati u tebe. Tvoji su papiri savršeni. Nakon dva dana odlaziš. U redu?"

"Aha. Jasno mi je. Stoje s mojom lovom, Ede?" "Kendrick će tvoj dio uplatiti na tvoj bankovni račun u Švicarskoj za dva mjeseca."

"Stoje s Bannionovom lovom - pedeset tisuća?" "On će također morati pričekati."

"Gledaj, Ede", rekao je iskreno Bradev. "Tom tipu lova uistinu treba, ima rak i mora se brinuti za zaostalo dijete. Kako bi dobro odradio posao morao sam mu obećati kako će svoj dio dobiti čim posao bude obavljen. Hoćeš li mu dati lov unaprijed?"

"O čemu ti? Koga briga? Ako misliš tako, Lu, ti mu daj lov", zarežao je Haddon.

"Bih kad bih imao, ali čini mi se kako nikad nemam love", rekao je Bradey. "Ajde, daj, Ede. Što je za tebe pedeset tisuća? Nemoj da zajebemo ovaj dobar posao zbog pišljivih pedeset somova, obećao sam Bannionu kako će dobiti lov čim posao bude obavljen, i želim održati to obećanje." "Na moj trošak?"

"Dobit ćeš osam milijuna, možda i više, za ime Božje, Ede, budi

human!"

Haddon se zamislio, a onda slegnuo ramenima.

"Oh za ime Božje!" Nacerio se Bradevju. "Mogao bi prodati jaje kokoši. U redu, ako Bannion dobro obavi posao, ti uzmeš dijamante VVarrentonovih, dat ću ti pedeset somova za Banniona."

Bradey se nasmiješio.

"Dogovoreno, Ede."Odgurnuo je stolac i ustao."Bannion će dobro obaviti posao, ja također. Hvala ti na odličnoj klopi. Vidimo se", i napustio je restoran, ušao u auto i odvezao se natrag prema hotelu Spanish Bay.

7

IN/laria i VWilbur VVarrenton vratili su se u apartman odmah nakon 19.00 h. Večer su proveli surfajući i VWilbur je bio ugodno opušten. Veselio se tihoj večeri u hotelskom restoranu, a onda provođenju ostatka večeri u gledanju špageti vesterna na televiziji. Njegove su nade uništene kad je Maria rekla: "Molim te donesi mi dijamante. Raspoložena sam za kockanje. Osjećam kako ću dobiti. Večerati ćemo u kasinu, a onda ćemo kockati."

Toliko o špageti vesternu, pomislio je VWilbur i rekao: "Ali, Maria, mislio sam kako smo se dogovorili da nećeš iznositi dijamante iz hotela."

Maria se namrštila i podigla obrve.

"Kad želim nositi dijamante nosit ću ih! Zašto ih imam ako ih ne nosim?"

"Ovaj je grad prepun izgladnjelih kubanskih izbjeglica", strpljivo je rekao VWilbur. "Tvoji bi dijamanti mogli predstavljati veliko iskušenje. Možda nas opljačkaju." "Ne budi smiješan! Nosit ću dijamante! Krećemo u dvadeset i trideset. Bolje ti je da se preodjeneš", i Maria je otišla u spavaću sobu i zalupila vrata.

VWilbur se na trenutak zamislio, onda otišao do sefa, okrenuo kombinaciju, otvorio vrata i izvadio kožnu kutiju za dragulje. Stavio ju je na stol nakon stoje zaključao sef. Onda je uzeo telefon i nazvao ured Jeana Dulaca.

"Ovdje gospodin VVarrenton", rekao je kad je žena odgovorila. "Želim razgovarati s gospodinom Dulacom." "Naravno, gospodine VVarrenton." Naklon u njezinom glasu ga je učinio zadovoljnim. Trenutak kasnije Dulac se javio. "Dobra večer, gospodine

VVarrenton. Mogu li nešto učiniti za vas?"

"Idemo u kasino", rekao je VWilbur. "Gospođa VVarrenton nosit će dijamante."

Dulac, koji je posjedovao nevjerojatnu sposobnost predviđanja želja svojih bogatih klijenata, odgovorio je: "Shvaćam, gospodine VVarrenton. Želite dobrog tjelesnog čuvara. To nije problem. Kad krećete?"

"Oko dvadeset i trideset", rekao je VWilbur iznenađen što je Dulac smjesta shvatio situaciju.

"Onda će vas pouzdani tjelesni čuvar čekati u predvorju u dvadeset i trideset. Nazvat ću gospodina Hendricka koji vodi kasino. Tjelesni čuvar bit će s vama tijekom vašeg boravka u kasinu i dopratiti vas ovamo. Je li to u redu?"

"Rekao bih kako jest, i puno hvala, gospodine Dulac, vodite izvestan hotel", rekao je VWilbur i mislio to što je rekao. "Zadovoljstvo mi je biti vam na usluzi, gospodine VVarrenton", rekao je uljudno Dulac. "Lijepo se provedite", i spustio je.

Josh Prescott upravo je dovršio večeru, odrezak i prženi luk u restoranu za osoblje kad je potrčko dojurio do njega i rekao kako ga Šef hitno treba.

Psujući u bradu Prescott je požurio do Dulacovog ureda. Bilo je 19.30h.

"Trebaš biti tjelesni čuvar gospodinu i gospođi VVarrenton", rekao mu je Dulac. "Idu u kasino i gospođa VVarrenton će nositi dijamante. Sredio sam s upravom kasina da ih netko preuzme od tebe. Kad odvedeš gospodina i gospođu VVarrenton u kasino vratit ćeš se ovamo i nastaviti s poslom."

"Da, gospodine", rekao je Prescott drveno i pomislio: Te jebene bogate kučke i njihovo preseravanje s vražjim dijamantima!

"Kreću u dvadeset i trideset", nastavio je Dulac. "Čekaj ih u predvorju. Budi tamo u dvadeset sati. Oni ne smiju čekati." Prescott se sjetio kako je namjeravao porazgovarati s Anitom Certes kad dođe na posao. Sjedeći u predvorju u 20.00 h neće ju vidjeti.

"Gospodine", kazao je. "Trebate znati kako honorarna čistačica sređuje apartman gospodina VVarrentona. Ona je Kubanka i njezin je suprug uhićen zbog umorstva." Dulac je poskočio. Jedan član njegovo osoblja ubojična je supruga!

"Takva žena ne može ovdje raditi", istaknuo je. "Kako se zove?"

"Anita Certes, gospodine."

"Jako dobro, Prescott. To prepusti mene."

Kad je Prescott napustio ured Dulac je nazvao šefa kadrovske koji je zacvilio kad mu je Dulac rekao neka smjesta otpusti Anitu Certes.

"Ne večeras, gospodine", preklinjao je. "Nemam dovoljno osoblja kako bih ju zamijenio. Ona dobro radi. Mogu li predložiti daju otpustim ujutro kad ću ju moći zamijeniti?" "Jako dobro", rekao je Dulac, "ali moramo je se riješiti." Dok se ovaj razgovor događao, i dok je Prescott provjeravao revolver u svom uredu prije no što će u predvorju čekati VVarrentonove, Anita je stigla. Došla je ranije u nadi kako policija već nije došla u hotel. Nitko ju nije vidio kad je otključala vrata za osoblje, zatvorila ih i zaključala. Tiho je i hitro otišla do ženskog toaleta i zaključala se unutra. Sjela je na poklopac školjke i pripremila za dugo čekanje. Nije imala namjeru ići u predsjednički apartman. Postojala je vjerojatnost kako ju murjak ili Prescott očekuju tamo. Čekat će do pola jedan kad će otključati vrata za osoblje i onda odvesti Manuela i Fuentesu u apartman. Razmišljajući o ovome, zaključila je kako će murija čekati u Prescottovom uredu dok ne završi s poslom. Bila je svjesna kako hotel Spanish Bay neće tolerirati murjake koji lutaju uokolo i plaše bogate i razmažene.

Sjedeći u polutami pomislila je na svog voljenog Pedra. Kako će biti dobro kad budu zajedno na brodu, na putu kući! Žudila je da ga zagri i utješi. Bila je sigurna, kako će kad opet bude s njom, uspjeti ozdraviti. Radit će na poljima šećerne trske i zarađivati novac. On će moći ležati u krevetu u očevoj kući sve dok ne bude dovoljno zdrav kako bi radio pored nje.

Skliznula je s poklopca i kleknula. Počela se moliti da za nekoliko dana ona i Pedro budu zajedno.

Dok se molila Pedro Certes prešao je iz mučnog života u mirnu smrt. Bradev, Maggie i Bannion sjedili su u bungalovu i provjeravali posljednje detalje za noćasnju operaciju. Bradey je spomenuo Bannionu kako je razgovarao s Velikim Gazdom.

"Uzmemo plijen, Mike", rekao je, "i ti dobiješ pedeset tisuća dolara. Možda ćeš morati pričekati nekoliko dana, ali ne duže."

Bannion je slegnuo svojim masivnim ramenima. "To su odlične vijesti", odgovorio je.

Maggie ga je potapšala po ruci.

"Drago mi je zbog tebe, Mike." Govorila je iz sentimentalnog dijela srca. "Iskreno se nadam kako će s tvojom kćer-kicom sve biti u redu. Stvarno."

Bannion je uzeo tri tablete protiv boli. Iako sada nije osjećao bol, bio je zabrinut. Nije se kretao lako kao inače. Noge su mu se vukle, i nije bilo poleta u njemu. Posumnjao je kako umire brže no stoje mislio.

"Imaš sako kod sebe, Mike?" pitao je Bradey.

"Imam."

"Sredit ću ti lice kako te nitko ne bi mogao prepoznati", nastavio je Bradey. "Obojica idemo u hotel oko dva sata. Nitko neće obraćati pažnju na nas. Ako nam se netko nađe na putu ti ćeš ih srediti strelicom. Ne zaboravi, pogodak mora biti u meso: ruke, lice ili vrat. VVarrentonovi bi trebali biti u apartmanu kad dođemo tamo. Uspavat ćeš ih. Posao ne bi trebao potrajati duže od četrdeset minuta. Vraćamo se ovamo, predamo plijenom Gazdinom čovjeku i ostanemo još dva dana. Dobit ćeš novac i pozdravit ćemo se. U redu?" Bannion je kimnuo.

"Možeš se osloniti na mene."

"Znam da mogu. Znam koliko ti ovaj posao znači." Bradey je pogledao Maggie. "A sada, dušo, ne moram ti ponavljati što moraš učiniti. Makni nam hotelsko njuškalo s puta. I još jedna stvar, to će te razveseliti. Otiđi u restoran i reci šefu sale da nisam dobro i neću večerati"

Maggie je nervozno razrogačila oči.

"Oh, dušo! Nije ti dobro?"

"To ćeš mu reći!" prasnuo je Bradey. "Dobro sam! Kad murija počne provjeravati želim da znaju kako sam bio u krevetu, bolestan. Kužiš?"

Maggie je dugo vremena zurila u njega, a onda se nasmiješila.

"Pametno. Na jedan užasni trenutak, pomislila sam ..." "Zaboravi. Ne bi trebala misliti, Maggie. To ti ne djeluje dobro na mozak. Kad odeš u restoran provjeri večeraju li VVarrentonovi. Vidi možeš li saznati idu li večeras nekamo." "Da, dušo." Maggie je nervozno pogledala Bradevja. "Mogu li večerati u restoranu?"

"Natrpaj se koliko god želiš", rekao je Bradev. "Daj si oduška."

Maggie je vrisnula od veselja.

Dok su razgovarali Bannion je razmišljao o svojoj kćeri Chrissy. Nazvao je dom dva puta otkad su došli u Paradise City. Sestra je bila uljudna. Chrissy je bila dobro, rekla mu je, sretna, ali nedostajao joj je i neprestano je pitala kad će ga vidjeti. Bannion je, sjetivši se vikenda koje je provodio s Chrissy, osjetio bol u srcu. Rekao je sestri kako će ju uskoro posjetiti. Obećala je kako će reći Chrissy.

Pola sata kasnije Maggie je, odjevena u svoju najbolju haljinu i izgledajući poput bjegunke iz The Crazy Horse revije, Pariz, ušla u hotelsko predvorje.

Ugledala je Josha Prescottta kako potišteno sjedi daleko od brbljave gomile. Prošla je pored njega, mahnula stražnjicom, uputila mu svoj najseksipilniji osmijeh i ušla u restoran. Šef sale krenuo je prema njoj dok su starci, koji su već jeli, zastali, pogledali ju i poželjeli da su dvadeset godina mlađi. "Dobra večer, gospođice", rekao je šef sale. "Gospodin Vance nije s vama?"

"Stari jadni prdonja nije dobro", rekla je Maggie s tugom u njezinim velikim očima. "Ima te napade. Insistirao je da ja večeram. Jako je dobar."

"Mogu li mu nešto poslati, gospođice?" pitao je šef sale i otpratio Maggie do stola u kutu.

Maggie je zastala. Vidjela je VVarrentonove kako ulaze u predvorje. Vidjela je Prescottta kako hitro ustaje i pridružuje im se. Vidjela je dijamante. Onda su VVarrentonovi i Prescott nestali.

"Da pošaljem nešto gospodinu Vanceu? Nešto jako lagano?" opet je pitao šef sale.

"Ne, hvala vam. Gospodin Vance spava. Dala sam mu sedativ." Sjela je za stol. "Nisu lito gospodin i gospođa VVarrenton upravo otišli?"

"Da, gospođice. Večer će provesti u kasinu", odgovorio je šef sale i otvorio veliki jelovnik. "Možda vam mogu nešto preporučiti." Pomislio je kako je ova medicinska sestra najglamuroznija, nazgodnija žena koja je ikad došla u hotel. Maggie je zaustavila cijuk uzbuđenja. Uputila mu je začuđeni, bespomoćni pogled.

"Hoćete?" rekla je. "Gladna sam."

U restoranu kasina Maria VVarrenton ušla je na spektakularan način, u pratnji supruga VWilbura, sa šefom sale koji ih je vodio, hodala je prolazom između stolova koji je bio prekriven crvenim tepihom.

Bogati su već jeli. Večera je u kasinu posluživana rano. Glavna su zanimacija bili stolovi za rulet. Uvijek je postojala žurba kod jela, kako bi se mogli posvetiti zanimaciji večeri. Ovo je bio prvi put što su mnogi bogati vidjeli čuvene dijamante VVarrentonovih. Muškarci su naprije pogledali Mariju, a onda dijamante i zavidjeli VWilburu. Žene su imale oči samo za blistavu ogrlicu, naušnice i narukvice. Maria je bila najproblematičnija kad je birala što će večerati. Bilo je trenutaka kad je VWilbur, koji je uvijek bio zadovoljan dobrim odreskom, imao problema s obuzdavanjem nestrpljenja dok je Maria tražila da joj se svako jelo na jelovniku objasni od strane uslužnih konobara. Sada, svjesna kako ju svaka žena u prostoriji promatra, ponašala se s krotkom arogancijom razmažene filmske zvijezde. VWilbur je pomislio: "Oh, u redu, na medenom mjesecu je! Neka uživa. Ali, Bože, nadam se kako se neće ovako ponašati kad se vratimo kući!" Josh Precott je, nakon razgovora s detektivom kasina i njegovog uvjeravanja kako će ostati uz VVarrentonove i dopratiti ih natrag do hotela, zaključio kako je njegov posao gotov.

Taksijem se vratio u hotel i pomislio na Maggie. Sada je bilo 21.00 h. Njegov sudar s Magie bio je u 02.15 h. Morao je čekati još više od pet sati! Maggie ga je uistinu uspalila. Bio je toliko zaokupljen njome da je zaboravio na Anitu Certes. Čak i kad je počeo obilazak hotelskih hodnika nije je se sjetio. Njegove su oči konstantno promatrale polagano kretanje velike kazaljke na njegovom satu. Mogao je samo razmišljati o trenutku kad će on i Maggie ležati na mekoj travi, skriveni rascvjetalim grmljem.

Manuel je iz najlon vrećice izvadio dva revolvera i položio ih na stol. "Vrijeme prolazi", rekao je. "Ne smijemo zakasniti. Budi pažljiv s ovim pištoljem", i gurnuo je jedan od revolvera prema Fuentesu. "Napunjen je. Ne zaboravi, ne smije biti pucnjave. Ovaj se posao može obaviti bez miješanja policije." Mrko je pogledao Fuentesu. "Jasno? Pucamo samo ako stvari uistinu budu kritične."

Fuentes je oblizao svoje suhe usne kad je uzeo pištolj. "Jasno."

"Možda će proći tri ili četiri dana prije no što stari VVarrenton sakupi otkupninu", nastavio je Manuel. "Morat ću razgovarati s Dulacom. Svi ćemo trebati hranu dok čekamo. Neće željeti da mu uništimo kuhinju, pa će surađivati. Ti i ja ćemo spavati na smjenu. VVarrentonovi će morati biti vezani. Anita će također morati biti

vezana i začepljenih usta. Neće biti lako, rijatelju moj, ali nikad nije lako zaraditi pet milijuna dolara."

"Milijun za mene i četiri milijuna za tebe", brzo je rekao Fuentes.

"Da. Tako je." Manuel se nasmiješio, ali Fuentes ga je dobro pogledao i vidio kako taj osmijeh nije došao do crnih, mrkih očiju.

"Ako ćemo morati ostati u apartmanu neka tri ili četiri dana te ljude će trebati nahraniti. Morat će na toalet", rekao je Fuentes.

"Hranu ćemo dobiti iz hotela. U apartmanu sigurno ima toalet."

"Kad se Anita oporavi od udarca", rekao je Fuentes, "bit će opasna. Hoće li biti mudro odvezati joj ruke?"

"To je nešto čime ćemo se baviti kad svi budemo u apartmanu", rekao je Manuel. "Ne brini oko sitnica. Sve detalje moraš prepustiti meni, prijatelju moj."

Fuentes je slegnuo ramenima.

"Nervozan sam zbog nje. Opasna je."

Manuel se opet nasmiješio: zlo.

"Ja sam puno opasniji, prijatelju moj."

Dva su se muškarca pogledala. Fuentes je osjetio jezu straha kako mu silazi niz kičmu.

Oba su muškarca poskočila na zvonjavu telefona. Manuel je ustao, otišao do telefona i podigao slušalicu. "Torres", rekao je i slušao dok se Fuentes igrao s pištoljem i mislio kako će s tim pištoljem moći srediti Manuela. Dodir hladne drške ulijevao mu je osjećaj sigurnosti.

Manuel je rekao: "Hvala ti, prijatelju moj. Uskoro ćeš biti nagrađen", i spustio. Okrenuo se i nasmiješio Fuentesu. "Ako čovjek ima strpljenja većina se problema razriješi sama od sebe", rekao je. "Sada više nemamo problem s Anitom. Moj prijatelj iz bolnice rekao mi je kako je Pedro umro prije pola sata."

Fuentes se skamenio.

"Mrtav je?" Lice mu se ozarilo. "Dobre vijesti!" pomislio je dok ga je Manuel gledao. "Ako sazna možda nas ne pusti u apartman."

"Neće saznati. Već je u hotelu, čeka nas. Kad uđemo u apartman reći ću joj kako se Pedru pogoršalo i umro je. Nema ništa što bi mogla učiniti u vezi toga. Bit ćemo u apartmanu. Murija ju traži. Morat će poći s nama. Čak ću joj i dati nešto novca."

"Možda pomisli kako lažeš", rekao je s nelagodom Fuentes. "Recimo kako misli da Pedro nije umro. Mogla bi biti opasna."

Manuel je otišao do ormara i izvadio mali radio koji je stavio u džep. "Ne moram joj čak ni ja reći. Bit će na vijestima. Ti i ja bit ćemo iznenađeni poput nje." Stavio je revolver i šaku metaka u drugi džep. "Ako postane histerična udarit ću ju. Sreća je na našoj strani, prijatelju moj. Sada idemo u hotel." Manuel je krenuo prvi, Fuentes ga je pratio. Prešli su prepunim do Manuelovog auta. "Sve ide kako treba", rekao je. "Uskoro, prijatelju moj, bit ćemo bogati."

Dok je Manuel vozio Fuentes se igrao s pištoljem. U 21.45 h Lepski je s Maxom Jacobvjem došao do sporednog ulaza hotela Spanish Bay. Oba su muškarca bila šu-gavo raspoložena. Carroll je očekivala kako će večeras ići van. Lepski, koji se nikad nije sjećao godišnjica, čak ni godišnjice braka, zaboravio je kako je ovaj dan bio godišnjica njihovog prvog putovanja u Europu, lako je putovanje bilo katastrofa, Carroll je rekla kako želi otići u neki dobar restoran i prisjetiti se nekoliko lijepih trenutaka koje su doživjeli. Lepski, koji je rijetko slušao Carrollino laprdanje promrmlijao je kako je to u redu, i istog trenutka zaboravio plan. Odjurio je kući očekujući večeru i bio zapanjen kad je našao Carroll u kupaonici.

"Hej, dušo!" viknuo je. "Što je za večeru?"

"Večeramo vani, Lepski", odgovorila je Carroll hladno i mrko ga pogledala. "Imamo sudar."

Lepski je zatvorio oči. Sada se sjetio nečeg o proslavi. "Gledaj, dušo", rekao je svojim najmolećivijim glasom. "Imam policijskog posla. Izlazim za nekoliko sati. Moram razgovarati sa suprugom ubojice u pljački stanarina. Može neka večera?" Dobio je spužvu punu sapunice ravno u lice.

On i Jacoby pojeli su hamburški dok je Lepski slušao kako Jacoby cvili kako je morao otpiliti plavušu koja se činila voljna za akciju. Ni jedan od muškaraca nije pričao dok je Lepski vozio prema hotelu Spanish Bay. Lepski je parkirao auto i poveo prema uredu Josha Prescottta koji je bio u mraku. Upalili su svjetlo, sjeli, zapalili cigarete i počeli čekati.

Sjedili su u mučnoj tišini. Lepski je nervozno pokušavao smisliti kako zadovoljiti Carroll kad se vrati kući. Kad je bila frustrirana, Carroll je mogla biti više nego problematična. Možda će joj, nakon što popriča s tom jebenom Kubankom kupiti veliki buket cvijeća u cvjećarnici

hotela koja je radila dugo iza ponoći. Buket izabranog cvijeća iz cvjećarnice hotela Spanish Bay sigurno će razveseliti Carol. Onda je pomislio koliko će buket koštati i zadržao je. Pa, možda ne baš buket. Kupit će jednu ružu, lijepo zapakiranu u kutiju. Jacoby je sumorno razmišljao kako njegova plavokosa prijateljica ima puno muških prijatelja. Možda ju zauvijek izgubi.

Toliko zaokupljeni svojim problemima dva su detektiva zaboravila na vrijeme. Iznenada, Lepski je, koji je ostao bez cigareta, bacio pogled na sat. Bilo je 22.30 h. Ustao je. "Što se događa?" izjavio je. "Josh je rekao kako će ženu dovesti ovamo u dvadeset dva sata. Sada je dvadeset dva i trideset."

"Možda se zadržao ili nešto", odgovorio je Jacoby. "Ako želiš cigaretu uzmi jednu od mojih."

"Idem ga potražiti", rekao je Lepski. "Ti ostani ovdje za slučaj da se pojavi."

Krenuo je prema recepciji. U predvorju se nalazilo nekoliko muškaraca i žena u večernjoj odjeći koji su ulazili u restoran. Lepski je s nelagodnom prošao pored njih i stigao do recepcije.

"Jesi vidio Prescottta?" pitao je i pokazao značku.

Noćni recepcioner, mršav i star, pogledao gaje kao daje veliki, dlakavi pauk.

"Nema sumnje kako je gospodin Prescott u obilasku", rekao je ukočeno.

"Aha, ali gdje? Želim razgovarati s njim: policijski posao", rekao je Lepski.

"Obilazi", rekao je noćni recepcioner. "Mogao bi biti bilo gdje."

Lepski je odvezao kravatu.

"Pa, ako ga vidiš reci mu da je detektiv Lepski u njegovom uredu."

"Ako ga vidim", rekao je noćni portir koji nije imao vremena za hotelska njuškala ili murjake. "Mogao bi biti bilo gdje." Zapjenjeni Lepski se vratio natrag u Prescotttov ured. Jacoby je palio novu cigaretu.

"Seronja je u obilasku", zarezao je Lepski. "Daj mi jednu!" Prescott je tek u 23.15 h, s mislima i dalje usredotočenima na Maggie, pogleda neprestano na velikoj kazaljci sata, odlučio skoknuti do svog ureda kako bi popio malo Scotcha i uzeo novu kutiju cigareta.

Ukopao se u mjestu kad se susreo s mrkim pogledima Lepskog i

Jacobyja. Onda se, uz osjećaj šoka, sjetio Anite Certes. Nije badava bio bivši opaki murjak. Veselo se nasmiješio i ušao u ured.

"Bok, dečki", rekao je. "Ispričavam se zbog ovoga. Zajeb. Imao sam specijalan zadatak pratnje VVarrentonovih u kasino. Jedna od onih stvari."

"Gdje je Kubanka?" zarežao je Lepski.

"Pretpostavljam kako je već kod kuće."

Lepski je ustao. Proizveo je zvuk na kojem bi mu i grmljavina bila zavidna.

"Kod kuće? Kako to misliš? Obećao si kako će biti ovdje u dvadeset dva sata. Sjedili smo ovdje nekoliko jebelih sati i čekali!"

"Rekao sam ti, zajeb. Morao sam obaviti taj posao. Sada je već kod kuće."

"Otkud znaš?" zagrmio je Lepski.

"Dolazi ovamo u dvadeset sati. Odlazi u dvadeset dva. Sada je dvadeset tri i trideset", rekao je Prescott. "I slušaj, Lepski, ne deri se na mene. Možda si faca van ovog hotela, ali ovdje sam faca ja. Ako želiš razgovarati s njom idi kod nje." "Otkud znam daje kod kuće?" zahtijevao je Lepski. "Otiđi i vidi!" prasnuo je Prescott. "Gdje bi drugdje bila?" "Možda je mrtva u apartmanu."

"Aha, i Mickev Mouse također. Kažem ti kako je otišla kući!" Jacobv je ustao.

"Ajde, Tome, idemo provjeriti."

Lepski je frknuo.

"Ako nije tamo, Prescotte, vratit ću se i započeti nešto zbog čega ćeš izgubiti nekoliko godina života!"

"Počni nešto u ovom hotelu", rekao je Prescott i mrko pogledao Lepskog, "sredit ću da te gospodin Dulac, gradonačelnik i tvoj šef vrate u patrolu. A sada odjebi!" Dok se ova svađa odvijala Anita Certes, koja je svaki čas pogledavala na sat, nervozno se promeškoljila na poklopcu školjke. Zar pola jedan neće nikad doći? Ponovno se počela moliti. Molila se, čekala i opet molila. Mogla je čuti kako tišina polagano počinje vladati kuhinjom. Čula je kako noćna smjena počinje odlaziti. Naposljetku, minutu prije pola jedan, izašla je iz ženskog toaleta. Pogledala je uz i niz hodnik, poslušala, a onda, točno u 00.30 h hitro jurnula prema ulazu za osoblje, otključala vrata i otvorila ih. Manuel i Fuentes su čekali. Pozvala ih je unutra i

povela prema dizalu. Njih troje su ušli čim su se vrata dizala otvorila. Anita je pritisnula dugme najgornjeg kata. Dok se dizalo uspinjalo pogledala je Manuela.

"Pedro?"

"Nema vijesti", lagao je Manuel. "Pokušao sam dobiti svog prijatelja u bolnici, ali otišao je kući. Ne brini. Sve će biti u redu."

"Molila sam se", rekla je Anita i s povjerenjem pogledala Manuela. "U srcu osjećam kako će sve biti u redu." "Da", rekao je Manuel mrzeći samog sebe. "Tvoje će molitve biti uslišane."

Stigli su do najgornjeg kata, Anita je provjerila je li hodnik prazan, a onda povela dvojicu muškaraca stubama do vrata koje su vodile u predsjednički apartman. Trebao joj je samo trenutak kako bi ih otključala svojim rezervnim ključem. Njih troje ušlo je u prostranu dnevnu sobu, slabo osvijetljenu svjetlima s terase.

Anita je zatvorila i zaključala vrata.

Dok je Lepski furiozno vozio prema Seacombu na radiju su čuli vijest o smrti Pedra Certesa.

"Znači ljigavac je mrtav", rekao je Jacobv. "Slušaj, Tome, trebamo li razgovarati s njegovom suprugom? Čemu?" "Još uvijek na umu imaš svoju plavušu?" pitao je Lepski i usporio.

"Pa, možda ju uhvatim. Budna je do kasno, a sutra mi je slobodan dan. Mogu duže spavati. Što očekuješ od te Kubanke? O čemu razmišljaš?"

"Možda nam da trag do Fuentesu."

"Pa što? On je u Havani. Ne možemo do njega. Za ime Božje, idemo kući. Skoro će ponoć! Koga briga za vražju Kubanku?" rekao je Jacobv. "Ubojica je mrtav. To zatvara slučaj. Imamo dosta drugog posla i ne moramo se baviti sitnim ubojicom koji je mrtav."

Lepski je stao uz rub ceste.

"Aha. Pretpostavljam kako si u pravu. U redu, idemo kući. Odbacit ću te. Sretno, Max. Nadam se kako ćeš stići na sudar."

"Ja također", rekao je Jacobv.

Kad je Lepski ostavio Jacobvja pred njegovom zgradom, krenuo je kući. Tek kad je parkirao auto u garažu sjetio se kako je zaboravio kupiti ružu za Carroll.

Osjećajući se poput čovjeka koji ide na pogubljenje ušao je u kuću, zaključao ulazna vrata, izuo cipele i krenuo prema spavaćoj sobi s

nadom kako Carroll spava.

Ali naravno, nije spavala. Sjedila je u krevetu i čekala ga.

Anita je pomalo bez daha rekla: "Nemojte paliti svjetla." "Ne. Vidimo dovoljno dobro od svjetala s terase", rekao je Manuel i pogledao uokolo. "Kako samo bogati žive!" U um mu je došla pomisao kako bi i on mogao imati ovakav apartman kad bude imao pet milijuna dolara. "Pa, moramo sjediti i čekati." Sjeo je u jednu veliku fotelju dok je Fuentes, s nelagodom, izašao na terasu. Bio je zapanjen veličinom terase, velikim teglama s cvijećem, foteljama, stolovima i koktel barom.

"Koliko je sati?" rekao je Manuel, a onda u polumraku bacio pogled na sat. "Ah! Uskoro će vijesti. Uložio sam novac na konja, Anita. Imam osjećaj kako mi je ovo sretan dan." Iz džepa je izvukao mali radio. "Kladiš li se ikada na konje?" "Nemam novca za takve stvari", uljudno je rekla Anita. "Nećeš to valjda uključiti? Netko bi ga mogao čuti." "Nitko ga neće čuti", rekao je Manuel. "Moram saznati je li moj konj pobijedio", i upalio je radio i podesio zvuk tako da bude tih, ali razgovijetan.

Fuentes je došao do vrata, leđima okrenut mjesečinom obasjanoj terasi. Niz lice mu se cijedio znoj. Hoće li ova glupa žena početi urlati kad sazna kako je onaj ljigavac od njezinog supruga mrtav? Hoće liju Manuel moći kontrolirati? Opet je uhvatio pištolj.

Radijski spiker počeo je s lokalnim vijestima. Anita je nepomično sjedila. Manuel je poželio da joj može vidjeti lice, ali svjetlost je u velikoj sobi bila preslaba. Mogao je samo vidjeti njezinu siluetu dok je sjedila s rukama na koljenima. Onda je došla vijest koju je čekao. Pripremio se i nagnuo naprijed kako bi mogao skočiti na Anitu ako počne vrištati. Fuentes je također krenuo naprijed.

Vijest je bila kratka:

Pedro Certes, ubojica sakupljača stanarine u Seacombu, kojeg je ustrijelio detektiv Tom Lepski dok je pokušavao pobjeći s tri tisuće dolara, umro je nakon što je na kratko došao svijesti.

Spiker je onda nastavio s rezultatima konjskih utrka, ali Manuel je ugasio radio. Ispustio ga je na pod i mrko pogledao Anitu tražeći prve znakove histerije.

Ništa se nije dogodilo.

Anita je ostala mirna poput kipa.

Osim šuma mora i udaljenih povika kasnonoćnih kupača tišina je poput vlažne, stravične zavjese prekrila trojku u apartmanu.

Manuel se prisilio reći: "Dragi Isuse! Anita! Što da ti kažem?" Sjedila je, nepomično.

Svakog će trenutka, pomislio je Manuel, početi vrištati. Ustao je i krenuo prema njoj.

"Anita! Ovo je strašno!"

"Ne prilazi mi!" Glas joj je bio bijesni šapat.

Manuel je zastao.

Zvuk njezinog glasa bio je toliko stravičan da je Fuentes ustuknuo.

Mala stolna svjetiljka se upalila kad je Anita pritisnula prekidač.

Manuel je izgubio dah kad joj je ugledao lice osvjetljeno svjetiljkom.

Nije ju prepoznao. Pred sobom je vidio lice koje se smežuralo, ostarilo i oči koje su upale u duplje.

Ali nije bilo ni znaka histerije. Mogao je gledati lice mrtve žene.

"Anita!" Prisilio se na laž. "Ovo je stravičan šok i za mene kao i za tebe."

Mrtve su oči iznenada oživjele.

"Znači lagao si mi, čovječe od istine." Glas joj je bio poput šuštanja suhog lišća. "Cijelo si vrijeme znao kako Pedro umire. Lagao si mi kako bih otključala vrata. Lagao si mi kako bi došao do tog prljavog novca! Neka te Bog šatre!" "Anita! Ne!" Manuel je napola viknuo. "Slušaj me! Nisam ti lagao! Kunem se! Razmisli! Ja sam uistinu čovjek od istine! Obećao sam ti supruga. Kad nešto obećam nekom od svojih ljudi, učinim sve što je u mojoj moći kako bih održao to obećanje! Ne, Anita, nisam ti lagao, ali čovjek u bolnici lagao je meni! Zašto mi je lagao? Zašto me uvjerio kako se Pedro oporavlja? Zašto?" Manuel se dramatično udario šakama po glavi. "Saznat ću! To ti obećavam! Natjerat ću ga da mi kaže zastoje lagao, i kaznit ću ga! Kunem se!"

Anita je zatvorila oči. Suze su joj počele teći licem. "Pedro, moj dragi suprugu", tiho je zajecala, "izgubila sam te."

Mapiuel je na brzinu pogledao Fuentesu. Fuentes je kimnuo i namignuo. Mislio je kako je Manuelov govor bio vrhunski. "Kad stignemo u Havanu", nježno je rekao Manuel, "održat ćemo misu za Pedra. Znam da patiš. Plači, sirota moja ženo. Otpusti agoniju iz srca svog."

Opet je nastala duga pauza, a onda je Anita rukom obrisala oči i ustala.

"Sada odlazim", rekla je.

Ovo je bila posljednja stvar koju je Manuel očekivao čuti. Nervozno ju je pogledao.

"Ali, Anita, kamo ćeš otići?"

"U crkvu. Kamo bih otišla? Moram zapaliti svijeće za Pedra. Trebam se pomoliti."

"Ali ne sada", rekao je Manuel svojim najblažim glasom. "Ova te stravična vijest potresla. Kad ti i ja stignemo u Havanu zapaliti ćemo brojne svijeće i održati misu, ali ne sada." Krenula je prema vratima.

"Idem."

Brzo joj se približio i uhvatio za ruku. Osjetio je kako je zadrhtala na njegov dodir, ali čvrsto ju je uhvatio. "Ne, Anita! Razmisli! Murija te traži. Saznat će kako si ti otključala vrata. Bit ćeš uhićena i bačena u zatvor. Razmisli! Koliko ćeš svijeća upaliti za Pedra zatvorena u ćeliju?" Gledajući ju kako nepomično stoji Manuel je vidio očaj i beznađe koji su preletjeli njezinim mrtvačkim licem i pustio ju.

"Izaći ćemo na terasu", rekao je nježno. "Pod svjetlošću mjeseca pomolit ćemo se za dušu tvog supruga." Kradomice je bacio pogled na sat. Bilo je 01.05 h. VWarrentonovi će se uskoro vratiti. Nekako mora zaposliti ovu ženu do njihovog povratka.

Poput zombija, Anita je s njim izašla na terasu. Poveo ju je u mračni kut, napola skriven stablom naranče čiji su zlatni plodovi blistali na mjesecini.

Kleknuli su jedno pored drugog. Gledajući ih, Fuentes je bio zadivljen Manuelovim licemjerjem.

U bungalovu, Bradev je, već maskiran u tamnoputog, mlađahnog muškarca s bradom, odjeven u sako, radio na bannionovom licu.

"Vlastita te majka ne bi prepoznala kad završim s tobom", rekao je. "Ako nas Warrentonovi ugledaju prije no što ih uspavaš neće biti problema. Samo budi još malo miran dok ti ne sredim brkove."

Bannion je, također u sakou sakou, ostao miran. Razmišljao je o Chrissv dok ga je Bradev maskirao. Osjećao se šuplje unutra. Tablete protiv bolova bile su poput pokrivača utjehe, ali znao je kako zubi njegovog raka brzo proždiru njegove vitalne organe, kao što gladni vuk proždire ubijenu životinju. "Eto!" kazao je Bradev i sjeo.

"Prekrasan posao. Pogledaj." Bannion je s naporom ustao i pogledao se u kupaon-skom ogledalu. Ugledao je krupnog, snažnog stranca koji mu uopće nije sličio. Kad bi barem stvarno mogao postati ovaj opaki, snažni muškarac i započeti novi život!

"Prilično dobro, ha?" rekao je Bradev i necerio se. "Da", tiho je odgovorio Bannion. "Da. Prilično dobro." Bradev ga je s nelagodom pogledao.

"Mike, dobro si?"

"Želim obaviti ovaj posao i obaviti ću ga", rekao je Bannion. "Možeš se osloniti na mene." Okrenuo se i pogledao Bradevja u oči. "Kad ovo bude gotovo i ja uistinu budem bolestan mogu li računati na tebe kako ćeš se pobrinuti za moju kćer?"

"O tome smo već raspravljali", rekao je Bradev. "Opusti se. Dobit ćeš svoj dio za dva dana. Ne brini."

Bannion je iz džepa izvadio vizitku.

"Lu, ovo je adresa liječnika koji se brine za moju kćer. Telefonom sam razgovarao s njim. Rekao sam mu kako će novac stići." Zastao je, a onda nastavio: "Nešto mi se može dogoditi prije no što dobijem novac. Hoćeš li se ti pobrinuti za to? Trebaš samo poslati ček i reći kako je od mene. Hoćeš li mi to učiniti?"

Bradev je osjetio jezu.

"Ali, Mike ..."

"Nećemo o tome više razgovarati", uljudno je rekao Bannion. "Hoćeš li učiniti to?"

"Naravno da hoću."

"Rukujmo se, Lu", Bannion je pružio ruku.

"Misliš kako će se nešto loše dogoditi samo u dva dana?" pitao je Bradev i uhvatio hladnu, znojnu ruku objema svojimima.

"Ne znam. Nazovimo to osiguranjem. Čim posao bude obavljen ja odlazim, Lu. Želim vidjeti kćer prije no što se nešto zaista dogodi. Neću čekati novac. U redu?"

"Ma naravno, Mike."

"Hvala."

Bradev se osjećao neobično dirnutim. Rekao je samome sebi kako će se, ako nešto pođe po zlu, vraški potruditi kako bi kći ovog čovjeka dobila pedeset tisuća dolara: bez obzira otkuda došle.

Maggieje ušla.

"Oh, čovječe! Kako veličanstvena večera! Sada sam u potpunosti spremna za hotelsko njuškalo." Zagledala se u njih."Lu, ti si čudo. Ne bih vas prepoznala."

Bradev je pogledao na sat.

"Idemo, Mike", rekao je, a onda Maggie: "Dušo, znaš što ti je činiti. Zabavi to njuškalo. Kad se vratiš ovamo Louis de Marnev će čekati. On je Kedrickov čovjek. Zabavi ga dok se na vratimo s plijenom."

"Da, dušo", rekla je Maggie i poljubila ga.

Bradev je uzeo veliku aktovku i krenuo prema vratima. Maggie je zagrlila Banniona i poljubila ga.

"Sretno, vojnice", rekla je. "Ti si dobar čovjek!"

Nasmiješio joj se, potapšao po ramenu, a onda za Bradevjem krenuo iz bungalova.

Dok su hodali prema hotelu Bannion je rekao: "Imaš strašnu curu, Lu."

"Čovjek ponekad ima sreće", rekao je Bradev.

"Pretpostavljam kako sam ja bio više nego sretan." Dva su muškarca ušla u predvorje. Starci su još uvijek sjedili i pijuckali. Nitko nije obratio pažnju na Bradevja dok je krenuo prema stolu u kutu. Dva čovjeka u sakoima bili su dio scenografije.

"Sada ćemo čekati", rekao je Bradev kad su sjeli. "Izgledat ćemo kao da dogovaramo posao." Otvorio je aktovku i izvadio svežanj papira. Podijelio ga je i prvu polovicu dodao Bannionu.

Konobar im je prišao.

"Piće, Mike?"

"Kavu."

Bradev je naručio kavu i sendviče od dimljenog lososa. Kad su kava i sendviči stigli platio je i dodao bogatu napojnicu. Dok je Bradev jeo sendvič koji je Mike odbio ugledao je Josha Prescottta kako ulazi u predvorje.

"Ono je hotelsko njuškalo", rekao je Bradev. "Tip za kojeg će se Maggie pobrinuti."

Dva su muškarca gledala Prescottta kako gleda uokolo, a onda napušta hotel i žuri prema bazenu.

Onda su, malo iza 02.00 h ugledali dvojicu čuvara kako dolaze i razgovaraju s noćnim recepcionerom. Predali su mu ključeve i otišli.

"Ide po planu", promrmljao je Bradev. "Plijen je sada u sefu. Pričekat

ćemo da VVarrentonovi stignu i onda krećemo." Deset minuta kasnije Maria i VWilbur VVarrenton su stigli. Dok je Maria išla prema dizalu predsjedničkog apartmana VWilbur je uzeo ključ od noćnog recepcionera i požurio za njom.

Bradev je opčinjeno promatrao dijamante dok je Maria nestrpljivo čekala VWilbura.

"Pogledaj to kamenje", promrmljao je Bradev. "Ovo će biti lako, Mike. Dat ćemo im pet minuta, onda idemo gore, razvalit ćemo sef, a do tada će biti u krevetu."

Shvativši kako će uskoro počiniti svoj prvi zločin Bannion je osjetio hladan znoj na čelu.

Njegov prvi i posljednji, pomislio je, dok je Bradev spremao lažne papire u aktovku.

Bradev ga je pogledao.

"U redu, Mike?"

"Da."

Sjedili su, a onda je Bradev kimnuo i dva su muškarca ustala i krenula prema dizalu.

Noćni recepcioner, zabavljen jelom, nije ih ni pogledao. Kad ih je dizalo dovezlo gore Bradev je potapšao Banniona po ruci.

"Ide kao u snu", rekao je.

8

Trljajući svoja bolna koljena Manuel se vratio s terase apartmana. Klečao je pored Anite na mramornom podu terase i pretvarao se kako se moli. Klečao je petnaest minuta, pognute glave, a onda kad više nije mogao obuzdavati nestrpljenje, kradomice ju je pogledao, vidio kako se nije ni pomaknula, nečujno ustao i udaljio neskidajući pogleda s nje. I dalje je ostala nepomična. Onda je ušao u dnevnu sobu apartmana.

Fuentes je sjedio u fotelji, na debelim usnama visjela mu je cigareta, debelo lice bilo mu je obliveno znojem.

Dva su se muškarca pogledala.

"Sve ide dobro", tiho je prošaputao Manuel. "Nema hysterije. Moli se."

Fuentes se nacerio.

"Kod smrti žene se uvijek mole. Što u tome ima dobrog?" "Molitva ih drži tihima", uzvratilo je Manuel i nasmiješio se. "S njom više nećemo

imati problema." Pogledao je na sat. Bilo je 02:05. "VVarrentonovi će uskoro doći. Ti se pobrini za muškarca. Ja ću se pobrinuti za ženu. Mogla bi vrištati. Žene su nepredvidljive. Pobrinit ću se da ne vrišti. Ti nećeš imati problema s mužem."

Fuentes je kimnuo, ali razmišljao je o Aniti. Plašila ga je. Nije li ga proklela? Znao je kako ga je krivila za Pedrovu smrt. "Anita bi mogla biti opasna. Mogla bi nam upropastiti planove."

Manuel je otišao do vrata terase i pogledao mjesečinom obasjanu terasu. Mogao je vidjeti Anitu, napola skrivenu stablom naranče, još uvijek na koljenima.

Okrenuo se.

"Opusti se, prijatelju moj. Što bi mogla učiniti? Nema pištolj. Još se uvijek moli, a kad se žene mole za svoje mrtve, mole se dugo, jako dugo."

Bio bi zapanjen i uznemiren kad bi znao kako se Anita nije molila. Otupjela je od šoka kad je čula za Pedrovu smrt. Poput zombija krenula je za Manuelom u ovaj mračni kut terase. Kleknula je jer je i on kleknuo. Zatvorila je oči, sklopila ruke, ali molitve koje je toliko često govorila bile su prazni listovi papira u njezinoj glavi. Mogla je misliti samo na svog supruga. Vidjela gaje u bolničkom krevetu s nekim opakim murjakom kako sjedi pored njega.

Pedro Certes, ubojica sakupljača stanarine u Seacombu, kojeg je ustrijelio detektiv Tom Lepski dok je pokušavao pobjeći s tri tisuće dolara, umro je nakon što je na kratko došao svijesti.

Riječi radijskog spikera bile su urezane u njezin um. Pedro je umro nakon što je nakratko došao svijesti! Nije imao svećenika koji bi ga utješio i pomogao mu da se pomiri s Bogom. Pedro! Čovjek kojeg je voljela više od života! Pomislila je na mjesec kad se Pedro, nezaposlen, oslanjao na nju da ga hrani, pere mu odjeću, plaća stanarinu i s veseljem i drage volje mu daje ono što joj je ostalo od plaće jer ga je voljela i obožavala. Pomislila je na nekoliko dobrih večeri kad ju je Pedro odveo u neki mali restoran: jako malo večeri, ali dragocjenih večeri. Pomislila je na plantažu šećerne trske njegovog oca. Duge sate kad su se mučili pod nemilosrdnim suncem. Onda je bila uistinu sretna, ali ne i Pedro. Želio je otići od muke. Uvjerio ju je da odu u Paradise City. Bila je sretna što je dobila honoraran posao čistačice u hotelu Spanish Bay. Pedro ju je uvjerio

kako će uskoro naći dobar posao. Zaradit će puno novca, ali dragi Pedro nije imao sreće. Nije bilo ni posla ni novca, osim onog stoje ona zaradila.

Pomislila je na onaj užasni trenutak kad joj je Pedro pokazao pištolj i kad joj je rekao kako će njegov dobar prijatelj Fuentes i on zaraditi puno novca.

Fuentes!

Pomislila je kako bi njezin dragi Pedro još uvijek bio živ da nije te svinje od čovjeka.

Fuentes!

Taj primitivni nasilnik koji je nagovorio Pedra! Taj nasilnik koji je dao Pedru pištolj! Taj je nasilnik direktno odgovoran za Pedrovu smrt!

Anita je osjetila iznenadan nalet krvi u glavu zbog čega je osjetila vrtoglavicu. Pritisnula je prste na sljepoočice. Vrtoglavica ju je prestravila. Onda se vruća krv ohladila i zadrhtala je.

Nije to znala, ali, zbog njezine tuge i bijesa, u mozgu joj je naprsila mala žilica. Ta ju je naprslina gurnula u sumrak ludila.

Nepomično je klečala i odjednom začula glas u glavi koji joj je jasno i glasno rekao kako Pedro vapi za osvetom. Tihi joj je glas rekao kako njezin Pedro nikad neće počivati u miru sve dok ne bude osvećen.

Anita je, slušajući taj glas u glavi, kimnula.

"Osvetit ću te, dragi Pedro", promrmljala je. "Najprije Fuentes, koji je odgovoran za tvoju smrt, a onda Manuel koji mi je lagao, a onda onaj detektiv koji te ustrijelio. Svi će biti kažnjeni. Kunem ti se."

Sada se počela opuštati. Otkrila je kako se može moliti. Dok se molila njezini su prsti gladili dršku noža skrivenog ispod njezine crne majice kao što prsti opatice glade krunicu. Manuelova je ćelava glava blistala na mjesecini kad je nečujno izašao na terasu. Krenuo je naprijed sve dok nije ugledao Anitu, napola skrivenu stablom naranče. Gledao ju je dugo vrijeme, a onda, uvjeren kako se još uvijek moli, vratio u dnevnu sobu.

"Još se uvijek moli", kazao je. "Neće biti problema." "Gledaj!" reče Fuentes i pokaže prema vratima dizala. Znak Zauzeto se upalio.

"Sada!" Manuel se zlobno nasmiješio. "Žena će izaći prva. Ja ću se pobrinuti za nju. Ti uperi pištolj u muškarca i ne zaboravi, bez pucnjave."

U privatnom dizalu koje je vodio iz predvorja do dnevne sobe

apartmana Maria VWarrenton bila je veselo raspoložena. U kasinu je dobila dvadeset tisuća dolara.

"Vidiš?"kazala je i poljubila Wilbura."Rekla sam ti kako ću dobiti. Naručimo šampanjac i sendviče od kavijara. Ogladnila sam od uzbuđenja."

VWilbur se usiljeno nasmiješio, jer je želio u krevet i na spavanje.

"Ako tako želiš, nema problema", odgovorio je i kad se dizalo zaustavilo, otvorio je vrata i stao u stranu kako bi Maria prošla pored njega.

Ušla je u dnevnu sobu, a onda se naglo zaustavila kad ju je snažna ruka zgrabila za vrat i kad je osjetila bolni ubod na obrazu.

"Zavrištite, gospođo, i porezat ću vas." Duboki, prijeteći glas zagrmio joj je u uhu.

Zgrčila se od smrada i muškog znoja. Na trenutak je bila skamenjena od šoka, ali bilo je čelika u njoj.

"Miči se od mene!" kazala je tihim, bijesnim glasom. "Smrdiš!"

VWilbur je ugledao malog, debelog čovjeka u prljavoj majici i poderanim trapericama. U desnoj je ruci držao revolver. VWilburova vojna obuka pomogla je u smanjivanju šoka, ali pogled na ogromnog, zlog gorilu od čovjeka koji mu je zgrabio ženu ubrzao mu je puls.

"Čuješ li?" rekla je Maria, još uvijek tiho.

"Makni se od mene!"

Manuel ju je pustio i maknuo se smiješeći se.

"Nemojte da bude problema", istaknuo je i mahnuo blistavim nožem.

"Nitko ne želi biti porezan. Samo polako. Sjedite, oboje."

Maria je pogledala VWilbura i slegnula ramenima. "Pljačka, pretpostavljam." Otišla je do trosjeda i sjela. "Koja dosada!"

Zadivljen njezinom hrabrošću i mirnoćom, potjeran od strane Fuentesesa, VWilbur je prišao i sjeo pored nje.

"Uzmite novac", rekla je Maria prezirno, "i odlazite. Obojica smrdite."

Bacila je torbicu pred Manuelove noge. Šutnuo ju je prema Fuentesesu koji ju je podigao, otvorio i zagledao se u gomilu novca koji je Maria dobila u kasinu.

"Pogledaj!" kazao je Manuelu. "Pogledaj!"

Manuel nije obraćao pažnju. Zlo je gledao Mariju. "Da, damo", rekao je. "Smrdimo jer smo siromašni. Nismo poput tebe. Ti meni također

smrdiš." Krenuo je naprijed toliko brzo da ni Maria ni VWilbur nisu stigli reagirati. Blistava oštrica noža lagano je dodirnula Marijinu haljinu. Poput žileta

oštar nož prerezao je naramenica. Prednji dio haljine pao je u Marijino krilo.

Maria je zurila u svoju uništenu haljinu, a onda pogledala Manuela. "Kurvin sine!" uzvratila je, oči su joj blistale od bijesa. "Da, damo", Manuel se opet zlobno nasmiješio. "U redu, ja sam kurvin sin, ali ti si sretna. Umjesto što sam porezao tvoju lijepu haljinu mogao sam porezati tvoje lijepo lice. Mogao sam odrezati vrh tvog lijepog nosa. Znači sretna si." Krenuo je naprijed. "Znači od sada, damo, drži usta zatvorena. Još jedna riječ i izgubit ćeš svoj lijepi izgled." Mariji je njezina ljepota značila više od ičega na svijetu. Skamenila se. Hrabrost je iščezla. Zgrabila je VWilbura za ruku. VWilbur je, svjestan kako Fuentes stoji iza njega s pištoljem u ruci, potisnuo želju da skoči na Manuela. Ovaj ćelavi, bradati gorila od čovjeka ga je prestravio. Gledajući taj zli osmijeh bio je siguran kako bi taj čovjek unakazio Mariju uz najmanji povod.

Brzo je rekao: "Maria, ovdje su zbog tvojih dijamanta. Skini ih i baci ih na pod. Onda će otići."

Maria je drhtavim prstima posegnula prema naušnicama, ali Manuel je odmahnuo glavom.

"Ne, damo, zadrži svoje lijepe dijamante. Što bi siromašni, smrdljivi Kubanac poput mene učinio s dijamantima?" Pogledao je VWilbura. "Želimo novac, gospodine VVarrenton! Želimo pet milijuna dolara! Ne odlazimo odavde dok ne dobijemo novac u novčanicama od sto dolara!"

VWilbur ga je pogledao.

"Nemamo toliko novca. Uzmite dijamante i odlazite!" Manuel se opet zlo nasmijao.

"Tvoj otac ima. Čekat ćemo. Nazovi ga. Reci mu kako ću ti, ako ne dobijemo pet milijuna dolara u novčanicama od sto dolara, odrezati jebene uši i unakaziti suprugu!"

Stojeći u sjeni Anita je slušala, prstima je još uvijek gladila dršku noža.

U sobi sa sefom, sa sada otvorenim vratima, Bradev je otključavao kutije. Radio je brzo i spretno, zviždao Lovels The SvweetestThing,

njegovu omiljenu pjesmu kad je radio. Kad je otvorio kutiju dodao ju je Bannionu koji je ispraznio sadržaj u aktovku.

Nakon što je otvorio petnaest kutija Bradev je zastao i protegnuo prste. Nacerio se Bannionu.

"Kao u snu!" reče tiho. "Čovječe! Ovo je lakše od branja jabuka."

Bannion je bio svjestan udaljene boli. Bio je napet. Znoj mu je oblio lice, ali uspio se nasmiješiti.

Bradev se okrenuo kako bi otvorio još kutija.

Trideset minuta nakon što su dva muškarca ušla u sobu sa sefom sve su kutije bile ispražnjene.

"U redu", rekao je Bradev, vratio kutije, zatvorio i zaključao sef.

"Sada po dijamante VVarrentonovih. Ostavi aktovku ovdje. Vratit ćemo se istim putem." Pogledao je na sat. Bilo je 02.50 h. "Trebali bi biti u krevetu. Pištolj je spreman, Mike?" "Da."

"Onda idemo."

Bradev je spustio ljestve koje će ih odvesti na krov. "Ja idem prvi."

Nečujno se popeo ljestvama, otvorio kapak i izašao na krov koji je gledao terasu apartmana. Bannion se, teško dišući, s mukom popeo uz ljestve. Dva su muškarca stajala u polumraku, gledala osvjetljenu terasu, a Bradev se skamenio kad je vidio kako su svjetla u dnevnoj sobi upaljena.

"Čekaj!" prošaptao je. "Još nisu u krevetu."

Njegov šapat je u mirnoći i tišini noći došao do Anite koja je stajala u sjeni kod vrata terase. Hitrošću guštera sakrila se iza velike tegle rascvjetalog raslinja, kleknula i pogledala krov terase. Ugledala je dvojicu muškaraca osvjetljene mjesečinom: svjetlost se reflektirala na njihovim bijelim košuljama.

Bradev je pogledao mračnu terasu.

"U redu, Mike, ne možemo gubiti vrijeme. Idemo vidjeti što se događa." Nečujno se spustio s krova na terasu, Bannion za njim.

Bradev je mahnuo Bannionu neka ostane gdje je, a onda je nečujno krenuo prema ulazu u dnevnu sobu. Anita, koja je čučala dublje u sjeni, gledala ga je kako prolazi pored nje, nadohvat ruke.

Zavirio je u dnevnu sobu, a onda se skamenio. Ugledao je leđa otrcano odjevenog čovjeka. Vidio je potiljke Marije i Wilbura koji su sjedili na trosjedu. Vidio je snažnog, ćelavog i bradatog muškarca s blistavim nožem u ruci, okrenutog prema njima.

U tišini noći čuo je kako je ovaj bradati muškarac rekao: "I, gospodine VVarrenton, nazovite oca. Recite mu neka donese pet milijuna dolara u gotovini." Duboki se glas malo pojačao. "Jeste li me čuli?"

Bradev je smjesta shvatio situaciju. VVarrentonovi su oteti. Pogledao je veliko ogledalo na drugoj strani sobe i sprijeda vidio VVarrentonove kako sjede jedno pored drugog. Vidio je kako je žena nosila svoje čuvene dijamante. Morao se suzdržati kako ne bi zazviždao Love Is The Siveefesf Thing. Ovo će biti pljuga. Okrenuo se i mahnuo Bannionu koji je nečujno prišao i pridružio mu se.

"Sredi najprije debelog", promrmljao je Bradev. "Onda ćelavog tipa." Šaptao je u Bannionovo uho. "Onda drugo dvoje. Pucaj brzo, Mike." Bannion je izvadio moćan zračni pištolj iz futrole. Još uvijek u sjenama, objema rukama držeći pištolj, čučnuo je i nanišanio vrat debelog Fuentesesa.

VWilbur je govorio: "Ne mogu u ovo doba zvati oca." Bannio je pritisnuo okidač. VWilburov je glas prigušio tihi p/op pištolja.

Fuentes je poskočio, a onda protrljao vrat.

"Prokleti komarac", promrmljao je.

"Nazovi ga!" zalajao je Manuel dok je Bannion nišanio i ponovno pritisnuo okidač. Sićušna strelica pogodila je Manuela usred čela. "Čuješ li me! Smjesta ga nazovi!" Protrljao je čelo misleći, poput Fuentesesa, kako ga je ugrizao komarac. Bannion je pomaknuo nišan i ispalio treću strelicu u Marijin vrat, a onda je opet pomaknuo nišan i ispucao četvrtu strelicu u VWilburov vrat. Oboje su reagirali i pljesnuli se rukama po vratu.

Manuel je razrogačio oči kad je vidio kako Fuentes ispušta pištolj, hvata se za naslon trosjeda, a onda pada iza njega. Onda je on također osjetio kako gubi svijest. Teturavo je zakoračio naprijed, a onda je poput srušenog stabla pao na stol i raširio se na podu.

VWilbur i Maria također su svladani snažnim uspavljujućim sredstvom i opustili su se na trosjedu.

"Jako lijepo", primjetio je Bradev. "Odlično gađanje, Mike." Bradev je mahnuo Bannionu neka ostane gdje je i ušao u dnevnu sobu. Hitro je skinuo naušnice, ogrlicu i dvije narukvice. Ubacio ih je u kožnu torbicu koju je ugurao u džep.

"Idemo, Mike", rekao je i izjurio na terasu. "Idemo. Kao što sam ti

rekao: glatko i slatko."

Dva su se muškarca popela na krov i sišla u sobu sa sefom. Petnaest minuta kasnije sadržaj kutija i VVarrentonovi dijamanti bili su na putu prema Claudeu Kendricku. Bannion je skinuo masku i preodjenuo se u svoje vozačko odijelo. Maggie je ležala na trosjedu, zatvorenih očiju i lagano uzdisala. Bradev nije obraćao pažnju na nju, nego je nazvao Haddona koji je čekao.

"Savršeno, Ede", reče. "Šala mala. Bez problema." "Odlično", odgovorio je Haddon i spustio slušalicu. Bannion je došao u dnevnu sobu noseći kofer.

"Lu, ima rani let za Los Angeles. Moram stići na njega." Njegovo blijedo lice i upale oči pričali su svoju priču. "Ne mogu čekati. U redu?"

"Naravno", uzvratio mu je Bradev. "Recepcioner će ti pozvati taksi." Prišao je Bannionu. "Ne brini, Mike. Obavio si mrak posao. Doktor će dobiti novac. Imaš moju riječ."

Dva su se muškarca rukovala, a onda je Bradev nazvao noćnog recepcionera i rekao mu neka pozove taksi. Maggieje sjela.

"Ideš vidjeti Chrissv, Mike?"

"Da."

"Nedostajat ćeš nam." Kliznula je s trosjeda i poljubila ga. "Ostani u kontaktu, Lu, daj mu naš broj telefona." Bradev je odmahnuo glavom.

"Ne." Ako se Bannionu nešto dogodi i broj telefona bude pronađen moglo bi biti nevolja.

Bannion je shvatio.

"U redu je", odgovorio je. "Ovako je bolje." Čuo je zvuk taksija. "Idem." Pogledao je Bradevja. "Do viđenja i zbogom." Nježno je potapšao Maggie po ramenu. "Bilo je prekrasno poznavati te", kazao je, kimnuo Bradevju i napustio bungalov.

Slušali su kako se taksi udaljava. "Nešto nije u redu?" pitala je Maggie. "Izgledao je tako tužno."

"Idemo na spavanje", odgovorio je Bradev tiho. "Ajde, "Maggie! Ja sam umoran ako ti nisi."

"Ali, Lu, da ode samo tako! Izgleda tako bolesno. Nešto nije u redu, žarne?"

Bradev ju je zagrlio i krenuo prema spavaćoj sobi. "Zabrinut je zbog

kćeri. Ovih dana svatko ima brige. Idemo na spavanje. Umoran sam."

"Ti si umoran!" frknula je Maggie. "Onaj tip je bio poput bika! Umoran? Ja sam mrtva!"

Anita je poput utvare prišla vratima dnevne sobe apartmana. Tamo je zastala i pogledala tijela Manuela i Fuentesu koja su ležala kao mrtva. Pogledala je nepomična tijela

Varrentonovih na trosjedu.

Gledala je kako se Bradev i Bannion penju na krov apartmana i nestaju. Gledala je kako Bannion koristi neku vrstu pištolja koji je bio praktički nečujan i evo rezultata! Oprezno je ušla u dnevnu sobu. Na podu pored Fuentesu nalazio se revolver. Zgrabila gaje i ustuknula.

Njezin ludi mozak polagano je radio. Prošlo je više od pet minuta prije no stoje prihvatila činjenicu kako ova dva muškarca koji su donijeli katastrofu u njezin život leže prepušteni njezinoj milosti. Prišla je Fuentesu i divljački ga šut-nula u lice. Kad nije reagirao opustila se i okrutni, luđački osmijeh pojavio joj se na licu. Spustila je pištolj i dodirnula dršku noža. Obuzela ju je želja da izreže ovog čovjeka koji je nagovorio Pedra da ga izreže na komade! Onda je zastala

i pogledala ovu de luxe sobu i otmjeni sag koji je toliko puta očistila. Bio je to lijep sag. Koliko je često, kad je koristila usi-savač, poželjela imati takav sag!

Vratila je nož u korice, zgrabila Fuentesu za noge i odvukla ga na terasu. Ostavila ga je da leži na mjesečini i vratila se u dnevnu sobu. Stala je iznad Manuela i zagledala se u njega. Je li joj lagao? Bila je sigurna kako jest, ali, nakon njegovog dramatičnog govora kako mu je prijatelj iz bolnice lagao, nije bila sigurna. Onda se sjetila uređaja kojim će aktivirati bombe. Kleknula je i pretražila Manuelove džepove. Nema uređaja, znači lagao joj je!

Namučila se dok je vukla Manuelovo tijelo, ali odlučnost joj je dala snagu. Bila je zadihana kad je dovukla Manuela pored Fuentesu.

Stajala je iznad dvojice onesviještenih muškaraca pod njezinim nogama.

"Pedro, pokušaj me čuti", prošaputala je tiho. "Sada ćeš biti osvećen. Sada ćeš moći spavati u miru. Gdje god bio, molim se kako ćeš vidjeti što će tvoja supruga, koja te nikad nije prestala voljeti, učiniti

ovim dvjema životinjama kao što bi ti i želio da im učinim."

Izvukla je nož i kleknula pored Manuelovog nepomičnog tijela. S gnušanjem je pogledala bradato lice.

"Tvrdiš kako si čovjek od istine", rekla je tiho. "Svi ti naši ljudi vjeruju. Obećao si mi mog supruga. Lagao si za bombe. Nemaš nikakvog stroja sa sobom kojim bi aktivirao bombe. Nagovorio si me na veliki rizik kako bih sakrila te takozvane bombe. Nisi mario! Mislio si samo na novac, ti čovječe od istine."

Na mračnom obzoru pojavila se svjetlost. Sunce je počelo izlaziti. Za sat ili tu negdje bit će zora.

"Zato ću te kazniti, čovječe od neistine", prošaptala je Anita. Podigla je Manuelov kapak. Mirnom rukom nježno je zabila vrh noža u Manuelovo oko i nježno okrenula nož. Nagnula se nad njega i ponovila postupak s lijevim okom.

"Slijepome, čovječe neistine, nitko ti neće doći. Nikoga više nećeš izdati kao što si izdao mene. Živi u svom jadu." Dok je krv počinjala curiti iz Manuelovih očiju ustala je i kleknula iznad Fuentesesa.

"Da nije tebe", rekla je okrutno, "Pedro bi sada bio živ." Držeći nož objema rukama počela je rezati i zabijati nož u onesviješteno tijelo manijakalnim bijesom.

Kad se vratila u dnevnu sobu prve zrake sunca počele su osvjetljivati nebo. Otišla je u Wilburovu kupaoonicu i oprala krv s ruku. Onda je oprala nož.

Osjećala se smirenije, ali ne i zadovoljno.

Pedro još uvijek nije mogao počivati u miru sve dok detektiv koji ga je ustrijelio ne bude mrtav. Zastala je i razmislila. Kako se ono zove? Jedan dugi trenutak prestrašila se kako je zaboravila, a onda joj se ime jasno ukazalo: Tom Lepski. Ali gdje je? Kako da ga pronađe? Nije čak ni znala kako izgleda! Opet je razmislila, onda je otišla u dnevnu sobu i pronašla telefonski imenik.

Trebalo joj je samo nekoliko minuta kako bi pronašla Lepskijevu adresu.

Opet je zastala kako bi razmislila. Ovaj detektiv neće biti laka meta poput Manuela i Fuentesesa. Bit će opasno približiti mu se i upotrijebiti nož. Odjurila je do mjesta na kojem je ostavila Fuentesov pištolj.

Zgrabila ga je, napustila apartman i tiho jurnula servisnim subama, do ulaza za osoblje i u zoru još jednog vrućeg, sparnog dana, i

napustila hotel.

U 07.30 h Lepski je počinjao svoj doručak od tri pržena jaja i šunke, reš pržene. Carroll je sjedila nasuprot njega i zavidno gledala kako jede.

Carroll je pazila na težinu, i dopuštala sije samo šalicu nezaslađene kave za doručak, ali ovog jutra, dok je gledala Lepskog kako jede, osjetila je glad. Postoje bila žena prilično snažne volje, oduprla se iskušenju da otme Lepskome tanjur i dovrši šunku i preostalo jaje. Ipak, nije se mogla suzdržati od kritiziranja.

"Lepski! Previše jedeš!" rekla je dok je Lepski dovršavao treće jaje.

"Aha", rekao je Lepski. "Ovo je odličan komad šunke." "Ne slušaj me! Ne trebaš toliko težak doručak. Pogledaj mene! Ja samo pijem kavu bez šećera!"

Lepski je dodao još šećera u svoju kavu, a onda uzeo još jedan komad šunke i posegnuo prema još jednom komadu tosta.

"Moram imati dobru zalihu za dan." Ubacio je hranu u usta i počeo žvakati. "Nakon svega, dušo, očekuje me cijeli dan napornog posla. Moram imati snage."

"Ti? Posao! Dopusti mi da ti kažem, Lepski, znam kako ti radiš! Većinu dana sjediš s nogama na stolu i čitaš stripove. Kad ne radiš to sjediš u baru i pričaš kako si veliki detektiv. Rad! Ti ne znaš što rad znači. Što je sa mnom? Ja koja čistim kuću, kuham ti, perem ti košulje? Ja!"

Lepski je sve ovo već čuo. Samo joj se nasmiješio. "U pravu si, dušo. Bez tebe ne bih znao što bi."

Carroll je frknula.

"Svi muškarci to kažu!" prasnula je. "Ali to nije zavaralo ni jednu ženu. Od sada, zbog tvog zdravlja, jest ćeš samo jedno jaje i komadić šunke. Osjećat ćeš se i izgledati bolje zbog toga."

Lepski se još veselije nacerio.

"Ne, dušo, imam bolju ideju. Ti jedi jedno jaje i komadić šunke, a ja ću jesti svoj uobičajeni doručak."

Carroll se namjeravala usprotiviti kad se oglasilo zvono ulaznih vrata.

"Tko bi to sada mogao biti?" rekla je i ustala.

Lepski je zgrabio još jedan komad tosta.

"Samo naprijed, dušo, zadovolji znatiželju", rekao je i namazao

maslac na tost.

"Zašto ti ne odeš?" zahtijevala je Carroll. "Zar ja u ovoj kući moram raditi baš sve?"

"Možda je poštar, dušo, s velikim poklonom za tebe", rekao je Lepski i stavio marmeladu na tost.

Carroll je ljutito uzdahnula, ustala, otišla hodnikom i otvorila ulazna vrata.

i

Na njezino iznenađenje suočila se s niskom, bucmastom Kubankom, odjevenom u crne hlače i crnu majicu. "Da?" rekla je Carroll. "Što je?"

"Želim razgovarati s gospodinom Lepskim", rekla je Anita. Njezina desna ruka, skrivena iza leđa, držala je revolver koji je Fuentes ispustio.

"Moj suprug doručkuje", kruto je rekla Carroll. "Ne voli da ga se smeta. Tko ste vi?"

Anita je pogledala ovu privlačnu ženu koja je stajala ispred nje. U njezinom ludom umu pojavilo se pitanje hoće li i ova žena patiti koliko je ona patila kad izgubi supruga. "Ja sam Anita Certes", rekla je. "Gospodin Lepski želi sa mnom razgovarati o mom suprugu."

Lepski je počistio tanjur. Dovršavao je treću šalicu kave kad se Carroll vratila u dnevnu sobu.

"Ovdje je Kubanka", rekla je Carroll. "Želi razgovarati s tobom. Zove se Anita Certes."

Lepski je skočio i srušio stolac.

"Za ime Božje!" eksplodirao je. "Tražili smo tu ženu!" Odgurnuo je Carroll u stranu i jurnuo hodnikom prema Aniti koja je nepomično stajala.

"Jesi li ti Tom Lepski?" pitala je.

Iznenađena jeza spustila se niz Lepskijevu kičmu kad je pogledao te crne, kamene oči. Iz iskustva je znao kad je netko opasan, a ova je žena bila opasna. Shvatio je kako mu je pištolj u spavaćoj sobi.

"Jesi li ti čovjek koji je ustrijelio mog supruga?" pitala je Anita.

"Popričajmo o tome, ha?" rekao je nježno Lepski. Shvatio je kako je žena pred njim, po njezinom licu i očima, luda. "Uđite."

Onda je u Anitnoj ruci ugledao pištolj uperen u njega. Carroll, koja je stajala iza njega, također je vidjela pištolj. "Onda umri", rekla je Anita

tiho i povukla okidač. Lepski je osjetio udarac u srce. Zateturao je unatrag, petom zapeo za sag i srušio se na leđa. Glava mu je udarila o pod. Anita je stala iznad njega i ispalila još tri hitca, a onda se okrenula, odjurila stazom i izašla na ulicu.

Nije znala kako je pištolj kojeg je Manuel dao Fuentesu bio napunjen ćorcima. Manuel nije vjerovao Fuentesu, kao što ni Fuentes nije vjerovao njemu.

Carroll je zatvorila oči kad je vidjela Lepskog ispruženog na podu i čula grmljavinu pištolja. Nije bila tip žene koja će se srušiti u nesvijest. Dugi je trenutak ostala nepomična, a onda se sabrala, krenula naprijed i kleknula pored Lepskog. Ona užasna žena gaje ubila!

Držeći mu glavu u naručju počela gaje ljubiti.

Lepski se promeškoltio, a onda ju zagrlio.

"Još", rekao je. "Još, još."

Carroll gaje pustila.

"Mislila sam da si mrtav."

"Ja također." Lepski je sjeo i počeo trljati potiljak. "Jesam li mrtav?"

Carroll mu je pogledala košulju.

"Nema krvi. Nemoj lupetati gluposti. Naravno da nisi mrtav!" Pomalo bojažljivo Lepski je pogledao košulju i ugledao crne mrlje od baruta. Onda je raskopčao košulju i pogledao iprsa. Onda je zarezao i skočio na noge.

"Kamo je otišla" zagrmio je.

"Otkud da znam? Oh, Tome, ljubavi moja, uistinu sam mislila da si mrtav."

"Ja također." Lepski je odjurio u spavaću sobu, zgrabio revolver, ubacio ga u futrolu za pojasom i jurnuo hodnikom. Carroll ga je uhvatila za ruku kad je krenuo prema ulici. "Ne idi tamo! Opasna je! Ne, Tome! Molim te!"

Lepski je oslobodio ruku.

"Dušo, ovo je policijski posao", rekao je uz junački osmijeh koji je gotovo bio pretjeran. "Slušaj, nazovi Beiglera. Neka dečki dođu ovamo. U redu?"

"Oh, Tome! Ako ti se nešto dogodi!" U Carrollinim su se očima pojavile suze.

Lepski je to obožavao. Poljubio ju je.

"Tri jaja sutra?"

"Četiri ako želiš. Čuvaj se!"

"Nazovi Beiglera." Lepski se onda okrenuo, položio ruku na dršku pištolja i jurnuo kratkom stazom prema praznoj ulici. Tu je zastao i pogledao lijevo i desno. Ta luda žena nije mogla daleko, ali u kojem pravcu? Onda je na kraju ulice ugledao Teda, dječaka koji je dostavljao novine, kako se približava i baca novine na trijemove.

Lepski je jurnuo prema njemu.

"Hej, Tede!" zagrmio je.

Dječak, vitak, visok, sa stalno otvorenim ustima, okrenuo se, mahnuo i prišao Lepskom pedalirajući na biciklu kao lud. Lepski je znao kako ovaj dječak nije samo zaostao, nego je i više nego retardiran. Znao je kako ga ovaj dječak obožava. Ted mu je rekao kako je njegova ambicija biti dobar murjak poput Lepskog. Iako mu je laskalo, Lepski je zaključio kako je Tedova ambicija ipak pucala malo previsoko.

"Bok, gospodine Lepski", rekao je Ted i zaustavio se pored Lepskog.

"Kako zločin?"

Lepski je znao kako ne smije požurivati Teda ako želi nešto izvući iz njega.

"Pa, znaš, Tede: dođe i ode."

Ted se zamislio nad ovim, a onda kimnuo.

"U pravu ste, gospodine Lepski. Sigurno dođe i sigurno ode." Pogledao je pištolj na Lepskijevom pojasu. "Jeste li ikad nekog ustrijelili s tom pucaljkom, gospodine Lepski?" "Slušaj, Tede, jesi li vidio ženu, odjevenu u crno, kako je prošla ovuda?"

"Kladim se kako ste tim pištoljem upucali brojne kriminalce", rekao je čeznutljivo Ted. "Jednog od ovih dana i ja ću biti murjak i također ću upucavati kriminalce."

Lepski je s naporom suzbio nestrpljenje.

"Naravno, Tede, ali jesi li maloprije na ulici vidio ženu odjevenu u crno?"

Dječak je odvojio pogled od Lepskijevog pištolja.

"Ženu?" pitao je.

Lepski se promeškoltio.

"Ženu u crnom."

"Pa naravno, gospodine Lepski. Vidio sam ju."

"Kamo je otišla?"

"Otišla?"

"Tako je", rekao je Lepski dok mu je tlak rastao. "Kamo je otišla?"

"Pa, pretpostavljam kako je otišla u crkvu." Dječak je razmislio, a onda slegnuo ramenima. "Znate li nekoga tko želi odjuriti u crkvu. Mene mama mora odvlačiti u crkvu." Na drugom kraju ulice nalazila se crkva Sv. Marije. U trenutku kad se Lepski zaletio stigao je patrolni auto. Dva plavca iskočila su iz njega dok je Ted fascinirano zurio. "Crkva!" prasnuo je Lepski. "Pazite! Ima pištolj!"

Lepski je krenuo dugom ulicom u pratnji dva murjaka koji su izvukli oružje.

Ljudi su ih smjesta primijetili kroz prozore i počeli izlaziti na ulicu kad je stigao još jedan patrolni auto. Onda je ulicom dojurio još jedan policijski automobil i Max Jacobv je iskočio u pratnji dva detektiva u civilu.

Lepski je, sada u centru pažnje, zastao. Otkad se doselio u ovu ulicu čuo je kako su njegovi susjedi Carroll govorili kako je on najučinkovitiji detektiv u policiji. Sada je bilo vrijeme za dokazivanje te pohvale!

"Što se do vraga događa?" zahtijevao je Jacobv.

"Anita Certes", rekao je Lepski. "Poludjela je. Pokušala me ubiti, ali mislim kako je pištolj bio napunjen ćorcima. U crkvi je."

"Pa, u redu, idemo po nju", rekao je Jacobv i izvukao pištolj. Skupina muškaraca s pištoljima u rukama krenula je prema crkvi. Vrata su bila otvorena. Iz crkve je dolazio miris tamjana.

Lepski je, s Jacobvjem za petama, oprezno ušao u crkvu i zastao.

Na drugom kraju crkve, na kraju prolaza gorjele su brojne svijeće. Oltar je bio osvjetljen treparavim plamenom svijeća. Lepski je krenuo naprijed, a onda zastao. Ispred oltara je mogao vidjeti tijelo Kubanke. Krv je curila niz stube oltara. Drška noža stršila joj je iz srca.

Vilbur Varrenton polagano je došao sebi. Pogledao je de luxe dnevnu sobu, zatresao glavom i onda se naglo uspravio. Pogledao je suprugu. Ona se također micala. Nježno joj je dodirnu ruku, i njezine su se oči otvorile. Pogledali su se. "Što se dogodilo?" pitala je Maria. "Jesu li otišli?"

Sjela je dok je Vilbur nesigurno ustao.

"Sigurno smo bili drogirani." Pogledao je dnevnu sobu. "Da, mislim kako su otišli."

"Drogirani?" Maria je zurila u njega. "Kako smo mogli biti drogirani?"

"Imaš li neko drugo objašnjenje? U svakom slučaju otišli su. Više nema nikoga."

"Bilo je poput noćne more." Maria se pogladila po grlu, a onda lagano vrisnula. "Bože! Kurvini sinovi su uzeli moje dijamante." Skočila je na noge i pala bi da ju VWilbur nije uhvatio. "Moji dragi dijamanti! Nestali su!"

"Maria!" oštro je rekao VWilbur. "Ne hysteriziraj. Sjedi!" "Moji dijamanti! Što će otac reći? Koštali su deset milijuna! Kurvini sinovi! Izgubila sam dijamante!" Marijin je glas postao prodorno piskutav.

"Nisi ih izgubila", rekao je VWilbur. "Prestani s tim glupostima!"

Maria se namrštila.

"Kako se samo usuđuješ tako razgovarati sa mnom?!" "Nisi izgubila dijamante", rekao je VWilbur, tiho i odrješito. Zurili su jedno u drugo, a onda je Maria drhtavim glasom rekla: "Pa gdje su onda?"

"A gdje bi bili? U sefu?"

"Jesam li ja luda ili ti? Kako mogu biti u sefu?"

"Maria, nosila si repliku. Obećao sam tvom ocu kako ću ti, ako budeš ustrajna da nosiš dijamante na nesigurnom mjestu, dati kopiju."

"Kopiju! Ne znam o čemu ti pričaš!"

"Kad ti je otac dao dijamante pozvao me u stranu i dao mi repliku koju je izradio u Hong Kongu. Tamo, rekao mi je, stručnjaci mogu od stakla napraviti vjerne kopije dijamanta. Ogrlica, naušnice i narukvice koje su ti lopovi odnijeli izrađene su od stakla."

"Bože! Ne vjerujem!"

Wilbur je otišao do skrivenog sefa, otvorio ga i izvadio kožnu kutiju. Otvorio ju je i dodao Mariji koja se zagledala u svoje prekrasne dijamante koji su blistali na suncu.

"Oh, dušo!" Odložila je kutiju, onda jurnula prema Wilburu i zagrlila ga. "Hvala ti! Oprosti mi što sam bila tolika kučka. Znam da jesam. Molim te, pomogni mi da ne budem." Wilbur ju je poljubio.

"Idi na spavanje. Moram nazvati policiju."

"Na spavanje? Želim šampanjac i sendviče od kavijara! Moramo proslaviti!" Maria se zavrtjela. "Pogledaj sunce! Pogledaj nebo!"

Wilbur je poraženo slegnuo ramenima. Otišao je do telefona kako bi

nazvao policiju. Nasmiješio se dok je gledao kako Maria izlazi na terasu gdje će ju pozdraviti strava dva unakažena čovjeka.